

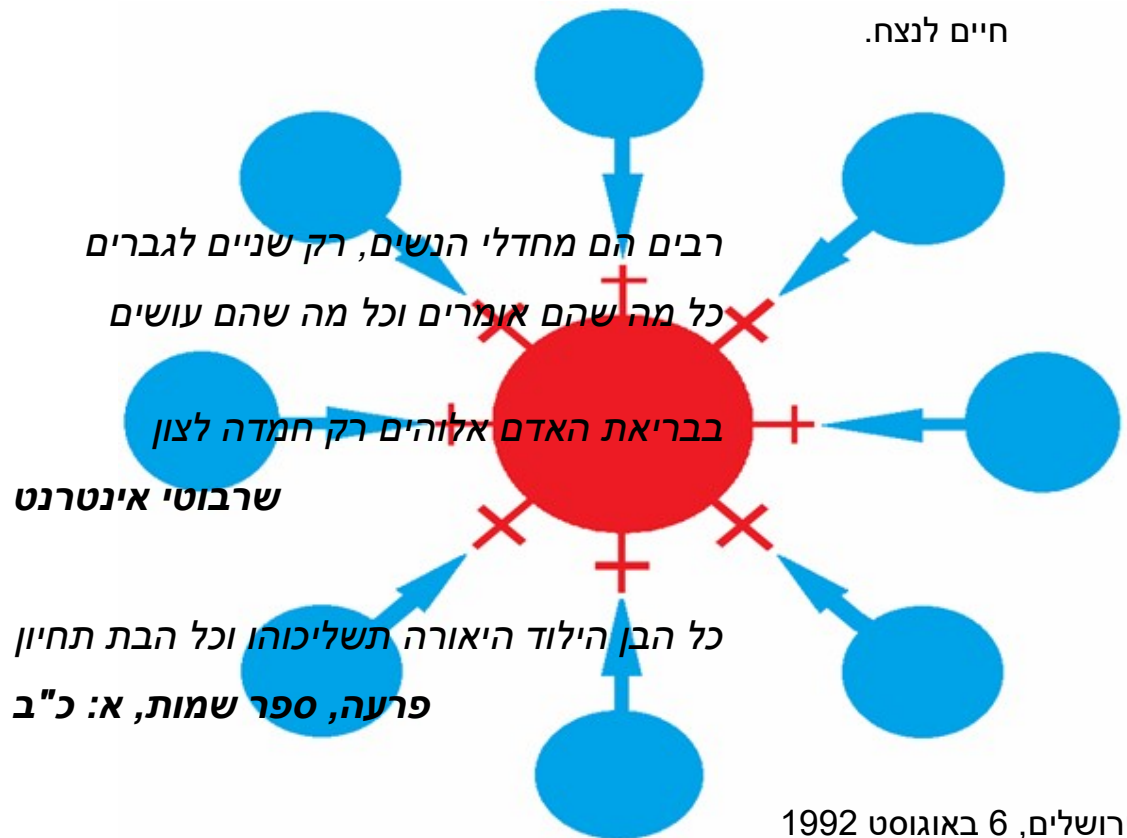
מלחמת הנשים

איך נראה העולם כשפתאום, עקב מלחמה ביולוגית לא מבוקרת, נכחדים בו כל הגברים? ומה קורה בעולם כשפתאום, לאחר כמה מאות שנים, הם חוזרים ומופיעים?

מלחמת הנשים הינו סיפור מאבקן של נשות העולם לשמור על קיום המין האנושי עם היכחדות הגברים, ומאבקן לשמור על ההגמוניה שלהן בעולם לאחר שהגברים שבו אליו.

מלחמת הנשים הינו סיפור נצחוני המוחלט של המין האחד על השני. ולניצחון יש מחיר...

מלחמת הנשים מתוארת מנקודת מבט של אדם בעידן בו בני האדם חיים לנצח.

מלחמת הנשים

התוכן

3	הקדמה
5	חלק ראשון – ההשמדה
5	א – פרוץ המגיפה
12	ב – שרידי הגברים
14	ג – הכרח בלתי נמנע
18	חלק שני – הדור הראשון של המהפכה
18	א – אמם של גולד, סילבר ודיאמונד
30	ב – גולד וסילבר
35	ג – סילבר ודיאמונד
39	ד – המהפך
41	ה – תפיסת השלטון
43	ו – הנאום של סילבר והספק של דיאמונד
46	ז – המלכה דיאמונד
57	חלק שלישי – הלסביות והסילברטאונים
57	הלסביות א – השנה הקובעת, שנת שש מאות וחמישים למגפה
67	הלסביות ב – מדינת הלסביות
72	הסילברטאונים א – סילברולוגיה
74	הסילברטאונים ב – אמיץ
78	הלסביות ג – סכסוך משפחתי
79	הסילברטאונים ג – המלך סילבר והמלכה דיאמונד
82	הלסביות ד – לוחמה בלתי קוננוציונלית
84	הלסביות ה – העולם בימי טייגר
88	הסילברטאונים ד – פרוץ השלום
91	חלק רביעי אהבת נצח
91	א – היומן של דיאמונד המלכה
95	ב – בלאק וטייגר
100	ג – תינוק של אהבה
108	ד – לקראת הנצח
111	ה – סיכום ביניים של אהבה

מלחמת הנשים

הקדמה

אנו מקבלים את נצחיות האנושות כמובנת מאליה, אך עד לפני מאות מחזורי ארץ ספורים לא כך היה. כפי הנראה, אנו צאצאים של יצורים בני תמותה אשר המוות היה חלק חיוני בהתרבותם ובהתפתחותם. הם התרבו ממש כפי שעושים זאת יצורים המוכרים לאלה מאיתנו העוסקים במדעי החיים, וכמותם אף החלו את חייהם כתא עוברי אחד שנוצר מאיחוד ואיחוי של שני תאים בודדים שהופגשו במהלך הזדווגות של שני הורים נפרדים אשר נקשרו לשם כך בקשר כפייתי המכונה "אהבה". התא העוברי התפתח לכדי יצור מורכב בתהליך דגירה שנמשך כשנה (מחזור ארץ), ולאחר מכן המשיך להתפתח מספר שנים נוספות עד שהבשיל לכדי הפקת תאי התרבות בעצמו. בתקופות קדומות הודגרו העוברים בתוך איבר בגוף ההורים שהותאם במיוחד לצורך הזה. בתקופות קדומות אף יותר הורכבה האוכלוסייה האנושית משני מינים, אשר רק גופו של אחד מהם היה מצויד באיבר הדגירה (שנקרא רחם). המין הזה נקרא "נקבה". תפקידו של המין השני, שנקרא "זכר", אינו ברור די צרכו. אם נכונה טענת הדוגלים בהתפתחות המינים, והאנושות התפתחה ממין כלשהו של יצורים ידועים, הרי תפקידו של הזכר היה דומה או אף זהה לתפקידם של הזכרים ביצורים האלה. ברור כי עובר, אפילו אם מוצאו משני תאים נפרדים אשר כל אחד הגיע מגוף אחר, אינו יכול לגדול בתוך שני גופים נפרדים בוזמנית. לכן, יתכן כי העובר עבר דגירה ראשונית בתוך גוף ההורה הנקבה ולאחר מכן, כאשר כבר היה גדול דיו לצאת מן המדגרה, עבר לטיפולו של ההורה הזכר.

אני, דיאמונד, בנם המשותף היחיד של מנהיגת האנושות טייגר ובן זוגה בלאק, הנני ככל הידוע לי הפרט האנושי האחרון בחלד שנולד עם זהות מינית – ככל הנראה, זכר. קיום זהותי הייחודית הזאת הסתייע, בין היתר, באופן בו התחלתי את חיי – עובר בתוך רחם טבעי בחלל בטנה של אמי (הורתי הנקבית), שבו גם נהריתי בדרך העתיקה – "הטבעית". מהלך ההריון ההרפתקני שבו החלו חיי הסתיים בטרם עת עם מותה (חידלון חייה), בנסיבות בלתי נהירות די צרכן, של אמי. אבי (הורי הזכרי) מגדיר את מות אמי כתהליך צפוי מראש ומכנה אותו "רצח". לדבריו, הוא חזה מראש את מות אהובתו וראה את תחזיתו הנוראה מתממשת שלב אחרי שלב בלי יכולת להושיעה. כל שעלה בידו לעשות, כמחווה אחרון של אהבה וחסד, היה להעביר אותי בעוד מועד לרחם חלופי ולהצפין אותי מפני רוצחי אמי שביקשו לחסל גם אותי.

במהלך היכרותי אותו הלכה דעתו של אבי והתרופפה לנגד עיני. את כל הדברים שאני מביא כאן אספתי מפיו במשך שנים רבות בפרצי זמן של צלילות הכרה שבין תקופת טרוף דעת אחת למשנתה. את כולם ערכתי עריכה קלה מאד – אם בכלל – בלי להוסיף עליהם כל

מלחמת הנשים

פרשנות משלי.

בעיניי, רובו של הסיפור מציג מציאות בלתי סבירה ואינו נראה אמיתי בכלל. בעיקר נראה לי מופרך החלק העוסק בהשמדתם ההמונית של הגברים (פרטי המין הזכרי) בידי הנשים (פרטי המין הנקבי); גם התרחשות ההשמדה עצמה אינה נראית לי וגם היעילות המושלמת המיוחסת לה. בעיניי סביר יותר שסיפור ההשמדה הוא פרי דמיון חולני של איש שדעתו נטרפה עליו מחמת תסכול מתמשך בן מאות שנים. אבל חזקה עלי הגישה המיוחסת לאמי שלא לשלול או לקבל דברים בטרם הופרכו או הוכחו בוודאות, ומשום כך אני מביא את הדברים כלשונם. אני נוטה לקבל שפעם התקיימה חברה דמוית אנושית המורכבת מפרטים שאורך חייהם היה מוגבל בזמן. כמו כן אני סבור כי יש בכוחם של פרטים בודדים להשתלט על החברה כולה ולהכתיב לה מהלכים מזיקים. אף על פי שהעובדות מעבר לזה אולי מופרכות, ראוי לקבל את התרחיש שהן מציגות כמציאות קשה אפשרית, להסיק מהן מסקנות ולהפיק מהן לקחים. משום כך אני מפרסם את הדברים ומעמידם לשיפוט הכלל.

אני מקווה כי ימצאו לקחים ויילמדו וכי יימצא גם מי שיעלה אותם על הכתב ויפרסם, כפי שעשיתי אני, לטובתו של עולם זה שלנו שחיי הנצח רוקנו אותו מן הצורך בדאגות והקפואו בו כל יצירה וחשיבה מקורית.

מלחמת הנשים

חלק ראשון – ההשמדה

סקירת השתלשלות ההיסטוריה האנושית מראשית המגיפה ועד ההשמדה הגדולה. כתב

דיאמונד מפי אביו

א – פרוץ המגיפה

העולם, לפני פרוץ המגיפה, היה מאוכלס בבני אנוש משני מינים שונים – זכרים ונקבות – אשר נמשכו אחד לשני עד כדי יצירת קשר כפייתי (אהבה) של הזדווגות, ואשר נשלטו בידי כוחות – בחלקם מלאכותיים וחסרי כל הצדקה מעשית – שהשתוללו על פני שטחו הסופי והמוגבל של כוכב הלכת ארץ. הכוח החזק ביותר מבין הכוחות המלאכותיים היה אוסף של אמונות סרק שקריות אשר התבסס על רגשות בלתי רציונאליים בעוצמה בלתי סבירה ואשר נקרא בשם כולל "דת"; ההצדקה היחידה לקיומו היתה ההתאמה הנפשית הטובה יותר של נושאו אל המציאות היומיומית הקשה. החיים והמוות – על פי הדת – היו שני צדדים של אותו מטבע: החיים, מעצם אופיים המתפרץ, גררו בהכרח אלימות ומוות; והמוות, אף שבעידן ההוא עדיין היה אירוע סופי ובלתי הפיך, היה הכרחי להמשכיות של חיי יצירה מהיותו הגורם היחיד המאלץ את בני האנוש הוותיקים לפנות את מקומם לחדשים.

האלימות התפתחה והתייעלה. מאלימות בין בני אנוש בודדים לאלימות בין קבוצות של בני אנוש. התפתחו כלים שייעודם גרימת מוות ביעילות. האלימות המאורגנת נקראה "מלחמה". מלחמות היו עניין של יומיום. השטח המיושב של כוכב הלכת היה מפולג בגבולות ומחסומים למדינות ולעמים. שום אדם (פרט אנושי) לא היה יכול לנוע בחופשיות בכל מקום. הגבולות והמחסומים ערמו קשיים גם על המסחר העולמי והגבילו את הכלכלה. בכל חבל ארץ נהגה לשון דיבור הייחודית לו ושונה ממקום למקום, והתקשורת הבין-אנושית היתה לקויה מאד. איכות החיים היתה נמוכה. חיי הפרט האנושי היו מוגבלים במשך הזמן שארכו, ומשום כך גם לא נחשבו במיוחד. האדם הבודד הקדיש את חייו להגדלת סיכוייו לשרוד, והוא עשה זאת, לרוב, באופן הפוגע בזולתו. האמון ההדדי היה מוגבל, אם בכלל, ולא הצליח להתקיים ללא שימוש בעזרים חיצוניים מלאכותיים אשר נקראו בשם כולל "כסף" או "הון". כך התנהלו חייו של המין האנושי במשך עשרות אלפי שנים, אך במאות השנים הבודדות קודם למגיפה החריף המצב מאד. אנשים זלזלו בחיי עצמם ובחיי זולתם, ואלה ששרדו מן האלימות המכוונת במלחמות נהרגו בתאונות דרכים מפגיעת כלי רכב כבדים ובלתי בטיחותיים, אשר נוהגו בידי נהגים בלתי זהירים. כלי הרכב האלה, כמו גם מוצרים רבים אחרים, יוצרו בלי הגבלה וללא כל חשיבה ארוכת טווח, והונעו בכוח דלק מחצבי שתוצרי שריפתו זיהמו את מעטפת האוויר של כוכב הלכת

מלחמת הנשים

שלהם ופגעו ביכולתה להגן מפני קרינות קטלניות שבאו מבחוץ. על זיהום האוויר נוספה גם שריפת יערות שהפחיתה את כמות החמצן הזמין והכחידה מינים רבים של יצורים חיים אף עוד בטרם היה סיפק בידי האדם לעמוד על כוחם לתרום למדע, לרפואה ולקדמה. העיסוק המדעי אשר לפני המגיפה לא הגיע מעולם להישגים ראויים לציון, זכה אז לתשומת לב האנושות רק בגלל הצורך לשכלל את אמצעי הלוחמה וההרג. ברור כמעט לחלוטין כי המגיפה היתה תוצר של מדע הרפואה.

המגפה פרצה בכל העולם בבת אחת. במהלך חודשיים של קיץ אחד (חודש: פרק זמן שנמשך תריסרית שנה; שנה: זמן מחזור הארץ סביב השמש; קיץ: תקופה בה השפעת חום השמש על הארץ מודגשת מאד) נרשמה בכל העולם מכת הפסקות הריון בלתי מכוונות. העוברים המופלים היו רובם ככולם זכרים. בתי החולים (מרכזי ריפוי) בכל העולם החלו לדווח בוזמנית – כאילו מתוך תיאום מראש – על התופעה ולאחר חודשיים חדלו לדווח עליה באותו תיאום בו החלו. היא לא פסחה כמעט על שום עובר זכר אולם פסחה על כל הנקבות. במקביל פרצה מגפה קטלנית שפגעה בילדים ומבוגרים. גם כאן היו הנפגעים זכרים בלבד. חדלו להיוולד תינוקות זכרים, והזכרים הבוגרים מתו כמעט כולם בתוך ימים ספורים. מספר קטן של זכרים נתגלה כמחוסן מפני המגפה, אולם החיסון נוצר מצירוף נדיר של כעשרה גורמים תורשתיים בלתי תלויים זה בזה ומשום כך עדיין היה חלקם של הזכרים הנולדים אפסי. תוך שנה וחצי נכחדה כמעט כל האוכלוסייה האנושית הזכרית.

עד אז חיו בני האדם במבנה של משפחות. משפחה, בעת ההיא, היתה קבוצת בני אנוש שבגרעינה גבר (זכר בוגר) אחד, סביבו מספר מצומצם של נשים (נקבות בוגרות) הקשורות אליו בקשרי הזדווגות, ומסביבם זכרים ונקבות צעירים שנולדו בעקבות הזדווגויות של הגבר עם נשותיו. משפחה המגיפה ונקטלו הגברים, נהרסו כל המשפחות. רק אישה אחת מאלף נשים לא היתה אלמנה או רווקה. גם מעט הנשים ה"מאושרות" שהיו עדיין מזווגות, נאלצו לחלוק את גבריהן עם מספר גדל והולך של נשים. מקמצוץ הגברים שנותרו התפגרו עוד רבים מעודף מאמץ.

מדען אחד הספיק טרם מותו לבודד את גורם המגפה. הוא מצא כי היה זה, כפי הנראה, נגיף שנוצר בטעות בשדה קרב כלשהו עקב שימוש בלתי מבוקר באמצעי לוחמה ביולוגית. הוא פגע בלי הבחנה בכל תאי הגוף של הזכרים. המוות בא כמעט מייד עם ההדבקה – בין חצי יום ליומיים. ההדבקה בו היתה כמעט בכל דרך אפשרית. נשים היו נשאות של הנגיף ולמרות שלא חלו בעצמן, העבירו אותו הלאה. עוברים זכרים מתו ברחם אמהותיהם עוד בטרם הובחן קיומם. הכנת חיסון נגד הנגיף היתה עשויה להיות שאלה של מה בכך, אולם לא בוצעה כי כל צוות המעבדה כבר לא היה בין החיים. המדעניות שירשו את המעבדה לא

מלחמת הנשים

טרחו לפתח את החיסון, באמתלה כי לאחר שהוברר שהנשים מחוסנות לחלוטין לא נשאר מי שנצרך לו. אולם מחקירה שנערכה דורות רבים לאחר מכן, הובהר ללא ספק כי צוות המעבדה כלל נשים חכמות ובעלות חזון שהבינו את גודל השעה, וכי ההימנעות מפיתוח החיסון לא נבעה מתוך הזנחה אלא מתוך מחשבה מעמיקה וארוכת טווח.

ללא גברים מצאו פתאום הנשים את עצמן מנהלות לבדן עולם לא להן. מתוך איזושהי צייתנות עיוורת החליפו נשים חיילות (לוחמות) את החיילים הגברים שנעלמו משדות הקרב, אך משנתבררו מימדי המגיפה, חשו הנשים לסיים ללא דיחוי את כל המלחמות הממושכות שנכפו על האנושות מידי הגברים. מחסומים נפלו, גבולות נפתחו, מכסים בוטלו, מדינות אוחדו וכל לשונות הדיבור אוחדו לשפה אחידה. השלום הכלל עולמי היה מובן מאליו. הוקמה מועצת ממשלה כלל עולמית שעניינה העיקרי היה העלאת איכות החיים של כל אישה בעולם. המדע והרפואה שגשגו, המזון נעשה משובח, תאונות הדרכים פסקו, זיהום האוויר היה כלא היה, היערות חזרו לייצר חמצן בתפוקה מלאה, האטמוספירה שבה והגנה כיאות מפני קרינת השמש הקטלנית, האלימות נכחדה, האמון ההדדי גדל והלך, דלתות חדלו להינעל, השימוש בכסף נעשה מיותר, האשראי נעשה בלתי מוגבל והכלכלה פרחת. בתוך שנתיים מאז נתגלו סימני המגפה לראשונה הפך העולם להיות עולם של נשים בלבד. שנת פרוץ המגפה הוכרזה כשנה הראשונה למניין חדש של שנים, וכראש השנה נחוג היום בו דווח לראשונה על המגפה.

היו גברים שניצלו מן המגיפה. אוכלוסיית הגברים האלה התייצבה על כאלפית מכלל האוכלוסייה. בשל נפילתם קרבן להטרדות מיניות אלימות בלתי פוסקות ובשל היותם מושא תחרות וגורם סכסוך בין הנשים, נדחו הגברים מן החברה ומצאו מקלט במקומות מסתור מרוחקים. השפעתם של הגברים על החברה הנשית נחשבה מזיקה והוגדרה רשמית ככזאת, וכדי להגן על הנשים מפניה נאסר עליהן להתקשר עם הגברים. לשם אכיפת האיסורים האלה הוקמו ואורגנו מחדש כוחות משטרה וצבא, אם כי רוב הנשים – חלקן מתוך ההסכמה שנובעת מחוסר ברירה וחלקן מתוך שיתוף פעולה עם ההנהגה והבנה בוגרת לצרכי העולם המתפתח – התגברו על המשיכה המינית הכפייתית וקיבלו את האיסורים ללא צורך באכיפה באמצעות כוח.

הוסכם פה אחד כי הסתלקות הגברים היתה בהחלט תופעה מבורכת, חוץ משאלה פעוטה אחת: מהיות אורך חיי הפרטים האנושיים מוגבל ומשום שלצורך ההתרבות נחוצה נוכחות זכרית, כיצד תיתכן המשכיות האנושות ללא גברים? הניסויים לחקות את תהליך ההזדווגות באמצעות חומר תורשתי גברי שנאגר בטרם פרוץ המגיפה הולידו רק נשים, אם בכלל, בטרם נגמר המלאי. סניפי בנק הזרע (תאי המין הנוצרים בגוף הזכרים) ובנק

מלחמת הנשים

העוברים לא יכלו לספק עוברים זכרים, משום שאלה הותקפו וחוסלו כבר ביום חייהם הראשון. יצר האמהות הטבעי ורגש האחריות לגורל המין האנושי הביאו צורך לחפש דרכים חלופיות ליצירת המשכיות. כך הוכנסו לשימוש שיטות הפריה וריבוי אל-מיניות. אחת מתופעות הלוואי הברוכות של סילוק הגברים היתה הפלת מחסומים ביורוקרטיים. בטרם פרוץ המגיפה היתה אישה צריכה לעבור שבעה מדורי ביורוקרטיה עד שהורשתה להרות שלא באמצעות גבר. תוך חודשים מעטים לאחר שפרצה המגיפה, שונתה בכל העולם מערכת החקיקה המשפטית והדתית הנוגעת להפריות חוץ גופיות, וכל אישה יכלה להרות כרצונה. בתחילה היתה מקובלת מאד התרבות באמצעות שיבוט. נשים היו יולדות את אחיותיהן התאומות שנוצרו מביציות (תאי מין שמקורם בגוף הנקבה) אשר גרעיניהן הוחלפו בגרעינים מתאי גוף רגילים. עוד כשהייתה השיטה בחיתוליה נתגלה כי תוצרות השיבוט מזדקנות הרבה טרם זמן, וגל של ייאוש עבר על כל העולם. כהיום כן אז, רק תחת לחץ מגלה התושייה האנושית את סגולותיה הטובות, ובזמנית בכמה מעבדות נמצא מקור התקלה והוצגו לה מספר פתרונות טובים. השיטה נזנחה בסופו של דבר מסיבות לא ענייניות, אולם נודעה לה חשיבות רבה לעתיד היות שבמהלך המרוץ הקדחתני למציאת הפתרון נתגלה גם מנגנון השעון המפקח על ההזדקנות ומכוון את תוחלת החיים. זו היתה התגלית הראשונה בשרשרת תגליות אשר נמשכה מאות שנים והביאה את הארכת תוחלת חיי הפרט האנושי הבודד ללא הגבלה – למעשה, עד לאין סוף. התקלה ההיא אמנם אותרה ותוקנה בתוך חודשים ספורים, אך חוסר שביעות הרצון משיטת השיבוט לא חלף ודחף למציאת שיטות נוספות. ילידות שיטת השיבוט דרשו, בצדק מסוים, כי יוכרו לא רק כבנותיהן או אחיותיהן התאומות של הורותיהן, אלא הן עצמן לכל דבר – וזאת מהיותן נושאות בתאי גופן את מאפייני הזיהוי המדויקים שלהן. שיטת השיבוט הוכרה כמאוד בלתי מוצלחת, בסופו של דבר, ולמרות שבעיית הזדקנות טרם עת של ילידות השיבוט נפתרה לגמרי, לא נמצאו הרבה נשים שששו להרות באמצעותה.

במקביל לשיטת השיבוט, בעיקר מתוך מודעות ליתרונות של ההפריה המינית להישרדות המין, החלה לכבוש מקום שיטת הפריה שבה אוחדו שתי ביציות משתי נשים שונות ליצירת תא עוברי שלם. גרעין של ביצית אחת נשתל בתוך תא זרע שגרעינו סולק, ותא הזרע החדש הוחדר לתוך ביצית שנייה אשר התפתחה ליצירת תינוקת אנושית רגילה לכל דבר. בתחילה השתמשו בתאי זרע ממקור אנושי שעדיין נמצא במידה מצומצמת במאגרי בנק הזרע שמלפני המגיפה, אך במהרה התברר כי גם תאי זרע של יצורים אחרים, למשל קופים, צלחו לכך (וזאת, משום שלהבדיל מן הביציות, בעלות המבנה המורכב והמכילות חומר תורשתי אנושי בחלל התא מחוץ לגרעין ואשר מתפתח ומתרבה במקביל לחומר התורשתי אשר בתוך הגרעין, תאי הזרע הינם בעלי מבנה פשוט והם חסרים חומר כזה כמעט לחלוטין). אז נעלמו כל המחסומים בפני המשך התפתחות המין האנושי. שיטה זו כונתה לעתים קרובות

מלחמת הנשים

"הפריית סנדליות", על שם יצור חד תאי המתרבה בדרך זו. תוצריה, כמובן מאליו, היו תמיד נקבות. סביב שיטת הסנדליות נולדה חקיקה נרחבת עם מערכת דיני טהרה מדוקדקים: הפריה בין שתי קרובות משפחה, או אפילו בין אישה לעצמה, כונתה – בעקבות מינוח עתיק – "גילוי עריות", נחשבה לדבר מוקצה מחמת מיאוס והוצאה אל מחוץ לחוק. אמנם שיטת ההתרבות באמצעות שיבוט לא נכללה בהגדרת גילוי עריות, כנראה בגלל הכבוד שניתן לה על שום התפקיד החלוצי החשוב שמילאה בראשית עידן הגמוניית הנשים, אך באזורים רבים של העולם הוקעה כהתנהגות בלתי מוסרית משום שיצרה בלבול בהגדרת ההורות, ונדחקה אף היא אל מחוץ לחוק באמתלה שהיא מעין גילוי עריות בהיותה הפריה בין אישה לבין עצמה.

בין יתר הכוחות ששלטו בעולם האנושי שלפני פרוץ המגיפה נכלל זה של הדת. הדת, בעת ההיא, התבססה על אמונה בקיומה של ישות מיוחדת במינה אשר נקראה "אלוהים" ונולדה כהכלאה בין אישה לבין רוח קדושה. העיסוק בדת כלל פולחן של אכילה ושתייה סמלית של בשרו ודמו של אלוהים. עבור הדתיים הקדמונים התגלמו באלוהים סמל מוסרי, דגם חיקוי ומקור בלתי נדלה לחוקים שהגבילו את המאמינים ונכפו גם על אלה שלא האמינו. מהיות הגברים המין השולט, מובן מאליו שאלוהים נתפס כנושא זהות מינית גברית. היו אנשים אשר הקדישו את כל חייהם לאלוהים, כשהם מתגברים על המשיכה המינית ומתנזרים מכל פעילות של הזדווגות לצורך הולדה. כל המוסדות הדתיים שפרחו לפני המגפה התנוונו בעקבותיה. במובן זה לא היה כל הבדל בין המדינות הנאורות לבין המדינות שנשלטו בידי קיצוניים דתיים. ההתנזרות מסיבה דתית נעשתה ריקה מתוכן בתקופה ובמקום בהם אין ממה להתנזר. שנים ספורות עוד התקיימו מוסדות הדתות השונות כאשר נשים צדקניות מחליפות את הגברים ומכהנות בכל משרות הכמורה, אך התנוונו מחוסר עניין וחוסר אמונה: הולדתו של אלוהים מרוח הקודש בלא התערבות זרעו של גבר כבר לא נחשבה נס בעולם בו כל הלידות היו ממילא לידות בתולין. מאידך, האצילות ושאר הרוח שיוחסו לאלוהים בן רוח הקודש נעשו בלתי משכנעות לחלוטין בעולם בו הגברים היו מיעוט נרדף, מבוזה ונכחד. אלוהים עוד הספיק להחליף את מינו ולמלוך בכיפה בדמות נקבה בטרם נעלמה האמונה בו ובוטלו כליל טקסי הדת הכרוכים בה.

כל חוקי האישות, המעוגנים בדת, נעשו חסרי תוקף בעולם בו אין חיי אישות ואין דת, אולם במצב החדש שנוצר הם קיבלו תוקף חדש. מתוך מודעות חברתית מפותחת החלו נשים להתחתן זו עם זו וללדת בנות זו לזו. הוגדרו מחדש חוקי משפחה, חובות וזכויות של בנות זוג, חוקי גירושין, ממזרות, ירושה וכן הלאה. הוגדרה חלוקת תפקידים ברורה בין ההורות: "אמא" נקראה זו שברחמה גדלה הבת; ההורה השנייה נקראה "אבא". ממש כמו

מלחמת הנשים

לפני פרוץ המגיפה.

מתוך רצון לחוש הדדיות וכדי למנוע אפליות שנבעו מהגדרת חלוקת התפקידים נהגו הרבה בנות זוג להרות יחד. המושג "משפחה מאוזנת" או "משפחה סנדלית" ציין משפחות שבהן נולדו זוגות אחיות שהיו להן שתי הורות משותפות באופן כזה שהאמא של האחת היתה האבא של השנייה ולהפך. למשפחה מאוזנת היו יתרונות שבאו לביטוי נפשי ורגשי חיוביים, אך היו גם חסרונות. משפחות לא מאוזנות יכלו ליהנות מעליונות כלכלית שנבעה מן היכולת הכלכלית הגבוהה יותר של האבא משום שזו לא היתה כבולה לבית ויכלה לתרום יותר מן האמא לקידום העולם והחברה האנושית. נשים שהקריבו את אימהותן על מזבח התרומה לחברה, ופנו לקידום מקצועי, נהנו מזכויות יתר. הפוליגמיה (ריבוי משפחות), שהיתה אסורה על האמהות, היתה מותרת לאבות ומוגבלת רק על ידי מידת התרומה לחברה, שבאה לידי ביטוי ביכולת הכלכלית. הפוליגמיה נחשבה לתופעה חיובית שאפשרה קיומן של משפחות רב הורות הנהנות מתמיכה הדדית חזקה. במשפחה רב הורות כזאת היתה, בדרך כלל, אבא טהורה אחת ואילו שאר ההורות היו אמהות או הורות מעורבות. הצורך להגדיר מערכת זכויות וחובות, שתהיה תקפה בכל הרכב של הורות, לא היווה בעיה חוקתית משפטית סבוכה מדי: כל הורה היתה מחויבת לבנותיה בלבד. ומכיוון שלכל בת היו שתי הורות בדיוק, ניתן היה, במקרה של משבר במשפחה, לדון כל זוג הורות לחוד.

הפחד מן התשוקה האסורה לקיום יחסי מין עם גברים עודד את הנטיות לפעולות כמעין הזדווגות שנקראו בשם "יחסי מין לסביים". יחסי המין הלסביים, למרות שהיו עקרים מבחינת הפוריות, נחשבו חיוביים בשל הקרבה הגופנית והרגשית שהיתה הכרחית להורות טובה. נשים שסלדו מיחסי מין הוגדרו כ"סוטות". מקובל היה להניח כי במשפחות מאוזנות או רב הורות, שבהן היטשטשו הגבולות בין האבא והאמא, היו ההורות המאוזנות סוטות במידה זו או אחרת. בקרב הלסביות נוצר קיטוב מיני – מין האבות מול מין האימהות – אשר הכתיב דפוסי חברה והתנהגות רבים. גינוני הלבוש, האיפור וההתגנדרות אפשרו להבחין בקלות בין האבות לאמהות. כך גם בשפת הדיבור היו כינויי גוף שונים לאמהות ולאבות. מקובל היה גם לשייך הצלחה מקצועית לנטייה המינית: הנשים המנהיגות היו לסביות-אבות מובהקות ונודעו בתאבון המיני הרב שאינו יודע שובע. מקובל היה לחשוב כי תאבון מיני שאינו יודע גבולות מקורו בתסכול הנובע מאבדן האימהות אשר כפו הלסביות האבות על עצמן. חוקי צניעות רבים אשר מקורם בתקופה בה כללה החברה גברים, נפלו ופינו מקום לחוקים ודפוסים חדשים. עירום בפרהסיה, למשל, שלפני פרוץ המגיפה היה אחד הדברים האסורים ביותר, לא נחשב, כמעט בשום מקום בעולם, לעבירה על החוק. מקובל היה כי אישה ההולכת עירומה ברחוב הינה רווקה המבקשת להתחתן ולהיות אמא, המפגינה באמצעות גופה העירום את בריאותה ואת

מלחמת הנשים

יכולתה להרות ולהניק באופן תקין, או, במלה אחת, את יופייה. לבוש צנוע, מאידך, שימש להפגנת יכולת כלכלית גבוהה והשתייכות למעמד האבות.

בטרם חלפו עשרות שנים ספורות מעת פרוץ המגפה כבר הפכו הגברים למיתוס, חרף העובדה שכמה מהם שרדו. נרדפים ומבוזים מצאו בני המיעוט הזה מקלט במקומות נידחים ורחוקים אשר קשיי הגישה וההישרדות הרחיקו מהם את רוב הנשים. על הגברים יכלו הנשים ללמוד רק מספרי ההיסטוריה או הביולוגיה, שם תוארו הגברים כשלב ביניים קדמון הכרחי אשר סולק מן הבמה בדיוק כאשר הסתיים תפקידו בהתפתחות האנושות והוא נעשה מיותר. גברים נחשבו למעבירי מחלות המפיצים בין הנשים זיהומים הפוגעים במערכות גוף חיוניות אשר לא תמיד ניתן היה למצוא להם תרופה. הם הוזכרו גם כגורמים להריונות לא מבוקרים ומעוותים שעלולים אף להסתיים בלידת תינוקות זכרים. הפסקות הריון יזומות לא התאפשרו בחברה בה כל ההריונות היו מבוקרים ותקינים ונחשבו רשמית לרצויים. משום כך, אם נמצאו נערות שהרו מחוץ לרישום החוקי, נחשב הדבר תוצאה של הזדווגות נדירה עם גבר. נערות אלה נאלצו לזייף רשומות הריון ולשחד את פקידות מחלקות הפוריות. זיופים כאלה לא הועילו בדרך כלל, משום שלעתים קרובות ניתן היה לאבחן חומר תורשתי שמקורו בהפריה על ידי גבר. הרבה התאבדויות ורציחות התרחשו על רקע של הריון מזרע גברי תועה. הגברים גם גרמו לנשים רבות לאבד צלם תרבותי: למרות כל הנזקים והסכנות, היו נשים סוטות שהתמכרו למנהג לצאת אל אזורי מחייתם של גברים, לצוד אותם או לפתות אותם לבוא ולהשתתף במסיבות חשק מטורפות. לא פעם נמצאו מושלכות בפחי האשפה גוויות מרקיבות של גברים שהושלכו זמן רב אחרי שמתו משימוש מופרז, מוקפאות ומופשרות לשימוש חוזר שוב ושוב. נשים היו מסתכסכות זו עם זו על חסדיהם של גברים אלמונים, או גוויותיהם, עד כדי רצח או התאבדות.

זמן רב היתה מקובלת הדעה כי תופעות כאלה מתרחשות רק בקרב נשים סוטות, אולם משפרצו בעולם שערוריות על רקע צריכת יחסי מין עם גברים בקרב המעמד השליט – לסביות אבות מובהקות – הובהר מעל לכל ספק כי מדובר בתופעה קשה ששורשיה עמוקים ויש לחסלה בכל מחיר. התרועעות עם גברים עמדה בניגוד לחוק וגררה עונשים כבדים. גבר שנמצא משוטט בקרבת אזורים המאוכלסים בנשים היה נורה בידי השוטרות ללא כל אזהרה וגופתו היתה מושלכת מיד, וללא כל בדיקה, לכבשן. נשים שנתפסו מקיימות מגעים עם גברים נענשו בעונשים חמורים ומרתיעים ביותר, כדי "למנוע את השחתת הבנות הצעירות". בנות שנחשפו למגעים כאלה הושלכו להסגר ונשלחו ל"חינוך מחדש".

החלה מתקפה תרבותית. הגברים נעשו מושמצים עד כדי עיוות. בספרי לימוד מדעי החיים תוארו הגברים כיצורים דמויי קופים פרועי זקן ומגודלי אף. בספרי ההיסטוריה תוארו

מלחמת הנשים

כמחוללי ריב מיסודם הנוקטים שיטת "הפרד ומשול" כדי לשלוט בנשים חסרות מגן. יצירות ספרותיות עתיקות, אם לא הושמדו הרי שוכתבו כך שלא נותר בהן שריד זכרי חיובי. אבות היו מזהירות את בנותיהן מפני "יצורים דמויי אנוש חסוני שרירים אלה, החיים בטבע הפרוע בין חיות הטרף, אשר מושכים את הנשים האומללות בכוחות כישוף ומוצצים את לשדה של כל הנופלת אל בין זרועותיהם באין יכולת להיחלץ..."

ב – שרידי הגברים

מלחמת החורמה שהוכרזה על ידי הנשים, כאילו לא נגעה במושא הישיר שלה. שרידי גברים, במקומות מושבם הרחוקים, סבלו מבעיות קיומיות מסוג אחר. להם לא היתה טכנולוגיה מפותחת והם נזקקו לנשים לצורך המשכיות המין. גברים היו מגיחים מדי פעם אל סביבות הציוויליזציה הנשית ומפתים בנות צעירות והרפתקניות לבוא ולחיות עימם. לנשים שהתפתו להיקלט בחברות הגבריות לא היתה דרך חזרה. בביתן הישן ציפה להן הגרוע מכל.

אמנם נולדו תינוקות זכרים מזיווגים אלה, אולם בשיעור קטן בהרבה מזה של הנקבות, משום שהחסינות מן הנגיף לא עברה בתורשה מאב לבן אלא רק מן האם לבן ורק לחלק קטן מן הבנים, וכדי להבטיח המשכיות זכרית היה צריך כל גבר להחזיק לו נשים רבות ככל האפשר. הנשים במושבות הגברים היו ממילא מורגלות בפוליגמיה מדורי דורות, הן הוותיקות והן אלה שמקרב באו. לכן גם במושבות הגברים היו הנשים רוב. אף על פי שהיו מיעוט, הרי היות שמעצם טבע ברייתם היו הגברים אבות הם הופלו לטובה בידי הנשים שהיו מורגלות במידות החברה התרבותית. בין חיי חוסר השוויון אצל הגברים לבין העונשים החמורים שציפו להן אצל הנשים, היתה הברירה הגברית קלה הרבה יותר. ההנאה והריגוש הכרוכים ביחסי הקרבה הדו-מיניים נחשבו להרבה יותר מאשר פיצוי הולם. ההתמכרות לפעילות המינית עם הגברים, יחד עם חסימת הדרך חזרה, יצרה בסיס לחיים שלווים ויציבים. בשל הנחשלות הטכנולוגית, רק הגברים היו אבות ורק הנשים היו אמהות. זה יצר הפרדה ברורה בין התפקודים המשפחתיים של הנשים לבין אלה של הגברים, אשר גררה הפרדה גם בתפקידים החברתיים. הגברים היו קובעי מדיניות החוץ והכלכלה בעוד שהנשים נתמנו על הבית ועל הטיפול בצאצאים.

החברה הגברית היתה מאד תחרותית. מעמדם החברתי של הגברים נקבע לרוב על פי מספר הבנים הזכרים שנולדו להם. ריבוי הנשים נחשב לגורם המבטיח ריבוי בנים והגברים התייחסו אל הנשים כאל רכוש המקנה זכויות בחברה הגברית. את הנשים, כרכוש, צריך היה לשמור מכל משמר; לא תמיד היתה לידה מוצלחת של בן זכר מהווה הוכחה לעליונותו של האב, משום שלא תמיד היתה מובנת מאליה נאמנותה של אישה לגבר אחד. אישה

מלחמת הנשים

שנחשדה בחוסר נאמנות היתה צפויה להירצח בידי הגבר שלה משום שהצאצאים שהיתה עשויה ללדת היו עלולים להעניק יתרונות חברתיים לגבר מתחרה.

הגברים קבעו את מוסדות השלטון ואת סדריו ואילו הנשים, למרות שהיו רוב, לא התערבו בתהליכי הממשל. המאבק על השלטון נחשב לעיסוקם של גברים ולכאורה לא נגע לחייהן של הנשים. הגברים היו אלה שקבעו את הכללים החברתיים ואת חוקי המוסר. הצורך בחוקים נוצר כדי למנוע מן הגברים להילחם זה בזה עד כדי השמדה. הנשים לא היו זקוקות לחוקים וכללים משום שלא היו תחרותיות כמו הגברים ונטו מטבען לוותר על מאבקים ולהתפשר בכל הזדמנות. כמי שלא עמדו על זכויותיהן היו הנשים נחותות מאד בעיני הגברים. למשל מקובל היה להרוג נשים נואפות, גם אם היה הניאוף בגדר חשד בלבד, אולם גברים נואפים שהיו מפתים נשים נשואות נחשבו לאנשי חיל. לנשים לא ניתנה הזכות לפצות את פיהן, אולם כאשר נקלעו גברים למאבקים אלימים בינם לבין עצמם, גויסו נשיהם, כדבר מובן מאליה, ליטול נשק ולהילחם שכם אחד עם בעליהן. חייה של אישה במושבת גברים, כל עוד היטיבה לדעת את מקומה ולא נטלה תפקיד פעיל במשחקי הכוח של הגברים, היו נינוחים וקלים. תפקידי האישה בחברה הגברית היו ללדת צאצאים ולשמור על הבית ועל המשק. בתמורה למילוי תפקידים אלה היתה האישה יכולה ליהנות מחיים ברווחה יחסית ומיחסי קרבה מינית עם הגבר שלה במידת האפשר והצורך.

מול החברה הנשית הטכנולוגית המפותחת, היתה החברה הגברית חקלאית, נוודית בעיקרה, חשופה לאיתני הטבע ובעלת תעשייה דלה. לעומת החברה הנשית, שהיתה בלתי דתית וחופשייה לחלוטין מאמונות הבל, היתה החברה הגברית דתית מאד. הדת היתה הציר סביבו נעו החיים בחברה הגברית. הטכסים הדתיים והתפילות נטלו חלק מרכזי בחיי היומיום. מקורות הדת שאבו מיסודות עתיקים שמקורם בתקופה שלפני פרוץ המגפה. המושא המרכזי של האמונה הדתית היה כוח עליון השולט שלטון מוחלט בכל המימדים ובכל הזמנים. כוח עליון זה הוגדר כ"בורא העולם", וזכה לכינויים שונים כגון "אלוהים" או "האדון" ויוחס לו מין זכרי, למרות שברור היה כי לצורך כוחו ומעשיו יכולה היתה מיניותו להיות באותה מידה גם נקבית. על פי האמונה הוא היה קשוב לתפילות האנשים ומודע לחטאיהם ומשתמש בשליטתו בעולם כדי להעניש את הרשעים ולגמול טוב לצדיקים. לאחד משמותיו, שנחשב לשם המפורש ביותר, יוחסו כוחות קסם והוא נאסר כלל להגיה. עדויות לקיומו הקדוש של בורא העולם, רשימת שמותיו ואוסף הגדרות של היות צדיק והיות רשע נמצאו בספרים עתיקים אשר איש לא ידע היכן ומתי נכתבו. ספרים אלה לוקטו על ידי גברים אמיצי לב מאתרי פולחן עתיקים כאשר אלה עדיין עמדו על תילם במקומות הישוב של חברות הנשים. ספרים עתיקים אלה הכילו גם הצעות לניסוחי תפילות (תקשורת מילולית עם הכוח העליון) שהתאימו לכל אדם, לכל זמן ולכל מצב.

מלחמת הנשים

לא היתה בחברה הגברית כל הפרדה בין מוסדות הדת לבין מוסדות השלטון. כל החקיקה היתה מעוגנת בדת, נסמכת עליה ומקודשת בידי בורא העולם בכבודו ובעצמו. כפירה בו נחשבה לבגידה ועלולה היתה לעלות בחיי הכופר. הנשים, שדעתן ממילא לא נחשבה, היו פטורות מרוב החובות הדתיים – להוציא את האמונה עצמה ומספר מצומצם של תפילות. נוסח תפילות הנשים היה שונה מעט מנוסח הגברים. השוני הוכתב על ידי השוני במבנה הגוף, התפקוד החברתי, הייעוד האישי והנטיות הרגשיות השונות. הגברים אמרו באחת מתפילותיהם החשובות: "ברוך אתה אלוהים שלא עשיתני אישה, לו יהי רצון מלפניך ותשלח נא את רוח קודשך בזרעי ותוליד לי בנים כפי שהולדת אותי", בעוד שהנשים אמרו בתפילה המקבילה: "ברוך הוא אלוהים שעשני כרצוני, לו יהי רצון מלפניו ויעשה שאלד כרצון בעלי". הגברים התפללו להצלחות חברתיות ולניצחונות בקרב, והנשים התפללו להצליח להשביע רצון הגברים בעליהן. לא בכל השבטים היו הטכסים זהים. בחלק מהשבטים היו הנשים מוסיפות לתפילותיהן את שאיפתן לנצח את "היצר הרע" הטבוע בהן. "היצר הרע", שכונה גם "שטן", "מוקש" או "ניסיון", הוגדר כמבחן תמידי שמציב בורא העולם בפני הנשים ואשר נועד לקבוע את זכאותן להשתייך לחברה הגברית; במסגרת המבחן הזה היה על כל אישה להתחבט בכל רגע ורגע מזמנה בשאלות של אהבה ונאמנות לגבר האחד והיחיד בחייה; הולדת בן נתקבלה כסימן להצלחה במבחן ולניצחון זמני על היצר הרע. גם אם הבינו הנשים שהדת הינה התגלמות צרופה של צביעות גברית, לא עמדה לרשותן כתובת מעשית לתלונות ולביקורת. בכל משפחה היה תפקיד הכהן (מנהל הטכסים הדתיים) נתון בידי האב, וראש השבט היה הכהן העליון. הכהונה עברה בירושה אל הבן הבכור, דבר שהקנה לאמו של הבן הבכור מעמד דתי מועדף אצל האב ובמשפחה בכלל. היא שמשה כסגן כהן ונשים היו יכולות לפנות אליה בשאלות ובבקשות בנושאי דת. גם ללא קשר לדת, אמהות בנים אחרות זכו למעמד מועדף שנבע מן העובדה שמקומן היה שמור להן והן לא היו צפויות לגרוש. אמהות שלא זכו ללדת בנים נהגו לשרת אמהות שמזלן שפר עליהן משום שכמשרתות גדלו סיכוייהן להישאר במשפחה.

ג – הכרח בלתי נמנע

הילודה בחברות הנשים היתה מבוקרת. גודל האוכלוסייה הוכתב על פי תכנון כלכלי כלל עולמי. לא כך היה הדבר בחברות הגברים. לגברים, שחיו בשבטים מבודדים ועוינים, היה חשוב להתרבות בכל מחיר. הריבוי המהיר של אוכלוסיות הגברים גרם לעתים צרות צרורות לחברות הנשים. לא הגברים עצמם הפריעו לחברה הנשית, משום שחדלו מזה דורות לפקוד את מושבות הנשים. היו אלה הנשים פליטות החברה הגברית, שנקראו "צועניות", שבגלל היותן נשים יכלו להסתכן בקלות אל החברה הנשית, לחבל בערכיה

מלחמת הנשים

הנעלים ולהחדיר בה את הערכים המפגרים של החברה הגברית התחרותית וחסרת החינוך הנאור. "הגברים הם דבר נפלא! חלום! אורגזמה אמיתית!", היו הצועניות עלובות הנפש הקטנות האלה מלחששות ומדליקות ניצוצות געגוע כבויים בעיני הנשים התרבותיות. אלה היו נשבות בקסם הפראי של הרומנטיקה הגברית: הדת, החיים בנוף הקדום, האוויר הצח, תחושת היעוד האישי, המלחמות, הגבורה... "זה היעוד הטבעי שלנו, האמיתי! לחיות לצידם, להזדווג איתם, ללדת את ילדיהם!"

חינוך נשי נאור בן דורות קרס כמעט בן לילה והתמסמס בין כפות ידיהן של הצועניות. שוב ושוב הזהירו האבות המנהיגות את בנות הדור הצעיר מפני האפליה הדתית, חיי התלאות והנדודים, הסכנה להזדהם ולחלות, האפשרות הנוראה ללדת מפלצות זכרים; אך הכול ללא הועיל. נערות המשיכו ליפול קרבן למקסם השווא, להיעשות צועניות, לעזוב את החברה הנשית וללכת לחפש את אושרן ויעודן האמיתי בזרועות הגברים. מעטות בלבד זכו להיקלט במשפחות של גברים ולחיות באושר מסוים. השאר, כל אחת מנוצלת ומושפלת, שבויה לעד בקסם הבלתי מושג, עורגת לנצח אל אותו גוף זכרי מתועב שלרגע אחד, שבריר אחד של רגע, עשה בה כבתוך שלו, מרח אותה בזעה, החדיר לתוכה איברים ורוק, חצב בה מערה, קרע אותה לפיסות קטנות, הטיל בה זרע ארסי והשליך אותה מוכה וחבולה ככלי אין חפץ. נשים בריאות וחזקות יצאו בהמוניהן אל ההרים והיערות הרחוקים וחזרו צל של עצמן, שבורות ומדוכאות ללא כל יכולת ורצון לתפקד, מפיצות הלאה את האגדה הגברית ומטילות חורבן צועני גם על חברותיהן.

הוקמו מוסדות לגמילה מהתמכרות צוענית לגברים. המוסדות פעלו בשיטות רכות כמו היפנוזה, עבודת פרך, הסברה, אהבה או חינוך ליחסי מין לסביים, ושיטות קשות שכללו בעיקר התמכרות לסמי הזיות. השיטות הרכות לא הועילו כלל, או שהועילו לזמן מוגבל ביותר. השיטות הקשות גרמו לנזקים יותר משהועילו. המוסדות נכשלו ונסגרו. החברה הנשית עמדה בפני סכנת התמוטטות. צריך היה לנקוט צעדים מהירים ונחרצים לקדם את פני השואה הממשמשת ובאה. הוקמו משמרות מיוחדים שבמסגרת תפקידם היה עליהם להרחיק מן הציבור כל מי שהיה לה קשר עם גברים. גם הגברים לא נהנו מן המצב; נחשולי הנשים שהסתערו שוב ושוב, יום אחר יום, על מושבותיהם רק הפריעו למהלך חייהם התקין בצריחותיהן והתכתשויותיהן האינסופיות. מדי פעם נאלצו הגברים להדוף את הנשים באלימות ממש. הנשים שנסוגו ממושבות הגברים נתקלו בירי של משמרות הנשים. עוצמת הירי של כלי הנשק שונתה מ-'הלם' ל-'שיתוק' ועד מהרה ל-'הרג'. התקשורת נתמלאה ביקורת נוקבת ותיאורי זוועה זולגי דם. האבל היה כבד. מפקדות המשמרות הועמדו לדין אך זוכו כי הוכח שפעלו מתוך חוסר ברירה. המשמרות פורקו והמשמלות נפלו. ביום האחרון של שנת ארבע מאות עשרים וחמש נועדו כל מנהיגות העולם בדחיפות

מלחמת הנשים

לישיבת חרום.

בתום הועידה, שנמשכה חמישה ימים וחמישה לילות רצופים וטרופי שינה, נפלה ההחלטה. היתה זו ההחלטה הקשה ביותר שנפלה אי פעם: לתקוף ולהשמיד את הגברים במושבותיהם! הגברים היו יושבים מזה דורות במקומות מושבותיהם הרחוקים עוסקים בשלוח בענייני עצמם ולא מתערבים בנעשה אצל מושבות הנשים. אמנם מנהגיהם וחוקיהם המכוערים זרים ומנוגדים היו לרוח החברה הנשית היפה והנאורה, אולם לא היה בהם כדי להוות אמתלה לתקוף אותם, ותהא הדעת או הנפש סולדת מהם ככל שתהיה. התדרדרות החברה הנשית לא נגרמה במכוון על ידי הגברים. היתה זו תכונה הטבועה בנשים, שגרמה להן להימשך אל הגברים ולדרדר כך את החברה. אולם לא ערכי צדק הם שעמד כאן לדיון, אלא ההישרדות. מוטב הכחדת מין הגברים, המונה רבבות ספורות של פרטים, על פני הרס העולם והשחתת מידותיהן של מאות מיליוני בנות אנוש. אבות העולם, הלסביות הגדולות מכולן, למרות שהיו קשוחות, אכזריות ועשויות לבלי חת, קבלו החלטה קשה זו בלב כבד ביותר. שבע נשים בלבד מנתה מועצת אבות העולם. שבע נשים שבידן המפתח לעתיד האנושות. שבע נשים אלה קיבלו החלטה ויצאו לבצע אותה בסודי סודות. המעבדות בכל העולם החלו לייצר גז עצבים שפותח במיוחד לצורך כך: מהיר, חזק ומוחלט. אף לא טכנאית מעבדה אחת יכלה לנחש לשם מה. חילות האוויר והשריון החלו להתאמן בירי. אף לא קצינה אחת יכלה לנחש מה המטרה הסופית. המתקפה החלה לפנות בקרו של היום המיועד. בטנקים ובמסוקים יצאו הנשים לרסס את מחנות הגברים השלווים. הסודיות נשמרה עד הרגע האחרון ולא הופרה גם זמן רב לאחריו. לחיילות ניתנו הוראות רגילות כמו בכל ימי האימונים שקדמו. הן לא ידעו מה הן מרססות. לטייסות הוסבר שמדובר בניסוי המוני של גז מרדים. כולן דיווחו בסיפוק על פגיעות מדויקות ושבו לבסיסיהן לנוח. אבות העולם נשמו לרווחה. המבצע הוכתר בהצלחה. איש לא הצליח להימלט. המוות בא בחטף. ההשמדה היתה מהירה ומוחלטת. המוות לא הפלה בין אדם לבהמה, בין מבוגרים לילדים ובין גברים לנשים. לא נותרה נפש חיה להעיד על הטבח. רק שבע נשים בכל העולם ידעו מה באמת היה באותם מיכלי ריסוס, והמספר הזה, עד כמה שהדבר היה תלוי באותן נשים, אמור היה רק לקטון.

הידיעות על המגפה המסתורית החלו להסתנן לאיטן אל כלי התקשורת. כדי להשיג שהות של חסד ולחסוך חקירות מזיקות, דאגה מועצת אבות העולם לסבר את האוזן, לספק פתרון הגיוני לתעלומה, לפזר בכמה ממקומות המוות חיידיקים מזן אלים ולהפיץ חוות דעת רשמית המציגה את הגברים כמזניחי בריאות. עתיד היה לעבור זמן מה עד שקצינות נבונות שהשתתפו בפעולת הריסוס ישכילו לחבר דבר אל דבר ויפוצצו את הפרשה – אם יאזרו די אומץ לעשות כן. אך כשזה אמור היה לקרות, כבר אי אפשר היה להחזיר את המצב

מלחמת הנשים

לקדמותו. האנושות אמורה היתה להשלים עם ההחלטה הקשה, כפי שתמיד עשתה בעבר, ולהבין את גדולתו של הרגע. בינתיים גויסו בנות העולם לצאת אל ההרים והיערות ולהציל את הטבע ממה שכוונה "שואה אקולוגית". ערימות על גבי ערימות של שרידי בשר רקוב ומצחין המתינו חודשים להיקבר באדמה, לדשן ולהפרות אותה למען תצמיח בשנה הבאה דשא ירוק ופרחים צבעוניים שופעי בושם טוב וחיים חדשים שישכחו מלב כל את המראות הזוועתיים ויקשטו את עולמו השלו של המין האנושי היפה כל כך בדרך לכתו אל עבר המושלמות הנצחית.

מלחמת הנשים

חלק שני – הדור הראשון של המהפכה

קורות המשפחה שחוללה את המהפכה. ליקט דיאמונד בספריות רשמיות.

א – אמם של גולד, סילבר ודיאמונד

אמא את אוהבת אותי?

כן! ודאי! אתה אוצרי היקר!

אמא את תשמרי עלי?

כן! ודאי! אתה אוצרי היקר!

אמא את תאכילי אותי?

כן! ודאי! אתה אוצרי היקר!

אמא את חברה שלי?

כן! ודאי! אתה אוצרי היקר!

אמא אני האוצר היקר שלך?

כן! ודאי! אתה אוצרי היקר!

אמא אני אוצר הזהב שלך?

כן גולד! ודאי שאתה אוצר זהבי היקר!

אפילו שאני בן?

בעיקר מפני שאתה בן

תסבירי לי שוב

אתה השריד האחרון של גזע נכחד. צריך לשמור אותך מכל משמר. אתה תקוות המין האנושי. ממך תיוולד מחדש כל האנושות הגברית. אם אתה תאבד, יאבד הסיכוי לעולם שפוי ומאוזן. אתה חייב לשרוד ...

אמא! די! הרגעתי! ומה עם סילבר?

גם הוא אוצר יקר שלי

מלחמת הנשים

גם הוא אוצר הזהב שלך?

אתם שניכם אוצר הזהב והכסף היקרים שלי!

אפילו שהוא בן?

בעיקר משום שהוא בן

אז את אוהבת אותי?

כן אוצר יקר שלי

ואת סילבר?

גם

אז את תשמרי עלי?

כן אוצר יקר שלי

ועל סילבר?

גם

ואת תאכילי אותי?

כן אוצר יקר שלי

ואת סילבר?

גם

אז את חברה שלי?

כן אוצר יקר שלי

ושל סילבר?

גם

אז למה רק עלי את אומרת שאני תקוות המין האנושי?

כי אתה הבן שלי האוצר היקר שלי

וסילבר?

מלחמת הנשים

גם

אמא, כבר הרבה זמן לא ראינו אותך מחייכת. מה קורה?!

אני מאד דואגת. אני דואגת לכם. עוד מעט כבר אי אפשר יהיה להסתיר את גבריותכם. אני כל כך אוהבת אתכם. אני לא רוצה שתמותו לי!

אל תדאגי אמא, הרי ממילא נהיה מכוערים כמו קופי שימפנזה ארוכי זקנים ומגודלי אפים ... די אמא את לא מבינה בדיחות?!

זה לא נושא שמותר להתבדח עליו, אני חייבת לספר לכם את האמת. אבא שלכם לא מת בשום מגפה. הוא נרצח. רצחו אותו נשים, כמוני, כמו כל מי ששייך היום למין האנושי. הוא נרצח פשוט משום שהיה גבר, כמוכם, כמו שאתם עתידים להיות. לבטח ירצחו גם אתכם כאשר יזהו אתכם כגברים.

מה הבעיה? נוכל להמשיך להסוות את גבריותנו כמו שעשינו עד עכשיו.

לא תוכלו! יצמחו לכם זקנים. שיער עבה על הלחיים. השיער על הראש ינשור ובמקומו תצמח לכם קרחת. כל הנשים בגילכם מתחילות להצמיח שדיים, שתי בליטות השומן האלה המתדלדלות על החזה, אבל אתם מפתחים שם שרירים. אתם אינכם יודעים איך תיראו כשתתבגרו, אבל אני זוכרת גברים. לא מכוערים בכלל. לא שימפנזות. יפים. חסונים. גבוהים. חזקים. מנהיגים. כל הנשים יעוטו עליכם. כל אישה תרצה אתכם לעצמה.

אז את לא צריכה לדאוג! אם נהיה כל כך מוצלחים ומבוקשים, אף אחת לא תרצה לרצוח אותנו.

לא נכון. אתכם ירצחו בדיוק מפני שתהיו כל כך מוצלחים ומבוקשים. אני אהבתי את אבא שלכם. עוד הרבה נשים אהבו אותו. הוא היה יפה. חכם. מאד חכם. הוא אהב את כולנו, כל הנשים שלו, וכולנו אהבנו אותו. היינו כולנו משפחה אחת. היינו מאושרים. לחלק מאיתנו כבר נולדו ילדים. אפילו כמה בנים היו לנו. אני הייתי בהריון. אתם הייתם אצלי בבטן. הייתם אמיתיים, לא ילדי מבחנות מלאכותיים. אמיתיים. הייתם אמיתיים. אתם לא יכולים להבין מה זה אמיתיים. אתם נוצרתם באהבה, בתשוקה, בשמחה. לא במסגרת תכנון מבוקר. אתם אף פעם לא הייתם חומר קפוא באיזו מעבדה. יצרנו אתכם חיים מתוך חיים. אין לכם מושג איזו חוויה הייתם.

מלחמת הנשים

אמא. די! תרגעי! את הסיפור הזה אנחנו כבר מכירים. מוטב שתספרי לנו מדוע רצחו את אבא שלנו ומי רצחו אותו.

לשם מה? אתם רוצים להתנקם? נקמה לא תעזור. היא רק תהפוך אתכם לרוצחים בעצמכם.

אנחנו צריכים לדעת איך רצחו את אבא, כדי לא להירצח בעצמנו. אנחנו רוצים לדעת למה רצחו את אבא ולמה רוצים לרצוח אותנו.

זה פשוט המצב. מין חוק טבע שכזה. תכונת הגבריות היא תכונה לא רצויה ומשום כך שכיחותה פוחתת עם הזמן. אסור לגברים לחיות פה בעולם. הגברים נועדו להיכחד. צריך להשמיד אותם. אוי אפרוחים שלי, אנחנו כל כך קטנים והעולם כל כך גדול ואכזר.

אמא די! זה לא חוק טבע. יש לנו אויבות שמתנכלות לזכות הטבעית שלנו לחיות. אנחנו צריכים לחסל אותן לפני שהן תחסלנה אותנו. את בעצמך לימדת אותנו שאם אנחנו לא טורפים אנחנו נטרפים. זוכרת?!

אמא, את מתחמקת מלענות. אם לא תספרי לנו, אני אחשוד שאת בעצמך רצחת אותו ושאת עלולה לרצוח גם אותנו ... סתם עוד בדיחה שלי, סליחה.

את מדברת כאילו את מרגישה אשמה.

הבדיחות שלך, סילבר, הן בכלל לא בדיחות. ואתה, גולד, צודק בזה שאני מרגישה אשמה. אבל לא אני רצחתי אותו. אני רצחתי כמה נשים בחיי, אבל שלא תעיזו אפילו לחשוב שאני יכולה לרצוח את מי שהכי יקר לי. אני אספר לכם את כל הסיפור, לפחות כל מה שאני יודעת וכל מה שאני חושדת.

הרגשת האשמה שלי היא על זה שלא הבנתי מיד כי הוא נרצח. האמנתי לסיפור הרשמי. האמנתי שהוא מת במגפה של דלקת קרום המוח. גם כשהתחילו להגיע הסיפורים על הטבח המכוון, אני עוד האמנתי. אחר כך, כשהבנתי מה באמת קרה, השתתפתי בעצמי בהפגנות התמיכה ברוצחות. מתוך פחד. אתם כבר נולדתם ואני פחדתי שיחשדו בי. עשו חיפושים בבתי. רצחו תינוקות. יכלו להגיע גם אליכם. אני הייתי פעילת תמיכה ראשית. הייתי קצינת מטה. בלעתי כדורים נגד בחילה וצעדתי בראש ההפגנות. נשים אלמנות ואמהות שכולות ירקו עלי וכינו אותי רוצחת. אבל אתם ניצלתם וזה, בסופו של דבר, מה שהיה חשוב באמת. מי בכלל יכולה היתה להעלות על דעתה שהלוחמת הנמרצת הזאת נגד קיום

מלחמת הנשים

המין הגברי תלד ותגדל בעצמה בן זכר? לא כל שכן תאומים. הנשים הן כל כך מטומטמות. אפשר למשוך אותן באף לכל מקום. אני למדתי איך אפשר למשוך פר באף. פר זה יצור ענק וחזק. כשהוא משתולל הוא יכול להרוג. אבל כששמים לו טבעת באף הוא נעשה רגוע ואפשר לשלוט בו. קושרים לטבעת חוט ומחזיקים אותו בצדו השני והפר האימתני הזה הופך לחיית מחמד צייתנית. ראיתי פעם ילד בן שנתיים מושך שני פרים באף ולוקח אותם לטייל. זה היה כל כך מצחיק, ילד קטן שסוחב איתו לכל מקום זוג מפלצות ששוקלות פי מאה ממנו. גם הנשים הן מפלצות כאלה שאפשר למשוך באף. הן מוכנות להאמין לכל דבר בלי לשאול שאלות. ואם אינן מאמינות, אפשר להפחיד אותן. אפילו אם הן יודעות שאין להן שום סיבה אמיתית לפחד, הן ממשיכות לפחד ונותנות שישלטו בהן. רק ככה מצליחה האנושות להתנהל בשלום. העולם מאוכלס במיליארדים של נשים שחיות בשלום. אתם יודעים מה זה לא לחיות בשלום? לפעמים אתם נלחמים אחד בשני ופוצעים אחד את השני עד שאני צריכה להתערב ולהפריד ביניכם. תארו לעצמכם שכל העולם היה מלא אנשים שנלחמים אלה באלה והורגים אלה את אלה בלי שמישהו מתערב ומפריד. כשכולם נלחמים בכולם זאת מלחמה. אני ראיתי פעם מלחמה. אבא שלכם חזר ממנה מנצח. הוא בא ישר אלי. נתתי לו מים לשתות וחבשתי את המצח שלו. הוא נתן לי אתכם. הוא אהב אותי יותר מכל הנשים שלו. אף אחת חוץ ממני לא ילדה לו תאומים.

אמרתי מלחמה. בעולם שלנו אין מלחמות. אנחנו הנשים כל כך צייתניות. ישנה אבא אחת שמנהלת את כל העולם. היא אומרת לנו מה לעשות ואנחנו לא מתווכחות איתה. היא בכלל לא אישה מיוחדת. סתם אחת כמו כל אישה אחרת ואנחנו מצייתות לה כפי שהיינו מוכנות לציית לכל אחת אחרת שהיתה מקבלת את תפקיד ניהול העולם. אנחנו מאמינות לכל מה שמספרות לנו האבות הגדולות גם כאשר שום הגיון סביר לא מוכן לעכל את הסיפורים. אפילו אני מעדיפה לשכנע את עצמי באמיתות הסיפורים האלה, כדי לזכות במנוחה. כל כך הרבה סבל היה נחסף ממני אילו הייתי מוכנה להאמין לגרסה הרשמית.

ההיסטוריה בגרסתה הרשמית, הלסבית, מספרת כי עד לפני ארבע מאות שלוש ותשע שנים, כאשר את העולם ניהלו גברים, היה העולם מחולק לארצות והאנשים היו מחולקים לצבעים. בכל ארץ חיו אנשים בצבע אחד. היתה ארץ אחת של אנשים שחורים וארץ אחת של אנשים אדומים, היתה ארץ אחת של יהודים וארץ אחת של מוסלמים וכך עוד כמה עשרות ארצות וצבעים. כל ארץ היתה נלחמת בכל הארצות האחרות. הגברים בעולם אז סבלו מהתפוצצות אוכלוסין מתמדת וכל הזמן היה צורך לדלל את האוכלוסייה ולהרוג אנשים. אבל לא כל כך קל היה להרוג אנשים, גם משום שאף אחד לא הסכים שיהרגו אותו וגם משום שאנשים לא הסכימו להרוג את קרוביהם ואהוביהם. אינני אומרת שלא היו רציחות, אלא שרציחות שהתבצעו תחת אי הסכמה לא היה בהן די לדילול האוכלוסין. לכן

מלחמת הנשים

הסכימו ביניהם גברי העולם שמותר ורצוי להרוג גברים מצבע שונה ולכבוש את ארצותיהם. וכך היו מתארגנות קבוצות של גברים מצבע אחד ויוצאות להרוג גברים מצבע אחר ולכבוש את שטחיהם. לזה קראו מלחמה. הנשים מעולם לא סבלו מהתפוצצות אוכלוסין, אפילו אם מספרן היה גבוה בהרבה ממספר הגברים. הסיבה להבדל בין הנשים והגברים בעניין התפוצצות האוכלוסין נעוצה בשוני שבין האופי הנשי והאופי הגברי. הגברים היו שתלטנים ותחרותיים ושאפו לבלעדיות על שטחים גדולים ככל האפשר, בעוד שהנשים היו תמיד מסתפקות במועט. המלחמות היו כמובן עניינם של הגברים. אולם הגברים לא היו זהירים במיוחד ובמהלך המלחמות היו נפגעות לעתים קרובות גם נשים. לכן, למרות שהמלחמות לא היו מלכתחילה עניינם של הנשים, הן אולצו להתעניין בהן.

הביולוגיה הרשמית מספרת כי במשך מיליוני שנים של התפתחות, התאמה וסינון, הותאמו הגוף והנפש של הגברים למלחמות. גבר רגיל היה גבוה פי אחד וחצי מאישה רגילה ומשקלו היה מגיע עד פי שתיים ממנה ואף יותר. שרירי הגברים היו קשים לאין ערוך משרירי הנשים. אולם בניגוד לנשים, היכולות ליצור המשכיות בעצמן ללא התערבות הגברים, זקוקים הגברים לגופן של הנשים על מנת ליצור המשכיות ולהתרבות. במהלך התפתחות החיים שרדו בעיקר נשים שהתאימו את עצמן להמשכיות משותפת עם גברים. נוצרו חיי טפילות בין גברים לנשים שבהם היו הגברים מתרבים באמצעות הנשים ומונעים מהן המשכיות בכוחות עצמן. היות שהגברים לא יכלו להתרבות ללא הנשים הם פיתחו תכונות שאפשרו גם לנשים להיוולד. כך, במהלך ההתפתחות, נהפכה המערכת טפיל – פונדקאי להיות מערכת של חיי שיתוף ותלות. גברים לא יכלו להתרבות ללא נשים ולנשים היה קשה מאד לקיים את המשכיות המין ללא הגברים. הגברים השתמשו במנגנון ההולדה של הנשים בלי להשתתף בעצמם בתהליך. רק הנשים היו נושאות עוברים בבטן. לכן במהלך הריון אחד היתה אישה אחת יכולה להרות למספר מצומצם מאד של גברים – אחד בדרך כלל – בעוד שגבר אחד היה יכול לגרום לנשים רבות להרות ממנו בזמנית. בשלב זה התעצם השוני בין האופי הנשי והאופי הגברי. כל אישה, משהרתה, שוב לא נזקקה לגבר משך תקופה מסוימת. אולם הגברים נזקקו לנשים ללא הפסקה. התחרותיות הגברית כללה גם תחרות על כמות הנשים המעוברות. כאשר מספר הגברים היה גדול היתה כל אישה מעוברת עשויה לשמש עילה לסכסוך אלים בין גברים לבין עצמם. אמנם היו מעט חברות שבהם השתמשו הגברים בשיטות מלאכותיות שונות על מנת להגביל את עצמם לנשים בודדות, ובהן ירדה שכיחות הסכסוכים בין הגברים על אודות נשים והתפתחה תחרותיות דווקא בין הנשים. אולם התחרותיות בין הגברים מעולם לא דעכה והתחרותיות בין הנשים היתה תמיד מוגבלת. הנשים אינן בנויות כגברים. הן צייתניות מטבען, מפעילות רגשות חיוביים ומשתפות פעולה. הגברים הינם פורעי חוק, חסרי רחמים ואינם פועלים בשיתוף פעולה.

מלחמת הנשים

בשיעורי המבוא לסוציולוגיה של המיניות לימדו אותי כי כשהגברים לא היו יוצאים להילחם, הם היו נטפלים לנשים ומאלצים אותן להרות וללדת נגד רצון מעבר לכל כמות סבירה, כדי להגדיל את האוכלוסייה וליצור רקע וסיבות למלחמות. הנשים בדרך כלל לא יכלו להתנגד, משום שהגברים היו גדולים וחזקים מהן במידה משמעותית. עבור הנשים היו המלחמות הזדמנות לנוח מן הטרדנות של הגברים והן יכלו רק לשמוח כאשר הגברים הסתלקו להם. זו היתה הסיבה לכך שהנשים, למרות שלא התאימו למלחמות, היו מעודדות את הגברים לצאת ולהילחם הרבה ככל האפשר. בתקופות בהן לא היו מלחמות היו הנשים עוזרות לגברים לביים משחקים דמויי מלחמות ולקיים תחרויות משעממות של ריצה או הרמת משקולות. לנשים במשחקים אלה היה אמנם רק תפקיד של ממריצות או מעודדות, אבל לפעמים היו הגברים מאלצים אותן להשתתף בהם כמתחרות בעצמן כדי להשפילן, להפחידן ולשכנען להיכנע לתכתיביהם בתחום ההזדווגות וההתרבות. כדי להתחמק מן התחרויות הלא מאוזנות האלה התנדבו נשים לערוך תחרויות כאלה בין לבין עצמן ולפתח יכולת לחימה והתגוננות מפני גברים. לנשים אלה היו יכולת וסיכויים גדולים יותר להתחמק מהזדווגות עם גברים, ומשום כך התאפשר להן לקיים אורח חיים לסבי גם כאשר החברה הגברית לא ראתה זאת בעין יפה. הן היו מתחרות בין לבין עצמן, אך מעולם לא הפכו את התחרויות למלחמות ותמיד שמרו לאהבה ההדדית מקום חשוב יותר מכל מאבק וניצחון. חלק מהן היו חזקות ומוכשרות למלחמות אף יותר מן הגברים. צאצאיותיהן היום מוכשרות מטבען למנהיגות. הן משתייכות ברובן למין האבות ומשמשות בתפקידי הנהגה וניהול בקרב החברה הנשית. בעידן הגברים נחשבה הלסביות לסטייה מינית בוטה ומאוסה, אולם כשתם העידן הגברי, זכתה הלסביות להיחשב לשיא האנושיות בהתגלמותה.

מלחמה בעידן הגברים היתה עסק מאד לא בטוח, משום שבאותה מידה שאפשר היה להצליח לכבוש ולהרוג, אפשר היה גם להיכבש ולהיהרג. אבל לגברים לא היתה ברירה. אם הם לא היו מוכנים לצאת להילחם, היו הנשים מגרשות אותם ואנשי הצבע שלהם היו מענישים אותם. לא תמיד היו הגברים מנצחים וחוזרים הביתה. במקומם היו באים אז גברים מצבע אחר שהיו הורגים את כל הבנים של הצבע הקודם. הנשים היו חסרות צבע קבוע ומשום כך היתה להן יכולת להתאים עצמן לצבע החדש ולהבטיח את הישרדותן. לפני ארבע מאות שלוש ותשע שנים, בשנה הראשונה לספירה, נמחקו פתאום הגברים מעל פני האדמה. הם פשוט השמידו את עצמם במהלך מלחמה כלל עולמית אחת בשל שימוש לא מבוקר בנשק ביולוגי. הם הפציצו את עצמם בסוגים שונים של נגיפים שהתאחדו ליצירת נגיף אחד שקטל את כולם. רק אלפית אחת מאוכלוסיית הגברים היתה מחוסנת ולא הושמדה, אבל התפוצצות האוכלוסין נבלמה ויחד איתה נגמר הצורך במלחמות. כל

מלחמת הנשים

הצבעים התמזגו לצבע אחד וכל הארצות התמזגו לארץ אחת. הנשים, שתמיד נאלצו לסבול את הגברים, יכלו עתה לגרש את קומץ הניצולים, לזכות סופסוף בעצמאות ולממש את עליונותן האנושית על שאר יצורי העולם.

הגברים המגורשים הקימו לעצמם מושבות מפורדות במקומות רחוקים ממרכזי הישוב. הם נטלו איתם מספר מצומצם של נשים לצורך ההתרבות. אולם היות שהנגיף הקטלני מעולם לא הודבר והחיסון הטבעי נגדו אינו עובר ישירות בתורשה, אין הגברים מתרבים באותו קצב שלפני פרוץ המגפה ואינם מהווים עוד גורם סיכון לאוכלוסיית הנשים. הנגיף אינו פוגע בנשים וגם לא ביכולת שלהן להרות וללדת בעזרת הגברים. שיעור הגברים בתוך אוכלוסיות מעורבות של נשים וגברים במושבות הגברים היום (כלומר עד לפני שנולדתם) נע בין שניים לארבעה וחצי אחוז. בין הגורמים התורמים ליציבותו של גודל זה ניתן לציין את מוגבלותה של היחידה המשפחתית הגברית. גבר בודד יכול לרכז סביבו כמה עשרות נשים בודדות, פחות מן היחס שקובעת ההתרבות הטבעית שם. משום כך מסתמנת הגירה שלילית קבועה של נשים אל מחוץ למושבות הגברים. נשים אלה, הנושאות על כתפיהן מורשת גברית מדכאת, אינן מצליחות להשתלב בחברה הנשית וסופן להיות מושלכות בשוליה של החברה במושבות הגברים.

את כל זה למדתי וזה מה שחונכתי אליו בבית הספר. וכמו כל ילדה טובה וגאה בעליונותי האנושית והנשית, האמנתי. זה תיאור שמציג את הגברים כטפילים מאוסים על המין הנשי, ואני האמנתי לכל מילה. אבל היום, לאחר שהכרתי גברים וחייתי איתם כמה שנים, אני יודעת שהם בכלל לא עונים לתיאור הזה. הנשים בחברה הגברית לא היו מעולם מושפלות. הן היו מאושרות. אישה שלא חייתה מעולם עם גבר אינה יכולה לדעת בכלל מה זה אושר. ספרי ההיסטוריה נכתבו על ידי נשים ששמו לעצמן מטרה לחסל את הגברים וההשמצה שמהם כלוחמה פסיכולוגית והיתה חלק מתוכנית החיסול. בשנה שבה נולדתם השמידו הנשים את כל הגברים במושבותיהם בעזרת גז רעיל. לכל גבר היתה יכולת לרכז סביבו נשים יותר מאשר לכל מנהיגות העולם גם יחד. מנהיגות העולם ניסו למשוך לצידן את הנשים, אך ללא הצלחה. הן שנאו את הגברים, פחדו מהם וקינאו בהם. הן החליטו להשמיד אותם. ההשמדה באה בשלושה שלבים. השלב הראשון היה מלחמה תרבותית. הן השמיצו את הגברים והציגו אותם כמין מכוער טפיל ומאוס שיש לנתק ממנו מגע ולהכחידו. השלב השני היה ניתוק. הן אסרו על נשים להיפגש עם גברים והענישו בעונשים חמורים את הנשים שלא שעו לאיסור. השלב השלישי היה השמדה סופית. המילה 'טבח' היא מילה עדינה מכדי לתאר את מה שקרה. אין שום מילה הולמת. אין בכוחן של כל המילים שנאמרו מאז על ההשמדה ההיא, אפילו אם יצורפו כולן יחד, לתאר אף את אפס קצהו של מה שקרה אז. זה היה דבר ששום דמיון פרוץ וחולני ככל שיהיה לא יכול

מלחמת הנשים

להמציא.

העיתונות המצולמת עבדה יומם וליל. העולם הוצף תמונות של גוויות וגוויות ועוד גוויות. הנשים בכל העולם אכן הזדעזעו בהחלט למראה תמונות הטבח, אולם חזרו מהר לשגרת החיים הרגילה. "העניין בתופעת המוות ההמוני דעך", דיווחו עורכות סקרי דעת הקהל. אני לא מאמינה בדעת הקהל, כי דעת הקהל היא יצור שוטה שאפשר לכוונו ולהוליכו לאן שנושבת הרוח או שהיא יצור דמיוני הקיים רק בעולם העיתונות. כך או כך דעת הקהל אינה דעתי. תמונות הטבח היו מזעזעות, ללא ספק. אולם הן התפרסמו ונדושו כל כך עד ש"העניין דעך באופן טבעי". צריך להיות מפלצת צינית בעלת כושר המצאה מטורף ומרושע שלא מן העולם הזה, או להיות הבעלים הבלעדיים של דעת הקהל, או שניהם גם יחד, כדי שבמקום להסתיר עד כמה שאפשר את התמונות המרשיעות ביותר דווקא לאפשר להן להתפרסם ללא סוף עד ש"העניין ידעך מעצמו". "העניין דעך" כי הודות לארבע מאות שנים של הכנה מוקדמת הגברים ממילא נתפסו בתודעתן של הנשים כמין טפיל מאוס ונכחד שהשמדתו היא פועל יוצא של חוקי הטבע.

יחד עם הגברים הושמדו כל הנשים שחיו איתם. אבל דעת הקהל העולמית עברה לסדר היום גם על השמדת הנשים כי הנשים שחיו עם הגברים נחשבו בעיני דעת הקהל ליצורים אומללים וחסרי תקנה שהשמדתם רק גאלה אותם מייסורים. השמדת הנשים הוצגה ככורח נסיבות מצער שאי אפשר היה להימנע ממנו, "שבבים חסרי חשיבות הניתזים מלוחות העץ בשעת ניסורים". אבל אני יודעת שהשמדת הנשים יחד עם הגברים היתה דווקא מכוונת ובעלת חשיבות גדולה. איך אני יודעת? אני יודעת את זה, כי נשים שנחשדו בקיום מגעים עם גברים נרצחו יומיום הרבה זמן עוד לפני שהתחולל הטבח. אני בעצמי כמעט נרצחתי כמה פעמים לפני הטבח, ואם לא הייתי זהירה – הייתי נרצחת אחריו.

אני ניצלתי מן הטבח כי במקרה נעדרתי מן הבית. יום לפני הטבח באתי העירה לבקש עזרה מאמא שלי. היא עבדה אז במחלקת הפוריות ויכלה לזייף בשבילי מסמכי הריון. אתם מבינים, אני ניסיתי לחיות בשני העולמות. רציתי ללדת אתכם בביטחון ובנוחיות של עולם הנשים, אבל לא הייתי מוכנה לוותר על החיים עם אבא שלכם. כשנסעתי היה מובן מאליו שאחזור ושהוא ישמח. הוא אמר לי שאתם הזהב והכסף של חייו ושהוא אוהב אתכם כמו שהארץ אוהבת את השמש והירח. כך הוא העניק לכם את שמותיכם. אתם גולד וסילבר השמש והירח שלנו. אני יודעת שהוא מת, אבל הוא כל הזמן חי אצלי. בלי סוף מופיעות לי מול העיניים תמונות של ארבעתנו מחובקים יחד, תמונות ממשיות כל כך, כאילו זיכרונות של דברים שקרו באמת; הוא משחק איתכם בכדור, רוכב אתכם על סוס, חוזר אתכם מנצח מן המלחמה ואתם שלושתכם באים אלי ומעיפים אותי גבוה גבוה באוויר. הוא לא

מלחמת הנשים

זכה לראות אתכם, אבל הוא הכיר אתכם כל כך טוב. הוא היה הכהן של השבט שלנו וידע חוכמות עתיקות. הוא תאר לי בפרטי פרטים את המראה שלכם, את האופי שלכם, את הצבעים שלכם, והוא צדק בכל. הוא גם ידע בדיוק את שעת הלידה שלכם. הוא אמר לי שאתם תיוולדו עם זריחת השמש בבוקר של ירח מלא, ממש במלים אלה, וכך בדיוק קרה. כשאתם נולדתם בדיוק עמדה השמש לזרוח וכל האופק זהר בכתום וזהב. הירח עמד בדיוק אז לשקוע גדול ועגול. כשעמדתי ללדת אתכם, ביקשתי במיוחד והתעקשתי שכל החלונות של חדר הלידה יהיו פתוחים וכך יכולתי לראות את השמים בדיוק בשעה בה נולדתם. אחרי שאביכם מת אני חייתי כמו מתה, כמו צל, מיואשת, מדוכאת. אבל כשראיתי אתכם אחרי שנולדתם, בדיוק כמו שהוא תאר, הבנתי שהוא עדיין חי. אתם החזרתם לי אותו. אתם גולד וסילבר, השמש והירח שלנו, הזהב והכסף שלנו. שלו ושלי.

כשחזרתי הוא כבר לא היה. לאורך צלע הר אחד היה חפיר ארוך ועמוק מלא גופות וגוויות. הכרתי כל אחד ואחד מאלה שראיתי מוטלים בערימה. אפילו את כל הסוסים והפרות. אמא שלי היתה אתי. רציתי להכיר לה אותו, אבל הוא לא היה שם. כנראה שכב מתחת לכל הגוויות. אסרו עלינו להתקרב. נתנו לנו מסכות נגד זיהום. אחר כך לא דיברתי כמעט עד שנולדתם. אמא שלי חשבה שהשתגעתי. פשוט לא הוצאתי הגה מפי במשך שלושה חודשים. אבל צעקות המתים הסתובבו לי בראש הלוח ושוב הלוח ושוב. המתים צעקו בפיות פעורים לרווחה. בעיניים ענקיות. אני שתקתי כי סיפרו לי שזו היתה מגפה, אבל המתים צעקו "רצח". הייתי מבולבלת. הבנתי שזה היה טבח, רצח המוני מכוון, אבל הייתי חייבת להאמין שזו היתה מגפה. אז שתקתי ושתקתי הכי חזק שיכולתי. רק אחרי שנולדתם התפרסמה האמת. אני לא הייתי צריכה את הפרסום כי כבר הפסקתי לשתוק. חזרתי לדבר כשעמדתם להיוולד. דיברתי אתכם, עם שלושתכם. גם היום אני מדברת איתו. יש לי רגעים שבהם הוא מחבק אותי כל כך חזק עד שאני נחנקת. אולי אני צריכה ללכת לראות רופאת נפש, אבל הרגעים האלה כל כך יקרים לי שאני לא מוכנה לוותר עליהם. אני לא מוכנה לאבד אותו שוב. עכשיו תנו לי חיבוק כמו שרק הוא יודע לתת. כן! ככה! כן! כן!!

האחראיות על הרצח היו אבות העולם בעצמן: "מכוח הסמכות שניתנה בידינו להגן על שלום האנושות, החלטנו לנקוט את הצעד האחרון הזה כאשר שום פתרון אפשרי אחר לא נמצא. קיני הגברים הודברו. הטעיית הציבור נבעה מן הצורך לשמור על סודיות. אנו תקווה כי ציבור הנשים בעולם יבין את המניעים להטעייה וימחל לנו לאור ההישג הגדול של טיהור העולם מן הגורמים המתסיסים וההרסניים". אחרי כן הן תיארו בפרטי פרטים איך הן עשו את זה. ברור שאם הן לא היו מתארות בעצמן, היתה העיתונות עושה זאת. הן הציגו את הטבח כמבצע צבאי מבריק מתוכנן לפרטי פרטים שהצליח במאה אחוז. הן לא הזכירו, אף לא במילה אחת, את העובדה שרוב הנטבחים היו נשים: פי ששים מן הגברים. הן רק הציגו

מלחמת הנשים

את "קומץ הנשים שנפגעו בפעולה" כ"תופעת לוואי מצערת אך בלתי ניתנת למניעה". "הנשים האלה היו שבויות ללא תקנה בידיהם השעירות של הגברים. עכשיו עולמנו טהור!" העולם הצדיק אותן פה אחד. לא זו בלבד שהן אפילו לא נשפטו, אלא שהן נשארו בתפקידן וחלק מהן אפילו נבחר שוב. זו שהיום, ממש ברגע זה, מכהנת כמנהיגת היבשת וחברה במועצת אבות העולם, היא אחת מן השבע.

שום שתיקה שיכולתי לשתוק לא היתה מספקת. אם הייתי שותקת עוד, הייתי יוצאת מדעתי. זעקתי – השתיקו אותי. סיפרתי עליכם לחלק מידידותי. זאת היתה שגיאה, אבל תיקנתי אותה. עכשיו הן מתות – הן ולא אתם. גם את אמא שלי כמעט נאלצתי להרוג. אתם חושבים שאני חולת נפש? גם אני חושבת כך לפעמים. אני כל כך בודדה מול עולם שמתנכר לאמת. אתם זוכרים, כשהייתם קטנים עוד לא בני ארבע אפילו, תפסתי אתכם יום אחד משתינים מהחלון לרחוב והחטפתי לכם מכות רצח וצעקתי עד שמיתרי הקול שלי נקרעו כמעט. עד היום אתם לא מעזים להשתין בעמידה. אבא שלכם היה עומד על צוק בגובה שבעים ירד ומשתין לתוך פחית בקוטר שלושה אינץש שמונחת בעומק. הוא היה הצלף הכי טוב בין הגברים. כמה קינאתי בו! כמה קינאתי בכל הגברים. וכשראיתי אתכם צולפים למטה הייתי צריכה לשמוח ולצחוק ולעודד אתכם. אבל אסור. בארץ הנשים תתנהגו כמו נשים. אתם תהיו נשים לכל דבר עד שתהיו חזקים במידה כזאת שתוכלו לאחוז את העולם בקרניו. רק אז תוכלו לחזור ולהיות גברים. עכשיו בואו אלי קצת. כשהייתם תינוקות הייתם משתינים עלי. הייתם יונקים ומשתינים. בואו תשתינו עלי עוד קצת. אתה, גולד, תמיד אהבת את השד השמאלי שלי, ואתה סילבר תמיד ינקת מהימני. לא הסכמתם להתחלף. כן! ככה! עוד! אני מאד נהנית כשאתם יונקים ממני. אפילו שכבר אין חלב. אבא שלכם ינק ממני עוד לפני שאתם הייתם לי בבטן. הוא היה נותן לי נשיקות קטנות בצוואר, יותר למטה, כן, כן. אחר כך הוא היה נכנס אלי וגורם לי לתענוג כזה שאני הייתי מוכרחה להשתולל. הייתי צועקת והוא היה דופק בתוכי ואני הייתי אומרת כל מיני מילים שאני לא מסוגלת להגיד סתם ככה. אחר כך הוא היה מפרה אותי ויוצא ואני הייתי מפנה לו את הגב ומגרה אותו להיכנס אלי מאחור וזה היה תענוג עוד יותר גדול. גם הוא נהנה מאד. גם אתם יכולים להיכנס, אבל זה לא אותו תענוג כמו שאיתו, כי אתם עוד קטנים. עוד כמה שנים, כשתגדלו ותוכלו להיכנס יותר עמוק, כמוהו, זה יהיה אמיתי. זה יהיה אפילו יותר טוב. תוכלו להיכנס אלי שניכם בלי הפסקה. תוכלו אפילו להיכנס יחד, אני מתגרה מאד מכניסה בפתח השני.

מתבשלת לכם אחות אצלי בבטן. אתם שניכם אבות שלה. אני לא יכולה להגיד לכם מי משניכם הוא זה שהעביר לה את המטען התורשתי, אבל זה לא חשוב כל כך. אתם, הרי,

מלחמת הנשים

תאומים, וחוף מזה רוב המטען הגנטי שלה הוא ממני. אני מרגישה שהיא אחותכם, הבת שלי ושל אבא שלכם. אם הייתם בנות זה היה נקרא 'גילוי עריות' והיה מנוגד לחוק. חבל שאתם בנים.

אקרא לה דיאמונד. אבא שלכם תמיד אמר לי שאני היהלום בכתר שלו.

מלחמת הנשים

ב – גולד וסילבר

גולד : אנחנו לא יכולים לגור שנינו באותו בית. אנחנו קורעים את אמא לגזרים. אנחנו מתחרים בינינו על הגב שלה. היא אוהבת את שנינו ורוצה לתת את עצמה לשנינו, אבל אנחנו לא מאפשרים לה. היא מפתחת סימנים של לחץ נפשי. היא בדיכאון. היא עומדת ללדת וצריכה לטפל בתינוקת. היא לא תעמוד בלחץ. אחד מאיתנו צריך ללכת!

סילבר : אני לא בטוח שאתה צודק. אמא יותר חזקה ממה שאתה מציג. אין לה שום בעיה לאהוב את שנינו. היא במתח לקראת הלידה. זו תופעה שסביר לצפות לה, היא זמנית והיא תחלוף. אנחנו צריכים לרסן את עצמנו ולהפסיק לריב. היא צריכה לראות שאפשר לסמוך עלינו שנגדל את דיאמונד באווירה בריאה ואוהבת.

גולד : אני לא חושב שאנחנו משרים אוירה אוהבת. הרי שנינו שונאים אחד את השני. כל אחד משנינו מחשיב רק את טובתו האישית. כל אחד משנינו רוצה את אמא רק לעצמו. אי אפשר להעמיד פנים שהכול כרגיל. כולנו יודעים שזה לא נכון.

סילבר : עד כמה שזה תלוי בי, אני לא מעמיד פנים. נכון שיש בינינו חילוקי דעות, אבל אנחנו מצליחים בסופו של דבר לשכנע או להשתכנע. אני לא מרגיש שאני שונא אותך. להיפך – אני לא חושב שאוכל להיפרד ממך. אני לא רוצה ללכת ואני לא רוצה שתלך!

גולד : או שאתה עיוור או שאתה שקרן, ואני לא רוצה להגיד לך איזו מבין שתי האפשרויות נראית לי. אחד מאיתנו הולך, ויש לך שבוע להחליט אם זה אתה או אני. אם אתה לא מחליט, אז אני עוזב!

סילבר לא הצליח לשכנע את גולד להישאר בבית. שבוע לאחר השיחה הם באו יחד אל אמם כדי לבשר לה את הבשורה הלא נעימה. היא לא היתה מופתעת מעצם עזיבתו של גולד, אלא רק מן העיתוי: "זו עוד הוכחה שאתם גברים. אתם נפוצים בארץ. אתם לא יכולים לחיות יחד. ידעתי שזה עומד לקרות, אבל לא תיארתי לעצמי שכבר עכשיו. גברים מתחילים לעזוב את הבית בגיל שמונה עשרה שנים. אתם רק בני חמש עשרה".

"אני לא עוזב את הבית", אמר סילבר, "זה הוא שרוצה לעזוב. אני ניסיתי לשכנע אותו להישאר".

"אני לא חושבת שאפשר לשכנע גבר להישאר כשהוא רוצה ללכת. אני דווקא חושבת שזה

מלחמת הנשים

טוב לגברים לפתח חיים עצמאיים. זה בסדר. אם אתה רוצה לעזוב, תעזוב. אני אזדקק לעזרה עם דיאמונד, אבל סילבר יספיק. אני רק רוצה לתת לך כמה עצות לפני שאתה הולך".

לאחר הולדתה של דיאמונד נרשם גולד, בהתאם לעצתה של אמו, ללימודים במכללה צבאית. רק מעצם היתרונות הביולוגיים, שנבעו מהיותו היחיד הנושא הורמונים זכריים בבית ספר מלא נשים, הוא הצטיין בכל המקצועות ללא כל מאמץ. כבר בראשית הלימודים הוא זכה בתואר אב הכיתה ולאחר שנה הוא התמנה לתפקיד אב המכללה. הוא התייחס אל עצמו תמיד בלשון זכר, וכל הנשים, התלמידות והאבות המפקדות כאחד, פנו אליו באופן טבעי לחלוטין בלשון זו בלי לדעת שהסיבה לכך היתה יותר מאשר גנדרנות גרידא. הוא היה חסון, שרירי וגבה קומה. קולו היה עמוק ובוטח ודבריו היו סמכותיים ומשכנעים הן בשל טון דיבורו והן בשל ההיגיון שהיה בהם. הוא הצטיין בפקוד וניווט. גילה יוזמה ותעוזה והוכיח אומץ לב ודבקות במטרה. הוא היה הלסבית האב המובהקת ביותר, ולמרות שכל הנשים במכללה נחשבו ללסביות אבות, יכלו כמעט כולן להעיד על עצמן כי הן נמשכו אליו משיכה מינית כאילו היו אמהות. אף אחת, כמובן, לא ידעה כי די בפרשת אהבים אחת כדי להביא את אב המכללה אל סוף המסלול המקצועי ואל קץ החיים, אולם המשמעת הצבאית ממילא לא התירה יחסי קרבה בקרב באות המכללה ומשום כך רק לעתים רחוקות הוא הועמד במצבים מיניים מביכים.

סילבר למד בבית ספר למדעים. גם הוא הצטיין בלימודים, אולם היתה לו ביקורת קשה כלפי תוכן הלימודים ושיטות ההוראה. עוד מילדותו הצטייר בעיניו העיסוק המדעי כיישום של שיטת חשיבה שמטרתה חקר המציאות וגילוי האמת, אולם בבית הספר הסתכמה כל הוראת המדעים בהרכשת מיומנות להפעלת מכונות. הויכוחים עם המורות הביאו לא אחת להשעייתו מן הלימודים, למרות (או בגלל זה) שהיה התלמידה המצטיינת. את כל שיחותיו עמו סיימה אב בית הספר באמירה השחוקה: "מדענית בינונית צייתנית עדיפה על מדענית מצטיינת מהפכנית". חברת התלמידות נידתה אותו מתוכה בשל וכחנותו ומוזרויות אחרות שהפגין, למרות שגם הוא, כאחיו התאום, היווה מוקד חזק למשיכה מינית. את צרותיו היה שוטח בפני אמו, והיא היתה תמיד עונה סתומות: "סבלנות, כל כלב בא יומו".

פעם בעשרים ושמונה יום, בדייקנות מופתית, היה גולד חוזר הביתה לחופשה של שבעה ימים. מורעב לאהבה ומין היה מסתגר עם אמו בחדר אחד כל זמן החופשה. להוציא גיחות קצרות לצרכים חיוניים, היו השניים עסוקים במין סוער שאפשר היה לדמות אותו לרעידת אדמה בלתי פוסקת. האם היתה מזמינה גם את סילבר ליטול חלק בחגיגות המין האלה,

מלחמת הנשים

אולם כדי לא להעלות עליו את קנאתו של אחיו הוא היה נענה להזמנה רק לעתים רחוקות כדי לצאת ידי חובת הנימוס. אלה היו שבעה ימים בהם יכלה אמו האומללה לחוות מחדש את שובו של אהובה, אביו, משדה הקרב, שטוף זיעת מלחמות ויחמה עד בלי די, מפלח את גופה ומפיק מגרונה הניחר זעקות אין קץ הקורעות את תקרת העולם לו היתה כזאת בנמצא. היתה לסילבר היכולת לחכות בסבלנות עד תום החופשה של אחיו. הוא הבין כי אמו איבדה את מה שקרוי היה שפיות הדעת – יכולת שיפוט המציאות. בינו לבין עצמו הודה כי מעולם, על פי מה שהוא היה יכול לזכור, לא היתה לה כזאת. לפעמים, למרות שהבין את מצבה של אמו, היה מקנא לשמע הקולות והברקים שבקעו מעבר לדלת. כאשר הקנאה היתה למעלה מכוחו, הוא היה יוצא לטייל עם דיאמונד הקטנה ומשאיר את כל הבית לשימושו הבלעדי של זוג המטורפים ההוללים. משנסתיימה החופשה היתה האם שבה ומתמסרת לסילבר בעדינות רכה ואוהבת, כמהה לשובו של גולד המיוחס והסוער.

ארבע שנים לאחר שהחל ללמוד במכללה הצבאית, סיים גולד את לימודיו. הוא הוצב כמפקדת תחנת משטרה בעיר רחוקה. ביקוריו בבית היו נדירים ולא סדירים. סילבר נחרד לראות כי אמו הזדקנה כאילו בבת אחת. שערה הלבין פתאום כולו. הקמטים שהופיעו בפניה גרמו לו לחוש דחייה. עדיין היה מבקש לשכב אתה, אך לא באותו להט כמקודם. היא הבינה אותו ולא דחקה בו: "אם היינו חיים במושבה של גברים, היית עכשיו מתחיל להקים משפחה משלך. אתה צריך למצוא לך נערה בגילך". את הגעגועים לגולד, שביקוריו היו נדירים ביותר, נשאו שניהם בשתיקה.

גולד, כמפקדת משטרה צעירה, יכול היה להרשות לעצמו מדי פעם פרשיית אהבים עם אזרחית תמימה זו או אחרת בעיר הנידחת בה הוצב. את פשר אבר המין שלו המיוחד במינו היה מסביר להן כ"אביזר מלאכותי שהותקן לו בניתוח שזכאיות לו רק אבות לסביות נבחרות". "הן מאמינות ונהנות, הטיפשות האלה", אמר גולד לסילבר באחת הפעמים האחרונות שבא לביקור. "היתה אחת שלא האמינה. היא גם לא נהנתה. היא חשדה בי שאני גבר אמיתי. "נכון", אמרתי לה, "אני נהפכתי לגבר לכל דבר". אבל היא היתה מעט יותר חכמה ממה שהערכת. היה לי ברור שהיא עומדת להסגיר אותי".

"אז אתה לא מרגיש רע?", שאל סילבר, "אתה הרי לא יכול להרשות לעצמך לפתח שום קשר רגשי. אתה מזדווג איתן ומחסל אותן עוד לפני שהן הרות. מה נשאר לך מזה? אפילו זיכרונות אתה לא מצליח לאסוף. כלום. אתה אומר שלא יוצא לך שום דבר מן ה"גיחות החטופות האלה", כפי שאתה קורא להן. האם לא מוטב שתחזור הביתה. נוכל להישאר יחד כולנו, כמו פעם. אני יודע שאתה אוהב את אמא. אתה הרי יודע שהיא אוהבת להיות עם שנינו יחד. ודיאמונד גם היא כבר לא כל כך קטנה. היא מבינה שגם אתה אבא שלה. גם

מלחמת הנשים

היא מתגעגעת".

"אני לא יכול", ענה גולד, "אני צריך את הרגשת הכוח שנותנת לי כל הנקבות שאני עושה. אני צריך להרגיש שאני כובש אותן. כן! כובש, מדביר. זה נותן לי הרגשה כאילו אני מגלה עולמות נעלמים. עם אמא ואתך זה לא טוב לי. זה כמו לקפוא על מקום אחד. אני מקבל בחילה. היחסים האלה הם חולניים. אני חושב שהאיסור על גילוי עריות הוא מוצדק. יש בזה משהו חולני, משהו רע. אני גם מרגיש מנוצל. אמא ניצלה אותנו בלי להתחשב ברגשות שלנו. לא אכפת לה שאנחנו מקנאים אחד בשני. אתה יודע למה עזבתי את הבית מלכתחילה? הרגשתי שאם אני אשאר עוד רגע, אני ארצח אותך. היא תמיד נהנתה יותר כשאתה הצטרפת. ואני רציתי אותה רק לעצמי. גילוי עריות גורם לאחים לשנוא אחד את השני. סילבר! אני מתגעגע מאד. אבל אם אחזור הביתה, יתחולל אצלנו אסון. מסור להן נשיקות ממני ואל תדאגו. אני בדרך הנכונה. אני עומד לקבל מינוי חשוב מאד. משהו עם הרבה כוח וסמכויות. אם הכול ילך כשורה, אני אכשיר לך את הדרך. בינתיים תמשיך בלימודיך. אני יודע שהפתרון יושב באיזו מבחנה ומחכה רק לך שתמצא אותו. אני מרגיש אותו קרוב. תחזיקו מעמד. להתראות".

בפגישות הבאות כבר היה גולד רחוק ומנוכר. הוא היה מביא אתו כל מיני רשימות על פתקאות נייר וחפצי זיכרון ומסתודד שעות ארוכות עם סילבר. אחר כך היה נחפז להסתלק. דיאמונד היתה נעלבת. אמא היתה שותקת ומבינה, כדרכה. לא שואלת שאלות, אך עיניה כאילו קורנות את כל התשובות. "יום הכלב מתקרב!", היתה אומרת אחרי לכתו של גולד, בלי להסביר למי או למה היא מתכוונת במילה "כלב".

"אמא, למה גולד הוא כלב?!", שאלה פעם דיאמונד. האם, אשר רק לעתים נדירות היתה מדברת, לא טרחה לענות. סילבר נטל את ידה של דיאמונד בידו והסביר לה שלא אל גולד מכוונים דבריה של אמא, אלא אל מפלצת איומה ונוראה שיושבת במקום רחוק ומחכה לגולד שיבוא להשמיד אותה. אחר כך דיאמונד ציירה את גולד יושב במסוק שטס באוויר, מחזיק בידו מיכל ריסוס המכוון לעבר כלב ענק החושף שיניים. כשסילבר ראה את הציור, הוא פרץ בצחוק. דיאמונד הוסיפה את צחוקה המתגלגל לצחוקו. האם, שלא הצליחה להתעלם מצמד צאצאיה שזכו לחטוף לעצמם רגע של משובה, העלתה חיוך קל בזוויות פיה ובאה להציץ. בבת אחת נעלם חיוכה. היא חטפה את הציור וקרעה אותו לפיסות זעירות. אחר כך היא צעקה "רוצחת!", וסטרה לילדה הנדהמת על לחיה בכל כוחה. סילבר מעולם לא ראה את אמו משתוללת כך. "אמא!", צעק, "תירגעי! הקטנה לא אשמה!". "תסביר לה!", פקדה האם ונסגרה בחדרה. מאז, להוציא פעם אחת, לא הוציאה האם מפיה אף לא מילה אחת.

מלחמת הנשים

בשלוש השנים שלאחר מכן ביקר גולד בבית רק פעמיים. בפעם הראשונה, למרות המדים היפים שהקנו לו מראה מכובד ומרשים, הוא היה חסר סבלנות, שחצן וגס רוח. כשהלך, נסגרו האם והבת כל אחת בחדרה. בפעם האחרונה היו המדים מלוכלכים וגולד היה רחוק משחצנות. בעיני סילבר הוא אפילו ניראה מפוחד, אולי לראשונה בחייו. הוא הסתודד עם אחיו כל הלילה. כשהלך, חיללה אמא את שתיקתה. "יום הכלב הנה זה בא! הנה זה בא! יום הכלב הנה זה בא!", שרה ורקדה בצהלה, קפצה סביב עצמה שני סיבובים על רגל אחת ורצה לחדרה והסתגרה בו.

הכותרות הרעישו: "מפקדת המשטרה הרוצחת היתה גבר, היא נורתה בידי סגניתה. המפקדת הכללית של משטרת היבשת היתה גבר. היא נהגה לרצוח נשים לאחר שבאה איתן במגע מיני. היא מינתה את עצמה לחקור באופן אישי בפרשיות הרצח וכך יכלה להמשיך לרצוח כשהיא עומדת מעל כל חשד. סגניתה חשדה בה מזה זמן רב, אך חשדותיה לא היו מבוססים דיים. כדי לבסס את חשדותיה פיתתה הסגנית את המפקדת. לאחר שהמפקדת ניסתה לאנוס אותה לקיים יחסי מין לא לסביים, ירתה בה הסגנית. בבדיקה שלאחר המוות הוברר ללא ספק שמפקדת המשטרה היתה גבר. היו לה אברי מין זכריים טבעיים. תדהמה בצמרת השלטון: כידוע, אין זכר יכול להיוולד ללא אב זכר..."

מלחמת הנשים

ג – סילבר ודיאמונד

במהלך כהונתו כמפקדת הכללית של המשטרה השכיל גולד לעשות שימוש נרחב בכלים שהעניק לו מעמדו. הוא לא בחל באמצעים. סחיטות, איומים, ולעתים קרובות גם רצח, שימשו אותו יפה בדרכו אל הצמרת ולהתבצרותו בה. גם ללא כל אלה היה מגיע בודאי בזמן זה או אחר אל הצמרת, אולם כמי שהכריז מלחמה על העולם, ניראה לו נתיב הדמים נאה יותר מכל מסלול אחר, מה גם שהאיץ את התקדמותו. תושייתו המודיעינית והניסיון הרב שצבר בחתרנות עשו אותו קפדן וזהיר ביותר. עוד זמן רב לפני מותו כבר דאג לטשטש את מוצאו. בתיק השירות האישי שלו היתה רשומה אמא אחת כאמו. במהלך החקירה שנערכה לאחר מותו, הגיעו החוקרות אל ביתה של אותה אמא, אך זאת כבר היתה מתה שנים רבות. כשבדקו את עברה התברר כי לפני ההשמדה אכן היתה בקשרים עם מושבה של גברים. גם אילו נותרו ספקות כלשהם, לא הגיעו חוקרות המשטרה מעולם אל משפחתו המקורית של גולד. זמן רב לאחר מכן עוד התחבט סילבר בשאלה אם רק למען עצמו בנה גולד תולדות חיים נוחים כל כך או שמא פעל מתוך דאגה למשפחתו וממודעות לאפשרות שיחוסל. על כל פנים, בכוונה או שלא בכוונה, הציל גולד את חייו של סילבר ואת סיכויי ההישרדות של המין הגברי בכלל.

תיק חקירת פרשת מפקדת המשטרה הגבר נסגר, אולם בצמרת השלטון הועלה חשש כי בקרב האוכלוסייה מסתתרים גברים נוספים. אבות העולם הזהירו בנאומיהן מפני הגברים המסתתרים מאחורי כל עץ ומתחת לכל ספסל בגן. בבת אחת חזרה אווירת הפחד והצייד מלפני שלושים שנה. תחת הסיסמא של "טוהר הגזע" נפתח בעולם מבצע חיפוש וטיהור. כל האבות עברו סריקה ומיפוי גנטיים קפדנים. אבות שנמצא במערך הגנטי שלהן כרומוזום שנחשד ככרומוזום Y למרות שהיו נשים לכל דבר, נשלחו לבידוד ובסופו של דבר חוסלו. חלקן אפילו בגלוי. הסגנית האמיצה, זו שירתה במפקדת המשטרה הגבר, חוסלה אף היא בגלל חשד לשיבוש גנטי.

החיפושים לא פסחו גם על הבית של סילבר ומשפחתו. סילבר התחפש ללסבית אם. את אמו הזקנה והזועפת, שכבר איבדה קשר עם העולם, הצליח ללא קושי לחפש ללסבית אב. היא לא הפרה את שתיקתה, ואת הבדיקות הגנטיות המשפילות עברה בשקט ולא עוררה כל חשד. דיאמונד הקטנה עזרה להם להתאפר.

דיאמונד הקטנה כבר לא היתה ילדה קטנה כלל ועיקר, אבל בעיני סילבר היא תמיד היתה ונשארה 'הקטנה'. היא ריככה מאד את הדיכאון שירד על המשפחה מאז מות גולד. בתקופת הרדיפות והחיפושים מצא סילבר את עצמו נשען עליה הרבה יותר משציפה. היא

מלחמת הנשים

מילאה את הבית רוח חיים. תמיד היו פרחים רעננים בכל חדר, ותמיד נשמעו פטפוטה הקולח וצחוקה המתגלגל חליפות. בצד האם שהלכה ודעכה, עלתה דיאמונד ופרחה. כשנרגע הישוב מהרדיפות החלו סילבר ודיאמונד לבלות הרבה זמן ביחד. הם אהבו לשבת שעות ארוכות ולהביט בכוכבים שנצצו בשמי הערב. ידה הקטנה אחוזה בידו הגדולה, היתה מקשיבה רב קשב לסיפורים עתיקים על אלים וגיבורים שידע לספר לה האב-האח הגדול והחכם שלה. בייחוד אהבה את הסיפור על העלם מכונף הסנדלים המציל את העלמה האומללה מידי הדרקון בעזרת ראש מפלצת ההופך את כל רואיו לאבן. לעתים היתה האם הסבתא מצטרפת אליהם, כמו מקשיבה, כמו מבינה גם היא.

סילבר חישב ומצא כי האם היתה צעירה מכדי למות מוות טבעי. היא מתה, אפוא, מזקנה מוקדמת שבאה עליה בשל צער ואכזבה. הם החליטו לקבור אותה באדמה בחצר ביתם ולשים על קברה ציון מלוח אבן, כי כך היה נהוג במושבות הגברים שאליהן כל כך התגעגעה. "אתה באמת חושב שאמא מטיילת עכשיו בין הכוכבים?", שאלה דיאמונד, עוצרת בקושי בעד צחוקה. "הנה, הנה היא. שם. הכוכב הזה שזו על יד צמרת הברוש!", ענה סילבר ושניהם התגלגלו מצחוק, שוכחים לרגע את העצב. סילבר התבונן בילדה-אישה העומדת לידו וגילה פתאום שהיא שונה מכפי שהכיר תמיד. עדיין היתה חצי אחותו ספק בתו ספק אחייניתו, אולם הוא חש פתאום צורך לחבק אותה, לנשק את שדיה הקטנים ולחפון בידיו את אחוריה החצופים, כפי שעשה עם אמו לפני שנים. "את לא מרגישה שהתגלגלה בך נשמתה של אמא?", שאל כשהוא מחבק אותה ומצמיד את ראשה אל חזהו הפועם בחוזקה. היא כרכה את זרועותיה סביב גבו ולא צחקה, "אני לא יודעת, אבל אני מרגישה כלפיך אחרת מתמיד". זמן רב נשארו לעמוד כך מחובקים ליד הקבר, מגלים זה בזה רגשות חדשים.

"הייתי אמורה כבר להרות", אמרה דיאמונד.

"את נשמעת מודאגת", ענה סילבר.

"אתה בטוח שזו הדרך הנכונה להרות? זו לא נראית לי דרך יעילה במיוחד".

"גם אמא לא הרתה יותר אחרי שנולדת. אני חושב שלא יעילות ההפריה היא הגורם הראשי בקביעת הדרך הנכונה להרות אלא מנגנונים נפשיים המאפשרים בקרה על מערכת הפוריות. הריון דרך מחלקת הפוריות הוא הריון כפוי. אמנם לא מקובל לאנוס אישה להרות נגד רצונה, אבל מרגע שהושתלה העוברית ונקלטת ברחם, שוב אין דרך למנוע את ההריון. אולם בדרך הטבעית ההזדווגות היא רק תחנה ראשונה מני רבות בדרך מלאת

מלחמת הנשים

החתחתים שעל תאי המין לעבור עד הפיכתם לעובר ולהיקלטותם המוצלחת ברחם. אם את לא מצליחה להרות, אולי משהו בדך מתנגד להריון. אני זוכר שאחרי שאת נולדת נכנסה אמא לדיכאון עמוק שממנו כנראה מעולם לא יצאה. היא גם לא הרתה יותר מעולם, למרות שהרבה זמן היא המשיכה להזדווג איתנו כמו לפני שהרתה אותך".

"אולי אתה צודק באופן כללי, אבל אני לא חושבת שאני מדוכאת. אני אוהבת אותך ורוצה ללדת ילדים ממך. אם יש בנמצא מנגנונים נפשיים כאלה המונעים הריון, אצלי בהחלט אין כל סיבה שיפעלו".

"טוב. אני מבקש את סליחתך. רק העליתי השערה. ישנה אפשרות אחרת, שכעת, כשאני חושב עליה, נראית לי הרבה יותר סבירה. אני חושב שאת כן נכנסת להריון ויוצרת עוברים, אבל הם מתים לפני שהם מספיקים להתפתח. אפשר לבדוק את זה בעזרת מחזור הביוץ. אמא סיפרה לי פעם שמאז החלה להזדווג עם אבינו השתנתה תדירות המחזור שלה עוד לפני שהרתה. במקום עשרים ושמונה ימים הוא נמשך בין ארבעים לחמשים יום, עד שהרתה אותנו. גם אחרי שהחלה להזדווג איתנו השתבש לה המחזור באותו אופן, וגם אחרי שאת נולדת הוא לא חזר לתקנו. אם אינך בהריון, אמור מחזור הביוץ אצלך להימשך הקפת ירח אחת בדיוק, מעט פחות מחודש. לכן, אם המחזור שלך נמשך יותר זמן, את כנראה נכנסת להריונות לא מוצלחים שנופלים בעודם עוברים בני ימים ספורים".

"באמת מחזור הביוץ שלי נמשך קצת יותר מארבעים יום".

"כשפרצה המגפה שחיסלה את שלטון הגברים בעולם, נרשמו הפלות רבות של עוברים זכרים. היוולדות של תינוקות זכרים נעשתה נדירה מאד. אמא סיפרה לי שבמושבה שלה היה נולד תינוק זכר אחד לכל ששים או שבעים לידות של בנות. אנו מותקפים על ידי נגיף שקוטל גברים אך חי בשלום עם נשים. חלק מן הגברים מחוסן מסיבה לא ברורה, אבל החיסון מפני הנגיף עובר אל הבנים רק לעתים נדירות. כנראה גם אצלנו קורה בדיוק אותו דבר".

"אין זה מוצא חן בעיני כלל ועיקר. אני עלולה לסיים את חיי בלא שיהיו לי צאצאים. אתה כל כך חכם, אתה מבין במדעי החיים ובפוריות, אבל אתה לא עושה כלום בעניין שלנו. אתה הגבר האחרון בעולם. מוטלת עליך חובה לשרוד ולהמשיך את מינדך. אם לא למען עצמך, אז למען זכרה של אמא. היא עשתה מאמצים והקריבה קרבנות גדולים כל כך. אינך יכול לתת למאמציה לרדת לטמיון. לך חזרה אל מחלקת הפוריות, נסה לקבל את התפקיד שלך חזרה ואל תתווכח עם הבכירות. זה נכון שאסור להתרגל לדברים רעים כמו "קיפאון מדעי" או "השתעבדות למכונות", אבל אם אתה לא תיכנס למעבדה, אין לנו סיכויים

מלחמת הנשים

להמשיך. אתה צריך לבצע בעצמך את כל הבדיקות והטיפולים. בנוסף, עליך להשמיד את כל המסמכים שעלולים להסגיר את המטען הגנטי שלי. אין שם אף אחת שאנו יכולים לסמוך עליה שלא תסגיר אותנו לשלטונות".

מלחמת הנשים

ד – המהפך

סילבר חזר לעבודתו כמדענית במחלקת הפוריות. הכוונה המקורית היתה לאפשר לדיאמונד לעקוף את הביורוקרטיה ולהרות מחוץ לרישום החוקי. הוא לא הצליח לעמוד במשימה זו, משום שהסתכסך עם הממונות ואולץ לקבל תפקיד לא ביצועי. תפקידו היה לתחזק מעבדות ולתאם תקנים. תפקיד זה הצריך נסיעות רבות.

באחת מנסיעותיו גילה במעבדה עתיקה חומר שהתייחס לנגיף קוטל הזכרים. הימצאותו של חומר זה היתה יוצאת דופן בעולם שלא מצא לנכון להתייחס אל מה שאינו שייך למציאות השוטפת. החומר שמצא סילבר התייחס לנגיף שגרם את המגיפה שחיסלה את הגברים והביאה את העולם אל שלטון הנשים. העולם התייחס לדברים כגון אלה כאל מיתולוגיה, סיפורים בטלים על עולם שאינו קיים. חוקרת אחרת היתה גונזת שוב את החומר או משליכה אותו אל פח האשפה ללא מחשבה נוספת, אולם סילבר עמד מיד על החשיבות הטמונה בו. בתוך דקות ספורות הבין כי מצא את החיסון למחלה שקטלה את מחצית האנושות. החומר הכיל מבחנות ודפי טיוטא. מעצם העובדה שלא נמצא רישום נקי קל היה להסיק כי הרישום נעשה בחיפזון. עורכי הרשימות לא הספיקו לסיים את כתיבת המסקנות. כנראה מוות מהיר. מוות מהיר אך צפוי. התאריך היה רשום בשיטה שנהגה לפני הספירה, דהיינו חומר עתיק בן למעלה מארבע מאות ושבעים שנה. מן התקופה בה נשלט העולם על ידי גברים. ללא ספק נערך על ידי גבר. שום טכנאית המתיימרת להיקרא מדענית לא מבצעת מחקרים כאלה. למעלה מארבע מאות ושבעים שנה ישבה המבחנה בהמתנה להתגשמות נבואתו של גולד. הדמעות זלגו מעיניו של סילבר ללא מעצור, שוטפות את פניו, מטשטשות את העולם, מפוררות את הנייר המצהיב. משנרגע מעט, קרא לדיאמונד. דיאמונד, הרגועה והמעשית בדרך כלל, קראה: "זוהי דרישת שלום מאבי אבות אבותינו!". "כן", ענה סילבר, "זוהי בהחלט דרישת שלום חמה. זו העברת המפתח לעתיד האנושות וגם התגשמות מדויקת של הנבואה של גולד". עם הזכרת שמו של גולד פרצו הדמעות גם מעיני דיאמונד. כך ישבו שניהם מחובקים במעבדה, בוכים וצוחקים חליפות, נרגעים לאט לאט לתוך רצינות ותחושת אחריות כבדה.

החיסון אכן הוכיח עצמו כמוצלח. סילבר גידל בהצלחה עוברים זכרים עד כי לא יכול היה לקיימם עוד במבחנות. הוא נרתם במשנה מרץ לחקר הנגיף ופיתח חיסון פעיל נגדו. דיאמונד, למרבה פליאתו, לא ששה להתחסן. היא החלה פתאום להשמיע מגוון של נימוקים: "שום דבר לא בוער לי. לפני שאני הופכת לאמא, אני רוצה להבטיח את שלום צאצאיי. יש לנו יעוד מעבר לצאצאים הפרטיים שלנו. אני אוהבת מאד לשכב אתך ואני

מלחמת הנשים

פוחדת שאם יהיו לנו ילדים תאבד לי האהבה הזאת". "אני לא כל כך מאמין לך", מצא פעם סילבר את עצמו אומר לה, "מאחורי ההנמקות שאת מוצצת מתוך אגודלך מסתתר משהו גדול". "יתכן בהחלט", ענתה דיאמונד, "אני מרגישה שמהו לא בסדר במערכת המשפחתית שלנו. ההתרבות הזאת בתוך המשפחה יוצרת קיפאון, לא המשכיות. אני מרגישה צורך לעזוב אותך. אני מאד מקווה שאתה סולח לי, אבל אני לא שלימה עם יחסי המין שאנחנו מקיימים. לפעמים יש לי הרגשה שאנחנו עושים משהו מפלצתי". "אל תבכיי", אמר סילבר, "הייתי עלול להיפגע מדברך, אבל אני לא נפגע כי אני יודע שאת צודקת. גם גולד אמר לי פעם את אותם הדברים בדיוק. התפקיד של ההזדווגות המינית בהולדה ובהמשכיות הוא להגדיל את המגוון התורשתי של הצאצאים. לגיוון התורשתי ישנה חשיבות גדולה ביותר להישרדות. אם לא היתה חשיבות כזאת, היו כל היצורים, ובכללם האנושות, מתרבים בהנצה. הולדת צאצאים דרך יחסי המין שבינינו היא כמו הנצה. אנחנו רק מנציחים את המערך הגנטי שלנו בלי לגוון אותו. כל עוד לא נולדים לנו ילדים, אנחנו יכולים ליהנות מהקשר הגופני בינינו, אבל כאשר הולדת ילדים נעשית פתאום קרובה ומוחשית, אנחנו מתחילים לדאוג. אני יודע שהזדווגויות בתוך המשפחה עלולות להוציא לאור תכונות חבויות ולהתבטא במחלות. במובן מסוים זה היה חוסר אחריות מצד אמא ללדת אותך, בתה ונכדתה, וזה היה גם חוסר אחריות מצדי, אביך ואחייך, להזדווג איתך. אבל לולא גילינו את החיסון לא היינו מודעים לחוסר האחריות הזה. אני חושב שיש לך חושים פנימיים מאד רגישים ומדויקים. אני יכולתי להמשיך לא להיות מודע לאופי החולני של היחסים בינינו, אם לא היית מפנה את תשומת לבי לעניין. אני אוהב אותך. בראש ובראשונה אני אוהב אותך כי את אחותי. מעולם לא הרגשתי שאני אביך. כשהיית קטנה הרגשתי שאני האח הגדול השומר. כשגדלת, התחלת את לשמור עלי. אנחנו תמיד נישאר אח ואחות ותמיד נשמור אחד על השנייה ונעזור אחת לשני. אני מבטיח לך שאם תרצי, את עוד תזכי ללדת בנים ובנות ולגדל נכדים. כפי שגילוי החיסון חולל אצלנו מהפך בתפיסת המשפחה, הוא יחולל מהפך כזה בכל העולם. בעוד חמש עשרה שנים תוכלי לבחור לעצמך איזה חתן זכר שתרצי".

מלחמת הנשים

ה – תפיסת השלטון

בשיטות עתיקות מחודשות של הנדסה גנטית הצליח סילבר לשכפל את המרכיב התורשתי המיוחד לזכרים אנושיים ולהתמיר תאי ביצית רגילים לתאים המביאים להולדת זכרים. הוא שיתף בממצאיו חוג גדל והולך של חוקרות. בדרכים שונות דלפו הממצאים והחלו להתפרסם באמצעי התקשורת. ההתלהבות המדעית היתה עצומה, אך התגובה החברתית היתה קשה. בצו מרכזי מטעם מועצת אבות העולם נדרשו המדעניות בכל המעבדות לחדול מיד מן "הניסויים האסורים המעוותים את המין האנושי ומחזירים אותו אל עידן החושך של הגברים". עקב האהדה הגדולה שצבר סילבר לא ניתן היה להשליכו לכלא בלי לעורר מהומה רבתי. הוא הורשה להמשיך בעבודתו תחת מעקב והשגחה צמודים של המשטרה. כל צוות המחקר הקבוע שלו הורחק ממנו ובמקומו מונה צוות של חוקרות מטעם השלטון המרכזי. היה ברור לכל שהצוות החדש היה מורכב כולו משוטרות ושתפקידו היה למצוא או לשתול עדויות שיאפשרו הפללתה לכאורה של החוקרת סילבר. מאסרו הצפוי היה שאלה של ימים ספורים.

"הגיעה השעה להפעיל את תוכניתו של גולד", אמרה דיאמונד בנימה של "קח לך בבקשה פרוסת עוגה יקירי".

"השתנית מאד לאחרונה", אמר סילבר בניסיון לדחוק את הקץ.

"זה לא העניין כעת", אמרה דיאמונד והפעם נשמעה החלטית ומפקדת, "עכשיו, כשכל נשות העולם מסתכלות עליך בהערצה ומועצת האבות עומדת לסתום עליך את הגולל לצמיתות, יש לך גם המנוף וגם המניע. עשה זאת כדבר מובן מאליו, כאילו זו היא צוואתם של אמא ושל גולד".

סילבר כינס בצהרים מסיבת עיתונות קצרה: "יש בידי כפתור. הוא מייצג את שיא הטכנולוגיה המלחמתית של עידן הגברים. אני לוחץ עליו כעת. בזה הרגע פוצצתי מטען נפץ מימני. בודאי אינכן יודעות מה זה, ובכן מטען נפץ מימני יוצר הרס וחורבן בסדר גודל של עיר שלמה. הפעם פוצצתי מקום לא מיושב, אבל כל עיר ועיר על פני הכדור שלנו מסומנת אצלי על הכפתור. מחר אזמן אתכן שוב".

מימדי הפיצוץ היו מדהימים, ולמחרת היה האולם מלא מפה אל פה. כל רשת תקשורת שלחה לפחות נציגה אחת. סילבר ישב על כסא באמצע הבמה. לא רחוק ממנו ישבו כמה שוטרות כבולות באזיקים זו לזו ולמסעדי הכיסאות. בקדמת הבמה, גלויה לעין כל, שכבה

מלחמת הנשים

עוד שוטרת, מסוממת או מתה – קשה היה להבחין.

סילבר פתח: "אני גבר!".

ההמולה פסקה בבת אחת. סילבר דיבר לאט, מטעים כל מילה בקול עמוק ככל האפשר: "אני הגבר היחיד על פני אדמות. עד לרגע זה ממש נרדפו בני מיני והושמדו. לא עוד. אני אשרוד ובעזרתכן אשקם את המין הגברי ואת כלל המין האנושי". האולם התמלא קולות תמיחה ומחאה. סילבר הרים יד אווזת קופסה שחורה. האולם השתק שוב. "עכשיו, בשנייה זו בדיוק, אני מפוצץ עוד מקום. קרוב יותר. מחר בערב אפוצץ עיר מאוכלסת, וזה יהיה טבח גדול יותר מכל מה שאי פעם הכרתן או העליתן בדמיונכן. וכך אעשה כל ערב עד שתתייצב אצלי כאן כל מועצת אבות העולם".

אבות העולם לא התמהמהו. כבר למחרת הופיעה המועצה בהרכב מלא. אז שלח סילבר לקרוא למפקדת המשטרה המקומית, ומסר לידיה תיקי מסמכים. "יש פה די חומר להרשיע כל אחת ואחת מהן בעבירות כבדות מאד. שתיים מהן צפויות, לדעתי, לגזר דין מוות, והשאר לעונשי מאסר ארוכים. אבל אם יועברו לידי סמכויות השלטון, תזכינה כולן, בסופו של דבר, בחנינה".

סילבר ציין לעצמו שכנראה לעולם לא יוכל להבין מה מניע נשים לציית. "בקרב יהיה העולם מאוכלס בגברים רבים", רשם בפנקס ששמר להרהורים כאלה, "וקשה לי להאמין שהם יהיו צייתנים כמו הנשים. אני נוטה להאמין שבאמת הפחד מהרס העולם גרם להן להסכים לבוא בבהילות כזאת, אבל אני מסופק אם הן היו מסכימות להצעתי גם לולא הייתי גבר".

מלחמת הנשים

ו – הנאום של סילבר והספק של דיאמונד

במסיבת העיתונות הראשונה שכינס לאחר כניעת מועצת אבות העולם, נשא סילבר את הדברים הבאים: "הגברים הגיעו אל כוכבי לכת רחוקים במערכת השמש, ואילו אתן הנשים כבר למעלה מארבע מאות ושבעים שנה לא טרחתן אפילו לתקן את לווניי מזג האוויר. כמעט חמש מאות שנים לא נערך שום מחקר מדעי ראוי לשמו. הטכנולוגיה קפואה. אין שכלולים. הרפואה לא השכילה לבודד אפילו נגיף אחד. אין בכך מאום מן ההשראה שבורך בה המין האנושי המקורי. חסרה בכך האמונה במה שמעבר למציאות הנתפסת על ידי החושים. אתן טורחות רק לשמר את הקיים, אבל בורחות מחידושים כמו ממגפה.

כשפרצה המגפה חשבתן שנפלה לידיכן הזדמנות לייסד עולם שוויוני, טהור וחסר מלחמות, והנה יסדתן עולם גזעני, מושחת ועקוב מדם. נתתן לשבע נשים מושחתות לנהל את העולם ולהשתולל בו כאוות נפשן במסווה של משטר שיתופי צודק. נתתן להן את הכוח לרמות אתכן, להוליד אתכן שולל וליטול מכן עוד כוח. אם הייתן גברים, זה לא היה קורה לכן. זה לא היה קורה לעולם שלנו. קומץ נשים שונאות גברים הנחילו לעולם כולו את שנאתן וזו נתבשלה דור אחר דור אחר דור. מדור לדור ביזיתן את הגברים עד שבסופו של דבר ראיתן בהם לא יותר מאשר קרציות והשמדתן אותם. בתחילה הפכתן אותם בתודעתכן לקופים שעירים ומצחינים, אחר כך עשיתן מהם פרעושים ונושאי מגיפה השורצים בין שערותיהם של הקופים ולבסוף, בבוקר בהיר אחד, קמתן וחיסלתן אותם במחי ריסוס. חשבתן שהייתן נאורות, וכי רק מחוסר ברירה נאלצתן להדביר מזיקים וטפילים למען הקדמה והשלום. אבל הייתן בורות. היתה לכן ברירה ואתן בחרתן ברצח בכוונה תחילה, אשר רק הגדיל את נסיגת האנושות והביא עליכן את החטא הנורא הזה. בגלל נגיף אחד ויחיד הסובב בדמכן, נמנע מכן לממש את יעודכן ולחיות חיים מלאים. אך במקום לנסות לתקן את המצב בחרתן להרע אותו עוד יותר. החיסון נגד הנגיף הזה היה מונח במעבדה בתוך מבחנה וחיכה להתגלות ארבע מאות ושבעים שנה. אם לא הייתי אני, גבר, נכנס למעבדה ההיא, ספק אם גם בעוד אלף שנה היה החיסון מתגלה. ספק עוד יותר גדול אם בעוד אלף שנה בכלל היה קיים בעולם מישהו שיודע להביט במבחנות. טעות! לא אלף שנה! כבר היום, להוציא קומץ טכנאיות שמכנות את עצמן 'מדעניות', אין אף אישה היודעת לקרוא תווית של מבחנה. לפני שלושים שנה ידעתן להכין גז עצבים יעיל. היתה לכן גם היכולת לגלות את החיסון. אבל נתתן לשבע נשים מושחתות להחליט, והן בחרו לרצוח במקום לרפא. אתן כולכן אשמות. לא רק שבע המושחתות. לא רק הפוליטיקאיות. אתן כולכן אשמות בשאננות, בהתעלמות ובחוסר מעורבות. אתן לא ראויות שארחם עליכן או שאפגין כלפיהן כל רגש

מלחמת הנשים

אנושי. כולכן יחד אינכן ראויות להיקרא בנות אנוש. הייתי יכול לאהוב אתכן, לאהוב כל אחת ואחת מכן. אבל אני לא יכול להתעלם מן המפלצת שכל אחת ואחת מכן, בטיפשותה ובאטימותה, הינה חלק ממנה. אני לא יכול שלא לראות בכן מפלצת חסרת שכל הנשלטת על ידי מוח שאינו חושב אלא רואה רק את מה שהוא מוצא לנכון לראות.

אני מרגיש כאילו מוטלת עלי החובה לחסל את המין שלכן כמו שחיסלתן את כל בני המין שלי. אבל דרכי אינה דרכן של המושחתות שהפקדתן על העולם. אני לא רוצח חסר יכולת שיפוט המונע על ידי שנאה גזענית. אני יודע להעריך את הכוח החיובי שאולי טמון בכן. כפי שאפשר היה לגבש אתכן למפלצת מאובנת, אני מקווה שאוכל להפיק מכן אנושות תוססת וחולמת. אני יכול להשמיד את כולנו בלחיצת הכפתור הזה שבידי, ואני יכול לרפא את כולנו מן הנגיף. אם תרצו, בעוד עשרים שנה יהיה העולם מאוזן וינוהל בידי אלה שראויים לנהל אותו ולקדם אותו אל היעוד האמיתי של האנושות, אל האמונה במה שמעל ומעבר. אבל אם תנסה מישהי מכן לפגוע בי, תמותו אתן כולכן איתי מוות נורא וימות איתכן העולם השמור היטב שכה טרחתן לטפח."

"יקירי", אמרה דיאמונד, "מעט מנופח ומעליב היה הנאום שלך, אך הותריר רושם חזק. אפילו אני כמעט שוכנעתי. אמור לי בבקשה, האם באמת היית לוחץ על הכפתור?"

"הכפתור?", קימט סילבר לרגע את מצחו, "אה. זה. קחי, תלחצי בעצמך."

"מה?! אתה רוצה להגיד לי שעמדת מולן ללא שום נשק? כל האיום היה הצגת סרק?"

"זה לא מה שאני רוצה לומר, אבל נכון שהכפתור הזה לא מסוגל לגרום לשום נזק."

"נשגב מבינתי".

"פשוט מאד. אף אישה לא היתה מוכנה לקחת שום סיכון. אבל ליתר בטחון דמיינתי לעצמי שבאמת מחוברים אל הכפתור הזה כל מטעני הנפץ החמושים."

"והמטענים האלה באמת קיימים?"

"או, בהחלט. הכול מעשי ידיו של גולד. אלא שלא הכפתור הזה היה מפעיל אותם אלא זה שבכיס הפנימי", אמר סילבר ושלף מתוך כיס חולצתו כפתור נוסף, כמעט זהה לקודמו.

"אני כבר לא יודעת למה להאמין. אז יש מטענים חמושים שיכולים להחריב את כל העולם

מלחמת הנשים

ויש כפתור שמפעיל אותם. עד כאן נכון?"

"כן".

"ואם היו הנשים מנסות לפגוע בך אז אתה היית הורג את כולנו?"

"את רוצה את האמת?"

"אלא מה? ודאי שאני רוצה ממך את האמת!"

"אני לא יכול להגיד לך".

"מדוע?"

"כי אני פשוט לא יודע. נופפתי בכפתור הסרק שבידי מול המצלמות, אבל כל הזמן היו אצבעות ידי השנייה מונחות על הכפתור האמיתי החבוי. הייתי חייב לעשות את זה, כדי להישמע אמין ומשכנע. אבל אני לא יודע מה היה קורה אילו באמת הייתי נדרש לממש את האיום. אני נחרד כולי מן המחשבה שהעולם עלול להיחרב, אבל אני חושש שברגע שהוא הייתי לוחץ על הכפתור ללא היסוס".

"אם כך, אתה מסוכן למין האנושי באותה מידה שאתה תקוותו. אם כאלה אתם, הגברים, אני מתחילה לפקפק בטיבו של כל המאבק שלנו. שני גברים הכרתי בחיי (וזה הרבה יותר מרוב הנשים בעולם): אחד היה רוצח אכזרי והשני כנראה מטורף. תגיד לי, אתה באמת מטורף או שאני נסחפת יתר על המידה בדאגות?"

"את יודעת שזו שאלה טיפשית. הרי אם אני מטורף אני לא יכול להיות מודע לכך. אני מציע שבאמת לא תיסחפי יותר מדי. הנה, קחי לך את הכפתור ושמרי עליו מכל משמר. קחי את שניהם. אחד מהם הוא כפתור סרק, אבל אפילו אני כבר לא בטוח מי הוא מי. אולי את צודקת בחששות שלך, אבל כנראה לעולם לא תוכלי לדעת. העולם כעת בידיך. נהלי אותו כמיטב יכולתך. אני את תפקידי הפוליטי סיימתי".

מלחמת הנשים

ז – המלכה דיאמונד

משהשיל סילבר את נשיותו, נעשה מוקד לעליה לרגל. הוא היה כנראה באמת הגבר היחיד בעולם, משום שכעת, כאשר המין הגברי כבר לא נירדף יותר, והגברים שעשויים היו להסתתר עד כה צפויים היו להגיח ממקומות המסתור שלהם, לא דווח על שום גבר. לאחר שלמעלה מחצי שנה לא נמצא בעולם שום גבר בלתי, הסיק סילבר בצער כי עקב יעילותו היתירה של המשטר הלסבי בחיסול אויבי האנושות נכזבו לו שנות בדידות ארוכות. הוא התגעגע לגולד כפי שלא התגעגע מימיו. דיאמונד הדיחה אותו מכל סמכויות השלטון ושיכנה אותו בארמון מוקף שומרות חמושות, "להגנתו". נשים רבות היו פוקדות אותו מידי יום, מקבלות חיסון ומבקשות להזדווג. לכל הפונות הובטח טיפול הפריה במעבדה, אך רק מיעוטן זכו להימנות על חוג ידידותיו הקרובות. עם אף אחת מהן לא הצליח לשחזר את רעידות האדמה שזכה אחיו לחוות עם אמו. כמוקד עליה לרגל הוקנה לו מעמד מכובד מאד. דיאמונד דרשה ממנו לייצג את השלטון בכבוד, למרות ששללה ממנו כל סמכות שלטונית. "אי אפשר שגבר יחיד ישלוט בעולם שכולו נשים", טענה, "העולם שלנו ניבנה על ידי נשים ומנוהל היטב בידי נשים. תפקיד הגבר בעולמנו הינו רק להיות רכב שליח ולסייע בהעברת מסרים גנטיים מדור לדור ולעשות את תהליך ההמשכיות זמין וזול לכל אישה. ליותר מכך הוא אינו מוכשר. הוא נוטה להתאבדות, הרסני ובוגדני. אם יינתנו לגבר סמכויות, הוא עלול להחריב את העולם. שב נא בשקט בארמוןך ועסוק בענייניך, ואני אעסוק בענייני!" למרות שהשלטון על נשים לא עניין כלל את סילבר, הוא לא תמיד הצליח להתאפק מלהגיב על מעשה זה או אחר של אחותו: "לפעמים את עיוורת! לולא היית אחותי, לא היית מחזיקה מעמד בשלטון יותר משבוע!" אך רוב הזמן הניח לה ולא התרעם עליה יותר מדי. בתוך תוכו ידע שהיא מנהלת את העולם ביעילות רבה יותר משהיה הוא עושה, בעיקר משום שהעולם עדיין לא היה מורגל במושל ממין זכר. סילבר ניסה לחנך דור חדש של מדעניות, אך כלל וכלל לא היה מרוצה מן התוצאות. את תסכולו החל להשקיע בכתיבה. הוא כתב על היעוד הנשגב של הגבר השליט, על האמונה במה שמעל ומעבר למציאות, על כוח ועל חוכמה. הוא גם כתב את כל מה שזכר מן הסיפורים שסיפרה לו אמו, ואהב לשחזר את השיחות המשותפות שלהם. כתב על ילדותו עם אחיו התאום, על אחותו שהיתה גם בתו או אחייניתו. עם חלוף השנים נעשה נערץ על הדור הצעיר, הדור השני של המהפכה, דור שהיו בו גברים צעירים קצרי רוח לכבוש את העולם בסערה. בעיקר אהב הדור הצעיר את ספרו "נזכור", בו הטיף למערכת טקסים הסובבים סביב ציר קדושתם של הגברים שנרצחו. ברחבי העולם החלו לציין את סוף השנה כיום זיכרון ואבל. היום שלמחרת, שעד כה היה ראש השנה ונחגג כיום התחלת עידן הנשים, החל ללבוש אף הוא צבעי אבל לזכר המגפה שהחלה את העידן

מלחמת הנשים

האפל של העדר הגברים. היום שאחרי ראש השנה, נהפך להיות יום של חג ושמחה.

דיאמונד לא ראתה בעין יפה את הצלחתו הספרותית של סילבר. היא ניסתה להצר את צעדיו. אסרה את הפצת ספריו בנימוק כי "האנושות עוד לא בשלה לקראתם", הטיפה נגד היגררות להערצת סמלים חיים כאשר לא היה ספק בליבו של שום אדם נגד מה ונגד מי באמת כוונו דבריה. גם היא כתבה ספרים. כתבה על היעוד הנשגב של האנושות, על האמונה בכוחו של האדם, על תבונה ואמת. כתבה על ילדותה, על שני אחיה-אבותיה ועל אמה שנלחמה כל חייה בטירוף הזיכרונות. ככלל היו יצירותיה מעין מהדורה נשית מאזנת ליצירותיו של סילבר. ניסיונותיה לאסור את הפצת הספרים המתחרים לא עלו יפה, וסופם שיצאו ספריה וספריו במהדורות מאוחדות. היתה זו היא שטיפחה את מורשת הזיכרון והפכה אותה למערכת טקסים כלל ממלכתיים. היא קבעה כי יום הזיכרון של סוף השנה יצוין לנצח בקרב האנושות, גברים ונשים כאחד. "על הנשים לעמוד דום ביום הזה שכם אל שכם עם הגברים, ולזכור כי בנסיבות אחרות יכלו גם הן ליפול קרבן למזימת השמדה. ביום הזה נזכור את הנשים במושבות הגברים, שמספרן היה רב משל הגברים, שהושמדו באותה נשימה יחד עם הגברים. היום הזה צריך לשמש דגל לזכות הקיום של המיעוט!" בכל מקום בו הושמדה קהילה של גברים הוקמה מצבה, ובכל עיר גדולה הוקם מרכז הנצחה שכלל מוזיאון, רחבת טקסים וחדרי עיון.

כל יום הביא עמו קסם חדש, פליאה חדשה. לראשונה מזה מאות שנים נעשה העולם מאוכלס בחומר האנושי הנפלא התוסס והחצוף הזה. נשים חדלו ללכת עירומות, בשל חיצי הארס ששלחו מבטי הילדים הצעירים בגופן. צחוק מתגלגל ופרוע – לעתים אף גס ומכאיב – היה מנת חלקה של כל אישה בהזדמנות זו או אחרת. אולם את הכול קיבלו הנשים באהבה ובאמונה שקורטוב של חינוך יפתור כל בעיה. גבוהים בראש שלם מאימותיהם ואחיותיהם ושריריים וחזקים מהן פי כמה, היו הגברים הצעירים מלקטים אהבה בכל מקום ומקום בעולם זה שכה התגעגע אליהם. נערים ועלמים היו זוקרים את המתקן הייחודי להם בזקפה שובבה בפני עוברות ושבות, מזמינים אותן למשגלים חפוזים ברחובות ונענים בחיוב הבא מתוך סקרנות מהולה במבוכה. לא ניתן היה להשוות את החוויה של יחסי קרבה חודרניים עם גברים לשום חוויה מינית אחרת. אך עדיין לא נקשר בתודעה החווייתית הקשר שבין יחסי מין לבין פוריות. הגבריות נחשבה בעת ההיא לתופעה מלאה הוד אך עקרה בשל העדר איבר הדגירה (רחם) בגופם של הגברים, וכל אישה הסכימה כי לידת בן הינה מאורע מבורך – רק כל עוד היא מתרחשת אצל מישהי אחרת. לכן נקבע כי כל אישה המסכימה ללדת בן, זכאית לבחור לעצמה חתן. לנשים האבות, שנהנו מזכויות יתר, ניתנה כמובן הזכות לבחור חתנים גם אם לא ילדו הן עצמן. בעולם פשטה אז אופנה של עיסוק בשאלות על מבנה ותפקוד גופם של הזכרים. בצד

מלחמת הנשים

דיונים מקובלים בשאלות כמו "יתרונה של אורגזמת צוואר הרחם על אורגזמת הדגדגן" או "איך אפשר להשביח את הגזע הזכרי ולטפח גברים ארוכי פין" נדונו שאלות שעצם המוסריות שבשאלתן היתה שנויה במחלוקת כגון "האם ניתוח להארכת הפין של נער אשר טרם מלאו לו שנים עשרה עלול לפגום ביכולת ההפריה העתידית שלו" או "עד כמה ניתן להמריץ גבר צעיר באמצעות כימיקלים מעוררי זקפה בלי שייגרם נזק בלתי הפיך למערכת הדם שלו".

יום אחד ראתה דיאמונד את חתנה שוכב עם נערה בת גילו וחווה – בשיא עוצמתה – את תופעת רגש הקנאה. לו היה נשק בידה היתה קוטלת את שניהם בו ברגע. הילכו שמועות כי את החקיקה החדשה יזמה דיאמונד בעקבות מאורע זה. להלן חלק ממנה:

- מספר הגברים באוכלוסייה לא יפחת ממספר הנשים, כדי שכל אישה תוכל לשאת לעצמה לפחות חתן אחד.

- מעת היוולדם יופרדו התינוקות הגברים מן התינוקות הנשים ויגודלו ויחונכו בנפרד.

- יש לחנך את הגברים מינקותם לכבד את הנשים, לציית להן ולהיות להן חתנים נאמנים ומסורים.

- בגלל היות הגברים נוטים להרס ולאיבוד לדעת, יש להרחיק אותם מכל עיסוק בכל חומר העלול לשמש נשק או לגרום לנזק.

- גברים רווקים מורשים להיות מועסקים במידה מוגבלת בעבודות התורמות לחברה. אולם מרגע שנעשו חתנים נאסרת עליהם כל התערבות בחיים שמחוץ לבתיהם.

- כדי לא להפריע לשגרת חייה התקינים של החברה האנושית, נאסר על החתנים לצאת לבדם מבתיהם אלא בליווי בעלותיהם בלבד. כל אישה היוצאת מביתה בליווי חתנה, תקשור אותו אליה באזיקים.

- אישה שתיצור קשר עם חתן של אישה אחרת, תיענש.

- חתן שאינו נאמן לבעלתו, ייכרת איברו, והוא ישמש להפריית מעבדה בלבד.

- חתן שאינו מציית לבעלתו, אלא מאונן או מסרב ליטול תרופה נגד אינ-אונות,

מלחמת הנשים

יושמד.

כל אחד ואחד מן החוקים החדשים נשא בברור את טביעת אצבעות הזעם של האישה הנבגדת. סילבר, שראה בחוקים אלה את תחילת פרפורי גסיסת שלטונה של דיאמונד, דרש להיפגש עמה בדחיפות. היא לא הסכימה לבוא. משניסה להגיע אל ביתה, נאסר על ידי השומרות ונכלא. בשל התסיסה שעורר מאסרו, שוחרר סילבר לאחר מספר שבועות, בלי שהצליח להיפגש עם אחותו. "את טועה טעות חמורה וטיפשית", כתב אליה. "את מנסה לעצור תהליך שאי אפשר לעצרו. הרוח הגברית לא תיכנע למרותה של שום ישות נשית, צודקת ככל שתהיה. בסופו של דבר יתמרדו הגברים וימחקו את שלטונך ואת חוקיך. במקרה הטוב, את תסולקי. במקרה הרע, ילווה סילוקך במלחמות וחורבן. בכל מקרה יהיה סופך רע ומר. לטובתך ולטובת כל האנושות, בטלי מיד את החוקים והתפטרי מן השלטון!" למחרת שליחת המכתב הופיעה מפקדת המשטרה בביתו של סילבר והודיעה לו בזו הלשון: "אתה מואשם באיומים על השלטון, בהסתה למהומות ובהפרעת שלום הציבור. מרגע זה ועד למשפטך אתה נתון במעצר בית".

בנאום שנשאה דיאמונד בפני אמהות ואבות העולם הצדיקה את מעצרו של סילבר באלה המלים: "אינני שונאת את הגברים. אני עצמי הנני צאצאית ישירה של שושלת גברים הנמשכת ברציפות מיום היווסד המין האנושי ועד אבי. אני תמכתי בעבר ותומכת גם היום בהחזרתם של הגברים אל החברה האנושית, כי חרף ההצלחה בחיקוי המלאכותי של תהליך ההזדווגות והפוריות, הלכה האוכלוסייה האנושית והתדלדלה לסף נמוך ומסוכן, אשר רק החזרת הגברים אל התהליך נותנת סיכוי סביר לחלץ אותה ממנו. אולם עלי, כממונה על שלומה ובטחונה של החברה האנושית, מוטלת גם החובה לשמר את הקיים ולמנוע סחף והרס. לדאבוני עלי לציין כי המין הגברי, אשר כה שקדתי על שחזורו ושיקומו, טעון ביסודות הרסניים ומשום כך יש לשמור על ריסון ובקרה בתהליך החזרתו אל האנושות. אני אישית הכרתי שני גברים, בתקופה בה אף אישה לא ידעה כלל מה הוא גבר. אחד הגברים שהכרתי היה רוצח. השני היה מוכן להחריב את כל העולם ברגע אחד של חולשה. לא מתוך חשש לשלטוני, אלא מתוך דאגה לשלום העולם, אני חייבת, כחלק מן הריסון של תהליך שיבת הגברים, לעצור את פעילותו של הגבר הזה עם כל הצער והכאב שהדבר הזה גורם לי. אני יודעת עד כמה הוא יקר לכל אחת ואחת מאיתנו, משום שלי הוא יקר הרבה יותר. גם אנחנו יקרות לליבו עד מאד. אולם לא אותו עצמו אנו עוצרות כעת, אלא את הגבר המאיים להשתלט על עולמנו ולשעבד לרצונו כל אחת ואחת מאיתנו. בקרוב מאד יהיה עולמנו מאוכלס בכמויות אדירות של המין הזה. אם לא נשכיל לבלום אותו כעת, כל עוד הוא מהווה מיעוט, הוא יתפרץ ויאכל כל חלקה טובה שנבנתה בעמל של עשרות רבות של דורות. סלחו לי נשות העולם. אנא סלח לי סילבר אהובי".

מלחמת הנשים

בסופו של דבר לא נשפט סילבר. הוא ביקש וקיבל רשות לצאת לגלות ממקום יישוב ומנתיבי אדם. בכך נחלצה דיאמונד, לפי שעה, מן הזעם הציבורי שעוררה פרשת מעצרו והאשמתו של סילבר. סילבר יצא להקים לעצמו בית צנוע בהרים, במקום בו הרתה אותו אמו. סביבו התלכד גרעין של אוהדות ואוהדים, וכעבור זמן לא רב פרחו ושגשגה שם עיר. לראשונה מזה חמש מאות שנה ויותר הוקמה בעולם עיר חדשה. תחילה סבלה העיר מהעדר מוחלט של תכנון וסדר. גברים ונשים נאספו מכל העולם והתלקטו סביב סילבר. הם בנו לעצמם צריפים ואוהלים ופרנסו עצמם בחקלאות דלה ובסחר חליפין. הם פיתחו תרבות משלהם, כדי להפגין בדלנות משאר אוכלוסיית העולם. הם ניסו ליצור שפת דיבור השונה מן השפה המדוברת בעולם, עם גיוון ההתייחסות אל מיניותם של כינויי גוף בעיקר על ידי שיכול אותיות, אך לא הצליחו אלא ליצור ניב דיבור שעדיין היה מובן לכל אך בעל צליל מכוער. סילבר לא היה שותף לניסיונות ההתבדלות הלשונית. הוא המשיך לנאום ולכתוב בשפה הכלל עולמית הוותיקה בלא שהופחת משהו מן ההערצה אליו. אף שלא נבחר ולא נטל את רסן שלטון לידי, היה סילבר ראש, מנהיג ושופט של הקיבוץ האנושי הזה. אולי זקנתו העניקה לו את מעמדו המכובד – בהיותו מבוגר בכארבעים שנה מכל שאר הגברים, או שמא חבו לו כל הגברים את עצם קיומם חוב של כבוד. כך או אחרת, כל הצעה או המלצה שהוא העלה בנוגע לחיי הקהילה בעיר התקבלה כתקנה ויושמה מייד ללא שום ויכוח. הוא קבע תקנות מגורים ותיקן בתים ודרכים כמיטב יכולתו. הוא עודד יוזמה חופשית ושימוש בהון פרטי תוך הבטחת זכויות יחסיות למידת ההשקעות. כל עוד חי סילבר, לא חוקקו חוקים בעירו. מילותיו היו קודש ועל דבריו לא ערערו מעולם. העיר נקראה מן הסתם על שמו: "סילברטאון". עד יומו האחרון נהג סילבר מידת הכנסת אורחים בכל הבא בשעריו. כמוהו עשו כל תושבי עירו והעיר גדלה והתעצמה. בשנת העשור לגלות סילבר היתה סילברטאון העיר הגדולה ביותר בעולם. תושביה חגגו עם זיקוקין די נור. במקומות רבים בעולם החלו להיוסד ערים דוגמת עירו של סילבר ורובן נקראו אף הן באותו שם – סילברטאון – וגם בהן שלט ניב הדיבור המיוחד. העיר סילברטאון המקורית נקראה, אחרי מותו של סילבר, בשם "סילברטאון הקדושה" או "עיר הקודש".

מעולם לא ביקש סילבר דבר לעצמו. רק דבר אחד היה רצונו האחרון. הוא ביקש שיום מותו לא יהפוך ליום של אבל, כי הוא האמין שלא יתכן כי החיים מסתיימים סתם ככה עם מות הגוף, אלא ממשיכים באופן אחר כלשהו. את רצונו קיימו. לא הוכרז אבל, אולם בסילברטאון ובכל הערים הדומות לה הוחלט לציין יום זה כיום עלייתו של הקדוש סילבר למלכות הנצח. יום זה הפך להיות יום חג קדוש ונחוג מאז מדי שנה בשנה.

מלחמת הנשים

ספרו האחרון של סילבר, "זכור את אשר עשו לך הנשים", נכתב לאחר מותו. היה זה לקט של אמרות שטבע ושל דרשות שנשא באירועים שונים. מלקט החומר נטל את הפתיחה לאחת הדרשות, תרגם אותה לניב המיוחד לסילברטאון, עיוות אותה למבנה בסגנון ספרותי עתיק וקבע אותה בראש הספר:

ניקח את השייך לנו.

לא נתחנן, לא נבקש, לא נדרוש.

ניקח כי שלנו הוא.

לא נתנצל, לא נסביר, לא ננמק.

מובן מאליו כי שלנו הוא.

איננו צריכים להוכיח את צדקתנו.

אנו צודקים בעצם מהותנו.

צדקתנו טבעית היא לנו

כמו כל פעולה חיונית שלנו.

כפי שאנו אוכלים, שותים, ישנים,

כך אנו גם שולטים.

וכפי שהזרע שלנו מפרה את הנשים

כך אנו מפריים את עתיד האנושות.

אנו הטעם והסיבה לקיום העולם.

העולם מתקיים בזכותנו ולרצוננו.

אנחנו שליטיו הבלעדיים של העולם

והעולם כולו כפוף למרותנו.

הספר נחתם במילותיו של המלקט עצמו: "אני מאמין באמונה שלמה כי מפעמת רוחו של סילבר בתוכי, בתוך כל אדם ובתוך כל האנושות".

בכל נאומיה וכתביה האשימה דיאמונד את סילבר המנוח ותלתה בו את הגורם לתסיסה בקרב הגברים, אך בשיחות שלא לציטוט הודתה כי הוא צדק. הגברים התמרמרו על האפליה שהנהיג נגדם השלטון. בשם הרגש האנושי ואהבת הנשים הם תבעו ביטול החוקים האכזריים, ודרשו שוויון זכויות בכול. מדי פעם הם גם התפרעו, אך התפרעויותיהם דוכאו תמיד ביד ברזל. הם איימו לשבות, אולם לא עמדו בלחצים של

מלחמת הנשים

היצר המיני ותמיד חזרו מבושים למיטות הנשים. הנשים המחוננות השתדלו מאד להתחשב ברגשות חתניהן, אולם חזקה עליהן מצוות השלטונות לדכא את המין הגברי. דווקא אחרי מותו של סילבר הסכימו השלטונות ללכת כבדת דרך לקראת הגברים ולהוסיף לחוקי האישות תיקונים שהגבילו מעט את בעלותן המוחלטת של הנשים עליהם. למשל:

- מומלץ שאישה לא תשא לה חתן נוסף בניגוד לרצון חתנה הנוכחי, אלא אם כן החתן הנוכחי אינו אהוב עליה או שאינו מסוגל לספק את צרכיה הגופניים והרגשיים. במקרה זה רצוי כי תגרש את חתנה בטרם תישא לה חתן חדש, אלא אם כן הקנאה בין החתנים מביאה לתחרות מועילה.

- חתן מגורש יכול להיעשות חתנה של אישה אחרת, אם יש בכוחו להוכיח כי גרושו לא נבע מסיבות של תפקוד לא נאות וכי הוא מסוגל לרסן את התכונות הגבריות השליליות הטבועות בו.

- מותר לחתן לסייע בקידום הכלכלי של משפחת בעלתו, כל עוד הוא נעול בחגורת צניעות.

- לא רצוי לפנות אל זכרים בלשון אבות, כדי לא לטפח בקרבם אשליות מזיקות של שררה.

למותר לציין כי הן את החוקים והן את תיקונייהם ניתן היה לפרש כראות עיניה של כל אישה, ובטרם עבר זמן רב שוב פשטה התמרמרות בקרב החתנים. הפעם, כדי שלא תישבר שביתתם, פנו רבים מהם ליחסים הומוסקסואלים. כתגובה, אסרו השלטונות קיום קשרים בין גברים לגברים בכלל ובין חתנים לחתנים בפרט. כצעד מחאה של ייאוש החלו גברים לסרס את עצמם או להתאבד. שוב נאלצו הנשים ללכת לקראת הגברים והתירו להם להתכנס לצורך פעילויות חברתיות גופניות שנקראו "ספורט" וכללו תחרויות כוח, זריזות ומשחקי כדור.

אל כינוסי הספורט האלה, שנערכו אחת לחודש, הוזמנו והגיעו גם גברים מסילברטאון. דיאמונד הזקנה, אילו היתה עדיין חזקה ונמרצת, היתה עושה הכול כדי למנוע את בואם של האורחים. אולם כעת היתה תשושה מן המאבקים בזיכרונותיה ומן המאמץ להיטיב את הכרית על כסאה. הידיעות על המרד עברו כהד חולף אי שם בירכתי מוחה. "לרסס אותם!", שמעו אותה אומרת. "הם כפויי טובה כולם!", אמרה ולא יספה.

מלחמת הנשים

המחאה שקמה בעקבות הטבח בספורטאים כמעט הציתה מלחמת עולם. דיאמונד נאלצה ללכת. על נאום ההתפטרות שלה אמרו וכתבו והתווכחו במשך דורות רבים. הדעה הרווחת היא שאת הנאום כתבה סגניתה של דיאמונד והוא מעולם לא שודר באמת. אבל אין להתעלם גם מדעות אחרות. אין חולקים על כך שהנאום לא נכתב אז בידי דיאמונד. כמו כן, טענה כבדת משקל אומרת שאת הנאום נשאה שחקנית והוא נועד להוריד את דיאמונד מן השלטון ללא זעזועים. ברור כי בעת בה אמור היה הנאום להינשא, כבר גילתה דיאמונד סימנים רבים של גיל מתקדם. אולם קיימת גם סברה כי את הנאום הכינה היא עצמה שנים רבות עוד קודם שנישא. יש הרואים בנאום זה, אשר בו מכה דיאמונד על חטא, את התחלת ויתור הנשים על השלטון. דיאמונד הציגה בו תבוסתנות ואזלת יד אשר הביאו בסופו של דבר לסילוקן של כמעט כל הנשים מעמדות הניהול והשליטה. מאידך, יש הטוענים כי דיאמונד ידעה עוד מראשית שלטונה כי גורל שלטון הנשים נחרץ וכי היא פעלה משך כל שלטונה לרכז את הנפילה ולאפשר החלפת המין השולט תוך מזעור הנזק. הטוענים כך מרימים על נס את העובדה כי מעבר השלטון התבצע בסופו של דבר בהסכמה ואת העובדה שהגברים מעולם לא טבחו בנשים. בכלל, דיאמונד זכורה לטוב הן כשליטה שהחזירה לאנושות את המין הגברי והן כשליטה שריסנה את המין הגברי ולא אפשרה לו לבטא את הפן ההרסני שבו. להלן הנוסח הרשמי של נאום ההתפטרות של דיאמונד:

"אני נוטלת על עצמי אחריות גג, למרות שלא אני יזמתי את הפעולה. עשיתי מעשים שפלים רבים בתקופת שלטוני, אך רצח מעולם לא היה אחד מהם. אני מאמינה שיש לדכא את הגברים, משום שהם הרסניים לאנושות, אולם אסור לנו להיות הרסניות כמותם. האחריות למעשה נענשו בעונש חמור מאין כמותו, אולם הנזק כבר נעשה ואין להשיבו. השולטת צריכה להיות חזקה וערנית על מנת לשמור מפני מעשים פזיזים כאלה. אני עוזבת משום שאיבדתי את כוחי. באופן טבעי תופסת את מקומי סגנית, שנראית לי חזקה די הצורך. אולם אני רק בת תמותה ולמרות ניסיוני הרב כוח השיפוט שלי מוגבל. לכן, בקשתי האחרונה כשליטה היא שלאחר לכתי תשונה שיטת הממשל כך שתאפשר רק למי שבאמת ראויה לכך להגיע לשלטון. שיטת המינויים אינה טובה, משום שאישה צריכה להגיע לשלטון ולהישאר בו בזכות אישיותה ויכולתה להועיל לאנושות ולא בשל נהלים ותקנות. אישה צריכה להיאבק להגיע לשלטון ולהיאבק על מקומה בו, כי רק בדרך זו אפשר להבטיח שלטון חזק. מזה זמן רב אני חלשה, אך לא נעשה שום ניסיון להדיח אותי. כתוצאה מחולשתי ומשאננותנו איבדנו את השליטה על מצב העניינים והתדרדרנו לאותה תופעה שאותה הוקענו ונגדה תמיד נלחמנו. אנחנו לא יותר טובות משבע המושחתות, אבל – גרוע מכך – אנחנו לא יותר טובות מן הגברים. היום אני עוזבת ומפנה את כס השלטון בצורה מסודרת לבאה אחרי. אבל אם נישאר שאננות, יילקח מאיתנו

מלחמת הנשים

השלטון ויעבור לידיהן האלימות של הגברים. אז נהיה אנו, הנשים, נאלצות לראות במו עינינו כיצד נהרס העולם המסודר, אותו בנינו וטיפחנו מאות שנים, והופך לעולם מזוהם, מטורף, אלים וחסר צורה".

הדעות חלוקות גם בשאלה מי נתנה את ההוראה לרסס את באי כינוס הספורט. האם דיאמונד אמרה או לא אמרה את המלים "לרסס אותם!"? הנטייה הרווחת ביותר היא להטיל את האשם על כתפיה של הסגנית בלי שום קשר לשאלה אם כן יצאו המלים מפיה של דיאמונד ואם לאו: אם אכן היתה זו הוראה מפורשת של דיאמונד, צריכה היתה הסגנית להביא בחשבון כי הדוברת כבר התדרדרה למצב בו לא היתה אחראית למעשיה. למרות שבימי שלטונה של הסגנית שונה יחסן של הנשים אל הגברים ונוספה חקיקה אשר קידמה באופן משמעותי את מעמד הגברים בחברה, עדיין ייחסו לה רבים את ההוראה המבישה. לא היתה סתירה בין ריסוס הגברים לבין החקיקה לטובתם, כי לא מתוך אהבת הגברים הגיעו ההטבות, אלא מתוך לחץ מכיוון סילברטאון. אין מה להשוות בכלל בין ריסוס הספורטאים לבין הטבח שערכו שבע המושחתות. מספר הגברים שנספו בו לא עלה על עשרות ספורות. אולם תגובת סילברטאון, שלא אחרה לבוא, היתה מפתיעה בעוצמתה אך בעיקר בעצם קיומה. בשפה שלא נשתמעה לשתי פנים דרשו נציגות סילברטאון את הסתלקותה המיידית של דיאמונד ואת שינוי החקיקה. הן איימו בהפעלת נשק מימני.

הדיונים באורכו האידאלי של הפין הגברי פינו מקומם לשאלות כגון "האם כדאי להקנות לגברים השכלה ועד כמה כדאי ורצוי לשתפם במערכת הכלכלית" וכן "עד כמה דומה המערכת הנפשית-רגשית של הגברים לזו של הנשים". המושא הישיר של הדיון, הגברים עצמם, לא נטלו חלק פעיל בדיונים אלה אלא הובאו רק כעדים וכדוגמאות. ברוב המקרים נטתה כף הדיון לרעתם, משום שהם לא הצליחו להוכיח את עצמם כיעילים בעבודות שדרשו סבלנות והתמדה ממושכות. בניהם של הגברים אשר בדור הקודם התקוממו נגד היחס המיני המשפיל, התקוממו עתה נגד האפליה בחינוך ובתעסוקה. כעת נדונו בהרחבה הקשרים שבין אורך הפין לבין יכולת השליטה והניהול. בינם לבין עצמם נהגו הגברים לומר כי "הנשים מבינות רק שפה אחת, "שפת הזרג", ובשפה הזאת בלבד יש לדבר איתן על מנת לשכנע אותן לוותר על עמדותיהן הקבועות בעולם המשעמם שהופקד בידיהן, וכל המוסיף והמאריך הרי זה משובח". גם אלימות גופנית מבוקרת הילכה קסם על הרבה נשים אשר החלו בבלי דעת להעריץ את הגוף השרירי והגדול שסימל כנראה מטען תורשתי משובח ואת ההחלטיות וכוח ההכרעה המהירה המגולמות במכת אגרוף מכוונת היטב או בסטירת לחי הבאה בדיוק בעתה ואשר סימלו ערובה להישרדות. עם נשים, אשר כל מה שהן צריכות זה זרג גדול או לחילופין סטירת לחי

מלחמת הנשים

בריאה, יכלו הגברים אשר מצרכים אלה נמצאו בשפע ברשותם לקיים אורח חיים תקין ויציב. משפחות כאלה, אשר בהן היתה ראש המשפחה מתמכרת כליל לגבר שבחייה, נהפכו לתופעה מדאיגה בהיקפה. תופעות של אלימות גברים כלפי נשים וילדים נעשו בעיה שהצריכה פתרונות דחופים. התברר שעל מנת להרחיק את הגברים ממשפחותיהם לא נותרה ברירה אלא להציע להם פיתויים בדמות משרות שליטה וניהול. הנשים שהתמרמרו על האפליה בעבודה החלו להבין כי למרות שהן מנהלות טובות ויעילות יותר, עליהן לוותר על מקומן לגברים, ולהפגין את כשרונן בשמירה על שלום הבית והמשפחה. אלה מביניהן, שיצאו לעבוד מחוץ לבית, גילו שמקומן בשליטה ובהנהגה לא תמיד היה שמור להן, ולעתים קרובות מצאו עצמן מועסקות במשימות חדגוניות ואוטומטיות, לא משום שלא התאימו לעבודות יותר מתוחכמות, אלא דווקא משום שהגברים היו מותאמים עוד פחות מהן לעבודות שדרשו חזרה חדגונית מתמדת. פתאום החלו נשים להתמרמר על כך שהגברים מפלים אותן לרעה. "מי היה מאמין כי רק בתוך דור יתהפכו כך היוצרות?" נהנו הגברים להתפעל מעצמם. "משרות הניהול והניהוג הן שלכן. אנחנו מוכנים לעזוב אותן ברגע שרק תבקשו", ענו הגברים בתמימות מעושה לנשים המתמרמרות, בלי כל ניסיון להסתיר את הבוז והיוהרה.

ימי הזיכרון נהפכו לבדיחה. האפשרות שאי פעם היה ביכולתן של הנשים לקום בוקר אחד ולחסל במחי ריסוס את כל המין הגברי נראתה כל כך מרוחקת מן המציאות היומיומית וכל כך לא סבירה, עד כי ממש כבר לא ניתן היה להעלות על הדעת שההשמדה ההיא אכן התרחשה בזמן מן הזמנים. בהרבה מקומות הפך יום הזיכרון הראשון ליום של חגיגות היתוליות שבמהלכן אמורים היו הגברים לחלוק לנשותיהם כבוד, לעשות במקומן את מלאכות הבית המתישות ולשלוח אותן לטיולים בחיק הטבע, מצוידות בקוטלי חרקים. "יום הגבר", כינו בהרבה מקומות את היום הזה, משום שזחל של חיפושית מסוימת, אשר שמה המדעי היה "חיפושית הגבר", נחשב למזיק חקלאי ממעלה ראשונה וריסוסו היה שיא החגיגות. היום השני כונה "יום האישה" ובו היו נערכות תחרויות גופניות היתוליות מסוגים שונים בין נשים לבין עצמן ובין נשים לגברים. היום השלישי, "יום השלום והאהבה", נחוג בהפגנת גילויי חיבה ואהבה פומביים בין שני המינים. זוגות זוגות היו נאספים בכיכרות הערים ומתנים אהבה לעין כל מזריחת השמש ועד שקיעתה. משנכחדה חיפושית הגבר ניטשטשו ההבדלים בין שלושת ימי החג והוא נחוג לרוב כחג הכלולות והאהבה. במקומות רבים, בהתאם לאקלים, הוא נשא גם אופי חקלאי.

לא כך היה הדבר בערי סילברטאון. שם נשמרו שני ימי הזיכרון בקנאות ובדקדקנות. ליום סילבר הקדוש נוספו עוד שני ימי קדושים: "יום הקדוש גולד" ו"יום המלכה הקדושה" על שם דיאמונד. ביום גולד הקדוש נהגו האנשים, מבוגרים כילדים, להתחפש ולהסוות

מלחמת הנשים

עצמם לזכר גולד שאת כל מעשי גבורתו עשה במחתרת ולא זכה לראות במו עיניו את התגשמות החזון. בחלק ניכר מערי סילברטאון נהגו לציין את יום החג שלאחר שני ימי הזיכרון כיום המיוחד של האם הראשונה, אמם של גולד, סילבר ודיאמונד.

מלחמת הנשים

חלק שלישי – הלסביות והסילברטאוניס

מאבקי השליטה בעולם עד פרוץ השלום. ליקט דיאמונד מכתובים שמצא באוספים בלתי רשמיים.

הלסביות א – השנה הקובעת, שנת שש מאות וחמישים למגפה

מנתוני לשכת הסקרים האקדמית העולמית בשנת שש מאות למגפה, חמישים שנה לפני השנה הקובעת, נמצא כי אוכלוסיית העולם כבר עברה אז את המיליארד הראשון ומנתה קצת למעלה ממיליארד נשים. היא נחלקה לשלוש קבוצות: דתיות – שהתרכזו בארצות סילברטאון ומנו כעשרים וחמישה אחוז מן האוכלוסייה הכוללת, חופשיות – שמנו כשבעים אחוז, ולסביות. הלסביות שמרו על המשכיות ללא עזרת גברים, בדרך כלל, והשתמשו בשיטות שפותחו מיד לאחר פרוץ המגפה – שיטת השיבוט ושיטת הפריית ביציות בתאי זרע שיוצרו מביציות, שזכתה גם לשם שיטת הסנדליות. שלא כמו שתי הקבוצות הגדולות, הדתיות והחופשיות ששמרו על יחסי גומלין והדדיות ביניהן, היתה קבוצת הלסביות מבודדת וסגורה בתוך עצמה. שיטת הזדווגות הסנדליות נחשבה לחילול מערכת הצווים של סילברטאון ולא נהגה כלל בקרב הדתיות. שיטת השיבוט נאסרה שם לחלוטין. בקרב החופשיות, שלא סבלו מהגבלות חופש אישי, לא היתה קיימת שום התנגדות עקרונית לשיטת הזדווגות הסנדליות, אולם משום חוסר נחיצות היא היתה נדירה ביותר. גם שיטת השיבוט לא נאסרה בקרב החופשיות, אולם תוצרי השיבוט כבר לא יכלו ליהנות מזכויות ירושה – כפי שהיה נהוג מיד לאחר פרוץ המגיפה, ומשום כך היתה צורת המשכיות זו נדירה אף יותר. מטבע הדברים לא יכלו הלסביות לחיות בכפיפה אחת עם הדתיות, ואפשר היה למצוא אותן רק בשולי היישוב החופשי. שלא כמו האוכלוסייה החופשית והאוכלוסייה הדתית, שגדלו ושגשגו, שמרה אוכלוסיית הלסביות על גודל קבוע או שהתרבתה הרבה יותר לאט.

שנת שש מאות וחמישים למגפה נחשבת בעיני חוקרים רבים לשנה הקובעת, בה חל המפנה במעמד החברתי של הגברים בחברה החופשית. לא היו למפנה זה גבולות חדים. רוב החוקרים מציינים את תחילתו הרבה לפני המועד ההוא וגם אלה המייחסים את תחילת המפנה בדיוק אליו נאלצים להודות כי טרם הסתיים עוד עשרות שנים רבות לאחריו. אולם מספר מאורעות שקרו אז נחשבים בעיני החוקרים לגורמים שהכריעו בלעדית את המערכה והביאו בסופו של דבר את המפנה. בחברה הדתית לא נרשם כל מפנה, משום שזו היתה כבר מראשיתה חברה שוויונית עם נטייה לקיטוב גברי. גם בחברה הלסבית לא חל שום מפנה, כי בה, כמובן, לא היה לגברים מעמד כלל.

מלחמת הנשים

בשנת שש מאות וחמישים למגפה מונה לראשונה קצין משטרה גבר. בית המשפט העולמי העליון דחה את כל העתירות שהוגשו נגד המינוי, בנימוקים של אי מתן שוויון הזדמנויות, אי התחשבות בכשירות לתפקיד והפליה מינית. תפקידו הראשון של הקצין החדש היה סגן מפקדת תחנת משטרה בעיר קטנה ששכנה על אי בגבול אזור הקרח הצפוני. העיר וסביבתה סבלו מתנופת אכלוס מוגזמת שנגרמה עקב בהלה למחצב מתכתי שהיווה ציר לשיטת כלכלת ההון שהחלה באותה תקופה לרווח במקומות רבים בעולם. ערכו של המחצב בסחר חליפין היה גבוה עד כדי כך שחופן אבקה שלו איפשר רווחה נטולת דאגות לאדם אחד למשך כל ימי חייו. הפעלת שיטת כלכלת ההון גילתה צדדים באופי האנושי שלא היו ידועים כל כך עד עת הופעתה. רציחות על רקע של רכושנות נעשו לתופעה נפוצה וכמעט בלתי ניתנת לשליטה. גם אנשים שלא השתתפו בתהליכי כלכלת ההון נפגעו מתופעותיה. גילוי מקרי של המחצב בשדה סמוך לאותה עיירה, חשף אותה לצדדים המכוערים של כלכלת ההון והפך את חיי התושבים בה לבלתי נסבלים. באותה עת נמצא שם רק אדם אחד שהיה חזק וערמומי דיו להשתלט על ההמון תאב הבצע, אשר חרף היותו גבר מצאה אותו שליטת העיר נאמן ומהימן דיו לשמור על החוק והסדר שם. צריך היה למנותו לתפקיד שדרש דרגת קצונה, וכך נוצר תקדים שעלול היה לפתוח את הדרך לשלטון בפני כל גברי העולם. הפחד ממה שנקרא אז "תסמין גולד" דחף ארגונים שונים מכל רחבי העולם לערער על הכוונה להעניק לו את הדרגה הגבוהה. כאמור, נדחו כל הערעורים, האיש מונה והמהומה העולמית שככה. ידוע גם כי הוא הצליח בתפקידו וכפה חוק וסדר תוך ניצול כלכלת ההון בכך שהנהיג ענישה באמצעות קנסות והחרמת רכוש. על ידי זה הוא עירב את השלטון בשיטת הכלכלה החדשה וקבע בכך תקדים עולמי נוסף.

בשנת שש מאות וחמישים למגפה נשלחה מעבורת החלל הראשונה מזה כמה מאות שנים. להוציא את המפקדת האמיצה, היה כל הצוות מורכב מגברים נאמנים וצייתנים שעברו בהצלחה מלאה את כל מבדקי המשמעת. ההחלטה שנתקבלה עשרים שנה קודם לכן, להעניק לגברים חינוך, הוכחה כהחלטה נבונה. אנשי צוות המעבורת היו כולם בוגרים מצטיינים של לימודי הנדסה וכל אחד מהם עמד לקבל בשובו ארצה תואר מהנדסת. משימתם הראשונה בחלל היתה לחדש ולשחזר את פעולתם של לווייני תקשורת ששוגרו עוד לפני המגפה. לאחר בדיקת דוחות המעקב הוחלט כי במעבורת החלל הבאות מותר יהיה למנות גבר למפקדת.

בשנת שש מאות וחמישים למגפה חל כרסום משמעותי בחוקיה של דיאמונד. לגברים ששימשו אבות ניתנה הזכות להשתתף בהחלטות הנוגעות לעתידם של בניהם. במקרים מסוימים ניתנה להם אף זכות בלעדית, וכן ניתן להם להשתתף בהחלטות הנוגעות לעתיד

מלחמת הנשים

בנותיהם. יחסי קרבה מינית בין זכרים נעשו מותרים במקומות רבים בעולם. הנוהג הבלתי רשמי לפנות אל גברים בלשון שהיתה שמורה לאבות קיבל גושפנקא רשמית, והחל בשנת שש מאות וחמישים למגפה הותר על פי חוק לפנות במסמכים כתובים אל גברים בלשון אבות תוך השמטת מיניותם, בעוד שבפניות אל נשים שהיה צורך להתייחס אליהן בלשון זו התעורר הצורך לציין את עובדת היותן נשים.

בשנת שש מאות וחמישים למגפה הועמדו שני גברים לדין באשמת רצח. אחד רצח גבר והשני רצח אישה. דווח כי שניהם זכו למשפט הוגן. רוצח האישה נידון למוות ורוצח הגבר יצא בהתרעה. פסקי הדין לכשעצמם אינם מעניינים במיוחד, אולם עובדת הבאתם של הרוצחים לדין, במקום לחסל עניינים בצנעה, היוותה תקדים. למרות שעדיין לא חלו על גברים אותם חוקים שחלו על נשים, נקבע אז למעשה כי הגברים הם ישות משפטית.

על פי נתוני סקר שערכה לשכת הסקרים האקדמית העולמית, הגיעה אוכלוסיית הלסביות בעולם, בראשית שנת שש מאות וחמישים למגפה לששים ושנים מליון חמש מאות חמישים ושלושה אלף ושבע מאות שלושים וחמש בוגרות. לשכת הסקרים האקדמית היתה גוף בלתי תלוי ונתוניה נחשבו מהימנים ביותר מזה למעלה מחמשים שנה. על פי נתוני הלשכה, היו צפויות במהלך שנה זו להגיע לבגרות מליון שש מאות אלף שמונה מאות ארבעים ושלוש בנות להורות לסביות, שמתוכן היו כשמונים וחמישה אחוז צפויות לעזוב את אורח החיים הלסבי ולהתקשר עם גברים בקשרים רגשיים המובילים להקמת משפחות דו מיניות. כמספר המתבגרות השומרות על אורח החיים הלסבי צפוי היה להיות מספר הנשים ממוצא חופשי המצטרפות לאוכלוסייה הלסבית. מספרן של נשים ממוצא דתי המצטרפות לאוכלוסייה הלסבית היה זניח – אלפים בודדים. מספר הלסביות הצפויות למות בשנה זו עמד על כמיליון נפש. בסך הכל צפויה היתה אוכלוסיית הלסביות הבוגרות לרדת בסוף השנה ההיא בכחמש מאות ושלושים אלף נשים, או כשמונה וחצי עשירות האחוז, בעשירות וחצי אחוז יותר מאשר בשנה הקודמת. מגמת ירידה זו נמשכה זה למעלה מעשור שנים, אולם בשנה זו הגיעה הירידה לגודל קריטי, דהיינו גודל המציין בוודאות גבוהה כי האוכלוסייה נתונה בתהליך בלתי הפיך של התמעטות ואיבוד מוחלט של כוח השפעתה בקרב שאר אוכלוסיות העולם. הסיבה העיקרית לירידה בגודל אוכלוסיית הלסביות היתה, ללא ספק, הגידול היחסי באוכלוסיית הגברים החופשיים. הגידול באוכלוסיית הגברים פעל להקטנת אוכלוסיית הלסביות בשני אפיקים מקבילים: ראשית, הגברים היוו גורם משיכה מינית; שנית, הלסביות סבלו מרדיפות הן על ידי הגברים והן על ידי הנשים של האוכלוסייה החופשית. נשים חופשיות חשו עצמן מאוימות בנוכחות לסביות, וגברים חופשיים חשו תסכול, מחד, ותחרות קשה מאידך. המלה "לסבית" הפכה להיות כינוי גנאי שהודבק לכל מי שלא נהגה לחזר אחרי גברים או אפילו לכאלה שהפגינו

מלחמת הנשים

משיכה כלפי גברים אך לא יצאו מגדרן. השם "לסביות" גם התקשר לשלטון החושך והקיפאון שקדם לתקופת החופש והתקווה.

בשנת שש מאות וחמישים למגפה היתה פרנקו המנהיגה האחת והיחידה של הלסביות. כמו כל הלסביות, שנמנעו מציות לצווי האופנה, היא לא הוסיפה לשמה את הסיומת -לינה. השמועה אמרה כי היא היתה בתה היחידה של המלכה דיאמונד, אך לא היה כל אישור רשמי לכך. המלכה דיאמונד, שנעלמה מן הנוף ההיסטורי בחטף ובלא הותר עקבות, לא השאירה אחריה צאצאיות או יורשות ידועות. במהלך תקופת שלטונה לא הרתה מעולם, והדרך היחידה בה יכלה להוליד בלי שיופרע סדר יומה העמוס היתה באמצעות אם פונדקאית. יתכן כי פרנקו החלה את חייה בחצרה של דיאמונד וחונכה על ידה בינקותה. אם כך הדבר, קרה זה אל נכון בשנה האחרונה לשלטונה של דיאמונד, כי שמה של פרנקו לא הוזכר בשום רישום המתייחס לבאי חצרה של דיאמונד. רישומים כאלה נערכו עד שנה לפני פרישתה של השליטה הזקנה, ולפיכך אין כל הוכחה חותכת לכך שפרנקו לא גרה מעולם בארמונה של דיאמונד. פרנקו עצמה לא טרחה מעולם לאשש או להפריך את השמועות בעניין מוצאה. היא רק הרשתה לעצמה לספר כי אל הגדרתה העצמית כלסבית הגיעה בעקבות קשר חד פעמי חטוף ומיותר שנוצר בינה לבין גבר.

בשנת שש מאות וחמישים למגפה כבר היתה פרנקו זקנה מאד. לנשים שנאספו בביתה היה ברור כי מטרת הכינוס היא פרידה וצוואה. "יש לי וידוי", פתחה פרנקו בקול רועד, "יש לי בן. הוא נולד כתוצאה מקשר אומלל שיצרתי עם יצור שאינו ראוי להיקרא אנוש ואינני רוצה לדבר עליו. ובכן, הבן הזה, שעלי להתייבב מול האמת ולומר עליו כי הוא שלי, אינו מניח לי אף לא לרגע אחד. לא עבר יום, מאז נולד, שלא חשבתי עליו באופן כלשהו. נעשיתי לסבית למופת; לא התקרבתי לגברים; עשיתי עבודה מפוארת בחינוכן של כל בנותיי. אבל תמיד נותר הכתם הזה שלא עלה בידי למחות. אני עוזבת. לא אהיה כאן בשנה הבאה. ורק רציתי שתדעו גם את הפרט הזה לפני שתשפטו אותי. הייתי הורגת אותו עכשיו במו ידי, אילו יכולתי. עצם העובדה שאני, בדעה צלולה, תרמתי להתרבות המין המאוס הזה, הינה בלתי נסלחת לנצח. אני יודעת שהבן הזה שנוצר ברגע של ביש מזל בבטני המיוסרת, משוטט לו היום בעולם ומפזר בכל מקום צרוף בזוי של מטענים גנטיים שאני אחראית לקיומם בניגוד לרצוני. אתן הנכן כל עולמי, כל חיי. חשיבותו עבורי אינה מגעת אפילו כדי זו של גרגר אבק. אבל באיזשהו אופן הוא קיים ומטריד. בדבר הזה אני נכשלתי. כל חיי ניסיתי לסלק אותו, ובמשך כל הזמן הזה הוא רק גדל והתעצם. רעותיי ואהובותיי, אני מורשה לכן את הידיעה על קיומו וזאת היא בקשתי האחרונה".

ברור היה כי פרנקו לא שמחה באימהותה הראשונה שבאה עליה באונס. אחרי בנה היא

מלחמת הנשים

הולידה מכמה אמהות בנות רבות כדי למחות את חרפת הלידה ההיא. בנותיה, כולן, גדלו להיות לסביות גאות, מודעות לייעודן לנצור לדורי דורות את ניצוץ חרות האישה. הידיעה על חילול טוהר המשפחה גרמה אצל אחדות מהן לעזוץ קשה מאד. במיוחד כאב לדעת כי כל השנים האלה היה כתם אפל חבוי מפני אלה שהיו אהובות ונשות סוד. מדוע טרחה להסתיר? מדוע בחרה פתאום לגלות? ללא ספק התכוונה פרנקו לומר כי אין הוא סתם גבר שניתן להתעלם ממנו כמו משאר גברי העולם. ברם, למרות שהצליחה להבהיר ליורשותיה את שנאתה אל הגברים, היא לא הצליחה להסביר להן חד משמעית את רגשותיה כלפי בנה, והן נעשו חלוקות בדעתן באשר לציפיותיה מהן. האם הטילה עליהן את המשימה להצליח במקום בו היא נכשלה ולחסל את האיש? או שמא לא התכוונה למשהו מסוים אלא סתם הרגישה צורך לפרוק מטען כבד ולחסל חשבון עם עצמה? לא! אצלה לא נאמרו מילים סתם. אבל אם התכוונה להטיל עליהן משימת חיסול, היתה אומרת להם זאת במפורש, וכבר היו דברים מעולם. אי אפשר היה לגשת אליה ולשאול למה התכוונה, כי זה היה עלול להיראות כמו להגיד לה שאין היא מדברת ברורות, זאת אומרת להטיל ספק בכושרה השכלי של השואלת או הנשאלת. הגאווה היתה כאן בעוכריהן, כופה עליהן שתיקה מעיקה וחוסר יכולת להחליט. "בכל מקרה, אנו צריכות למצוא אותו ולהכירו, לפני שנחליט מה לעשות בו", הציעה הבכירה שבהן הצעה פושרת ונענתה בהסכמת כולן.

בסערת הרגשות נשכחו דברים אחרים שאמרה פרנקו. היא סיפרה על התכח"ן – תסמונת כשל חיסוני נרכש – שיציל את אוכלוסיית האצולה הלסבית מלהפוך למיעוט מבוטל. "זהו נגיף עתיק", סחה לתלמידותיה, "שימיו עלי אדמות כימי האדם. הנגיף הוא תוצר משני של מנגנון ההשמדה העצמית של מערכת החיסון של הגוף. תפקידו ההתפתחותי של מנגנון ההשמדה העצמית הינו להבטיח מוות על מנת לאפשר המשכיות של צאצאים ללא תחרות מצד הוריהם. אצל בני האדם, שהצליחו להתגבר באופן מלאכותי על צורות רבות של מוות, הופעל מנגנון ההשמדה העצמית בהיקף נרחב הרבה מהיקף הפעלתו בקרב יצורים אחרים. נגיף התכח"ן נחשב בתחילה לתוצר מוטאנטי של מנגנון ההשמדה העצמית, אולם הוכר לבסוף כחלק בלתי נפרד ממערכת החיסון של חלק מבני האדם, המתפתח מעצמו כאשר הגוף עובר את מכסת אורך חייו הטבעית. הנגיף תוקף את מערכת החיסון של הגוף והיא אינה יכולה להתגונן מפניו כי היא בנויה מלכתחילה להיכנע בפניו. הוא יכול להיות מועבר מגוף לגוף דרך נוזלים המופרשים בשעת פעילות הפריה דו-מינית, ופוגע בכל הפרטים האנושיים, גברים ונשים ללא הבחנה, גם אם הוא לא מתפתח במקור בגופם אלא מועבר בהדבקה. הנגיף מעולם לא הושמד, אך האנושות שקדמה למגיפה למדה להתגבר על ההידבקות בו באמצעות הגבלת פעילות ההפריה הדו-מינית. האנושות היום אינה מודעת עדיין לקיומו, אולם בקרוב מאד, עקב ריבוי בלתי מבוקר של הפעילות הדו-מינית, הוא יתקוף וישמיד. אנחנו מחוסנות מפניו משום שאיננו נחשפות להידבקות בו. הוא יקצור את

מלחמת הנשים

האדם מסביבנו אך בנו לא יפגע".

"פרנקו היתה אומרת" או "פרנקו אמרה" היו משפטים מאד שגורים בפי הלסביות זמן רב אחרי מותה והקנו לאומרות אותם סמכות מוסרית והסכמה אוטומטית בקרב השומעות, שנים רבות לאחר מותה של המנהיגה הנערצת. גם אם התוכן שהובע אחרי "פרנקו היתה אומרת" סתר לחלוטין את מה שפרנקו באמת היתה אומרת, היתה לפתיחה הזאת השפעה זהה, משום שלא היה מקובל לומר אותה סתם כך, וברור כי לדוברת יש מסר חשוב. עשרים שנה לאחר מותה של פרנקו כבר לא היה כל ספק באשר להתגשמות המלאה של נבואתה הנוגעת לתכח"ן. בתחילה הניחו שלטונות הרפואה כי מדובר במחלה הקוטלת גברים בלבד, כפי שהיתה המגפה, וכי היא נפוצה בעיקר בקרב הומוסקסואלים וההידבקות בה נובעת מן האופי המיוחד של יחסי הקרבה הגופנית ביניהם. כאשר כבר התברר כי המחלה אינה ייחודית להומוסקסואלים וכי אוכלוסיית הסיכון כוללת גם ובעיקר נשים המקיימות קשרים עם גברים, כבר הגיעה המחלה לממדים של מגפה כלל עולמית. תנועת השיבה לאורח החיים הלסבי עשתה לה נפשות רבות וניראה היה כי אכן מקיץ הקץ לסכנת השתלטות הגברים על העולם.

בארצות סילברטאון, שבהן נאמנות אישה לגבר אחד היתה עיקר יסודי וחשוב באורח החיים הדתי, פגעה המחלה פחות, אך לא פסחה עליהן לגמרי. הנפגעים העיקריים מן התכח"ן היו בני המיעוט החופשי וכאלה שהיו עימם בקשרים. מרגע שהוברר הקשר בין מרכיב הדת באורח החיים לבין החסינות מן המחלה, חדל לחלוטין יחס שלטונות סילברטאון להיות סובלני כלפי האוכלוסייה החופשית. כל העולם התמלא קווי גבול ונקודות ביקורת גבולות. גברים ונשים מן העולם החופשי לא הורשו להתערב עם אוכלוסיות סילברטאון בלי שיעברו בדיקות מקיפות אשר כללו, בנוסף לבדיקה הרפואית, בדיקת היחס לאמונה הדתית ולאורח החיים הדתי. בני המיעוט החופשי גורשו מארצות סילברטאון בהמונים. לראשונה, מאז תחילת מניין השנים, נעשה העולם מחולק לארצות ומתוחם בגבולות. ניראה היה כי אנשי סילברטאון מפריס בצורה בוטה אמנות כלל עולמיות מקודשות. ההפרות האלה לא עברו בשתיקה ובכמה מקומות פרצו תגרות והתלקחו מלחמות. שליטות העולם החופשי נדרשו להתערב ולהפעיל כוח צבאי כנגד אנשי סילברטאון, אולם משבדקו את העובדות נאלצו להצדיק את האוכלוסייה הדתית. חלוקת העולם למדינות על ידי גבולות סגורים והגבלת התנועה החופשית נעשו עובדות מוגמרות.

משקלן היחסי של הלסביות באוכלוסיית העולם חזר להיות משמעותי. הן נדרשו, למשל, להתערב בוויכוח ציבורי שנסב על מאמר במסגרת מחקר היסטורי שפרסם חוקר אלמוני – גבר דווקא – אשר טען כי ההשמדה לא ארעה מעולם, מאמר שלכאורה מאיר את הלסביות

מלחמת הנשים

באור חדש ומעניק להן הזדמנות להציג עצמן מבחינה היסטורית נקיות וחפות מפשע. אולם הלסביות, שדגלו ביושר ואמת, ואשר מעולם לא ניסו להסתיר עובדות או לגהץ דעות, לא נפלו לתוך המלכודת שניסה הגבר הפתי הזה לטמון. "פרנקו אמרה שהיתה השמדה. ואם פרנקו אמרה שהיתה השמדה, אזי ההשמדה היה היתה!"

במאמר ההוא, שניסה להתגדר כמחקר היסטורי, הוצג סיפור השילוש הקדוש של דיאמונד ואחיה כמעשיית ילדים יפה וכניסיון להציג את היווצרות המין האנושי כסיפור מיתולוגי, סיפורי אגדה ודמיון פנטסטי שאין כל קשר בינם לבין המציאות ההגיונית: "את היווצרות האנושות הגברית לאחר השמדה מוחלטת כמתואר בכתובים אפשר להבין רק כמו נס ולא כמו השתלשלות טבעית, ורק מי שמאמין בניסים יכול לסבול אמונה שכזאת". גם סדרת נגיפי התכח"ן, שימשה כטיעון במאמר: "התכח"ן עובר בהדבקה מגברים לנשים ומנשים לגברים. אילו היתה כל האנושות העכשווית צאצאית של אב גבר אחד ויחיד, היה גבר זה עצמו חייב להיות נגוע בתכח"ן, אולם אז היו כל צאצאיו, לפחות הגברים, נגועים ומעבירים את המחלה הלאה. ובמציאות אין זה כך".

"מבחינתנו אין התייחסות המין הגברי בגדר נס", פסקו הלסביות, "אלא ביש מזל בלבד. המין ההוא אכן נועד להיכחדות עצמית, ורק משום חוסר אחידות דעות בקרב הנשים מתעכבת היכחדות זו. על כל פנים, לנו ברור לחלוטין כי בתאריך שאותו מקובל לקבוע כתאריך ההשמדה אכן בוצעה השמדה מוחלטת הן של גברים והן של נשים ששיתפו איתם פעולה, אך בגלל חתירתה של בוגדת אחת הושמו מאמצי ההשמדה לאל! לעניין מעורבות התכח"ן בעיצוב פני המין האנושי, אילו היה מחבר המאמר מטריח עצמו מעט ולומד את הנושא, לא היה מבזבז את זמננו לשווא: לא ידוע על כל צאצאים ישירים של האב הקדמון ההוא. נהפוך הוא: ישנן עדויות המעלות את ההשערה כי היה עקר. הייצור של עוברים זכרים החל במעבדה, הן מפיקדונות זרע עתיקים והן מתאי ביצית שהוחלף בהן נושא מטען הזוויג. סדרת נגיפי התכח"ן מתקיימת במקביל למין האנושי ומשמשת בלם טבעי להתפוצצות האוכלוסין, ובעידן שלנו בלם לעודף שימוש במין הגברי".

שוב שמרו הלסביות על מעמדן כמלומדות וכפוסקות עליונות והזכירו לעולם ההמוני מי באמת ראוי לשלוט בו. אבל עדיין, למרות התכח"ן, היוותה אוכלוסיית הנשים החופשיות רוב באוכלוסייה העולמית. קצב ההתרבות בעקבות קשרים דו-מיניים ירד מעט, כי רוב האמצעים המלאכותיים שננטו למניעת ההדבקה בתכח"ן מנעו במרבית המקרים גם הפריה. אולם יחד עם מניעת ההפריה נפגמה גם ההנאה הבסיסית מיחסי המין, בשל היות האמצעים האלה מגושמים ומצריכים הכנות מראש שפוגמות בדחף הטבעי אשר חשיבותה ליחסי המין נתבררה כחיונית ביותר. טיפין טיפין חדרה בתודעת האוכלוסייה החופשית

מלחמת הנשים

ההכרה בנחיצותו של אורח חיים כמו זה של האוכלוסייה הדתית, דהיינו נאמנות לגבר אחד ושימת הגבלות על התקרבותו לנשים אחרות. למגינת ליבן של הנשים חויבו אף הן, בנוסף לגברים, בבדיקות תקופתיות. מותר היה לגבר לסרב לשאת אישה אם היה מקום לחשד כי האישה קיימה יחסי מין עם גברים אחרים. אז הופצה ברבים והודגשה העובדה הרפואית שפתח אבר המין בגופה של אישה – אשר טרם קיימה מגע מיני עם גבר – סגור ודבוק ועם החדירה הראשונה הוא נפרץ ומתרחב. עובדה זו היתה ידועה עוד בתקופה העתיקה שלפני המגפה וכונתה אז בשם "קרום הבתולים" או סתם "בתולים". אישה שקרום הבתולים שלה לא נפרץ כונתה "בתולה" ונחשבה בדרך כלל לזיווג נקי מתכח"ן. עתה זכתה חשיבותו של קרום הבתולים להכרה מחודשת והפכה את יחס המעמדות המיניים על פיו: למרבה הצער לא נמצאה אצל הגברים תופעה המקבילה לתופעת הבתולים של הנשים וזכות בחירת בן הזוג ניטלה מן הנשים וניתנה בלעדית לגברים. בקרב האוכלוסייה הדתית, אשר מטבעה היתה ממוקדת סביב הגברים, נתקבל המהפך בקלות רבה; אך נשות האוכלוסייה החופשית לא הסכימו לשאת את ההשפלה שבעצם הפשוט בהיסטוריה הגינקולוגית שלהן, וניסו להתחמק ממנה תוך היתלות בביטחון שמעניקים אמצעי מניעה מלאכותיים או בפניה אל המצפון השוויוני. אך כל זה היה לשווא; התכח"ן הפעיל את הלחץ ההתפתחותי שלו על דפוסי ההתנהגות המינית בנוסחה הבדוקה שלפיה רק המתאים שורד. בארצות סילברטאון הנהיגו נשים בינן לבין עצמן עונשים כבדים על קיום יחסי מין בלתי מבוקרים מחוץ למשפחה. לקרום בפתח הנרתיק יוחסה משמעות קדושה, ולביתוקו – כלומר קיום יחסי המין לראשונה – הוקדם טקס כלולות בו הציגה האישה את בן זוגה המיועד בפני מכריה ומכרותיה, הציגה לראווה את קרום בתוליה השלם, ובנוכחות הנאספים הבטיחה ונשבעה לשמור על קשר עם בן זוגה בלבד לנצח, השביעה אותו שלא יקיים עם אף אישה מופקרת מגעים מן הסוג השמור לנשותיו החוקיות בלבד, והשביעה את כל הנוכחות שלא ינסו לפתות אותו. בגרסה אחרת של הטקס, יכולה היתה האישה במקום להציג לעיני כל את בתוליה השלמים, להציג לאחר ההתייחדות עם בן זוגה מטלית ספוגה בדם האמור לייצג את הקרום אשר זה עתה נבקע. טקסים מן הסוג הזה החלו לנהוג גם בקרב נשות האוכלוסייה החופשית, משום שהיה קסם רומנטי מפתה בלתי מוסבר ברגעי הקדושה. אולם לרוב לא עמדה כוונה רצינית מאחרי טקסי הכלולות של הנשים החופשיות; במקום הצגת הבתולים, אשר ממילא אבדו מזמן, הונהגה תצוגת עירום וגירוי מיני בוטה שמטרתה היתה בראש ובראשונה התגרות בגברים וניקור עיני הנשים המקנאות; המטלית הספוגה בדם הוחלפה במטפחת אדומה או כל מטלית צבעונית או צעיף שעטתה הנשואה הטריה סביב צווארה. והתכח"ן המשיך לקצור באדם. אלה שלא נכנעו, נכחדו, ואיתם גם מנהגי הכלולות המגוונים.

לקראת סוף העשור האחרון של המאה השביעית, לאחר שנקבעו דפוסי התנהגות רביה דו

מלחמת הנשים

מינית נכונה, ניראה היה כי מגפת התכח"ן ניתנת לשליטה ואף לעצירה מוחלטת. אולם המחיר, במונחים של גידול האוכלוסייה, היה כבד מאד. אוכלוסיית החופשיות ירדה בהתמדה והשווהה אז לאוכלוסיית הדתיות שגדלה בקצב יציב ושתייהן יחד מנו בין ששים וחמישה לשבעים אחוז מן האוכלוסייה הכוללת. כל השאר היוו הלסביות, או – כפי שכונו אז – הפרנקופיליות.

הדי הויכוח הציבורי שנסב אודות השאלה אם היתה או לא היתה השמדה, לא שכנו עשרות שנים. אמנם הוכחה צדקת הדתיים, אולם הצורך להסתמך לשם כך על הלסביות שנואות נפשם, פגם קשה בצדקה זאת. העלאת האפשרות המציגה את סילבר כעקר גרמה להתמרמרות עזה בקרב האוכלוסייה הדתית, גברים ונשים כאחד. למגינת הלב לא הצליחו שום חוקרים, דתיים ולא דתיים, להביא הוכחות חותכות לעובדת פוריותו של האב הראשון.

למרות שהוכחה צדקתם של הדתיים בויכוח הציבורי ההוא, הם היו רחוקים מלהיות מרוצים. יחסה של החברה החופשית אל נושא הכחשת ההשמדה היה סלחני ביותר. משאלים וסקרים שנערכו בקרב נשים וגברים בגילים שונים העלו כי תודעת ההשמדה מתפוגגת והולכת בצעדי ענק. הדבר היחיד, אולי, שהחזיר את תודעת ההשמדה היה הניסיונות להכחישה מחדש. שוב ושוב הועלו השערות השוללות את ההשמדה בהסתמך על הנחות יסוד או טיעונים שונים ומשונים, ושוב ושוב יצאו הדתיים להגן על מורשתם העיקרית בחריקת שיניים ובחירוף נפש, תוך ניסיונות שלא לערב את הלסביות כפוסקות.

לויכוחים אודות ההשמדה והכחשתה, שנמשכו עשרות שנים, היו השלכות מעבר לתחום השכלתני. הם יצרו הבחנה ברורה וחדה בין הדתיות מקדשות הזיכרון לבין החילוניות השוללות כל קידוש. כל עוד היו הניצוצות נשים, עוד נשמרו גבולות של הגינות אנושית. אולם לקראת סוף תקופת הויכוחים, משנעשה חלקם של הגברים בויכוח משמעותי וכבד משקל, גלשו הויכוחים מן הפסים האינטלקטואליים ועברו לפסים רגשיים ולעימותים אלימים. כחלק מן האופנה ששלטה אז, התפרסם מחזאי צעיר שהעלה קומדיה המציגה את השילוש הקדוש, את האם הקדושה ואת הנרצחים הקדושים באור נלעג ביותר. על חילול הקודש הזה כבר אי אפשר היה לעבור לסדר היום ושלטונות סילברטאון הוציאו על המחזאי פסק דין מוות ודרשו את הסגרתו. משנענו בשלילה, בשם חופש היצירה, הכריזו על עוינות. האיש נחטף ונרצח. היתה זו עברה חמורה על החוק, איום על חופש האדם והיצירה, והשלטונות יצאו למסע עונשין. רק אז הובהר עד כמה גדולה התהום הפעורה בין שתי האוכלוסיות. ערים שלימות סגרו את שעריהן בפני כוחות המשטרה והפגינו בכך, מעל לכל דבר אחר, את חלוקת העולם לשתי מדינות אויבות. דרישתה של מדינת סילבר מן המדינה החילונית

מלחמת הנשים

היתה להעמיד את המודעות להשמדה במרכז מערכת החינוך ולא לאפשר שום ויכוחים או הכחשות. דרישת המדינה החילונית מן הסילברטאוניס היתה להפסיק להתערב בעניינים הפנימיים שלה. הכרזת מלחמה היתה רק שאלה של זמן.

באווירה המתוחה הזאת של טרם מלחמה היוו הלסביות מוצא לרגשות האלימים של שני המחנות הניצים. בהיותן שומרות באדיקות על עיקרי אורח החיים שלהן סבלו הלסביות הן מידם של החילוניים ששנאו דבקות דתית מכל סוג והן מידם של הדתיים ששנאו אותן מכוחו של צו קדום. בעולם זה, שחזר להישלט על ידי גברים, היה ציבור הלסביות חסר מגן בפני התפרצויות חוזרות ונשנות של אלימות. גברים ונשים משתי האוכלוסיות החלו לתלות בלסביות את האשם לכל תחלואיה של האנושות, ובראש ובראשונה התכח"ן. הלסביות לא לקו בתכח"ן, משום שלא קיימו אורח חיים המאפשר להידבק בו. אולם בעיני ההמון המוסת ניראה היה כי יש בידן חיסון שאותו הן מונעות משאר העולם מתוך כוונה להשתלט עליו שוב. פה ושם אף נשמעו האשמות גלויות כי הלסביות מעורבות בצורה ישירה בהפצתה של סדרת הנגיפים. אמנם הלסביות היו זכאיות להגנה ככל אזור של המדינה החילונית, אולם בעוד שחטיפתו ורציחתו של מחזאי חילוני אחד הקימה על רגליה את המשטרה ואת העיתונות בכל רחבי העולם, נעשו רציחות של לסביות שגרה של יומיום עד שאפילו חדלו לדווח עליהן.

גם הלסביות קבעו את שנת שש מאות וחמישים למגפה כשנה הקובעת. בשנה ההיא מתה פרנקו מוות ממושך ולמעלה מארבעים שנה לא נמצאה לה יורשת. היו מועמדות רבות, אולם אף לא אחת הגיעה לשיעור קומתה של המנהיגה הנערצת. בתקופת טרם המלחמה מצאו הלסביות את עצמן שהן עדר ללא רועה, מפוזר ומפורד בין ערי העולם, מחוסר הגנה וחשוף לפרעות. לאט לאט ניערו מהן השלטונות את חוצנם ואף החלו לתקן תקנות שהפלו אותן לרעה. למעשה נתנו השלטונות גיבוי רשמי להאשמות המגוונות שתלה ההמון בלסביות. בעוד הדתיים, מן העבר השני של הגבול, האשימו את הלסביות בשיתוף פעולה עם השלטונות החופשיים בהכחשת ההשמדה – האשמה שיסודה היה בשקר מוחלט – האשים אותן ההמון המוסת, בתמיכת השלטונות שמצאו בכך מוצא ללחצים עליהם, בסכסכנות ובחרחור מלחמה בין שתי המדינות. בתחילת העשור האחרון של המאה השביעית שוב היתה אוכלוסיית הלסביות צפויה לסכנת הכחדה.

מלחמת הנשים

הלסביות ב – מדינת הלסביות

צוואתה של פרנקו זכתה לרענון ועיון מחודש ארבעים שנה לאחר מותה. פרנקו לא אמרה דברים סתם. היתה לה כוונה בכל דבר שאמרה. היא ידעה על התכח"ן עוד בטרם נתגלה. היא היתה נביאה. את הידיעה על בנה היא הורשה לצאן מרעיתה כי ידעה שיבוא יום בו יהיה צורך במנהיגה בעלת שיעור קומה כמו שלה. לא מן הנמנע היה כי בנה של פרנקו כלל לא היה קיים במציאות, וכי את הסיפור עליו היא בדתה לצורך מיוחד. אולם גם כך יש למוצאו, כי פרנקו לא אמרה שום דבר סתם כך. החיפושים אחרי בנה של פרנקו נתחדשו. מציאת קשיש כבן שבעים או שמונים שנה, שמעולם לא הכירו וסביר להניח שלא ידע על הקשר בינו לביןן ואשר ספק אם היה עדיין חי, היתה משימה בלתי אפשרית עבור הלסביות הנואשות. אולם הכמיהה לגאולה הצמיחה לפרנקו בנים רבים, אשר לא את כולם ניתן היה לפסול בקלות.

גדעון גודלה בידי אביה שהיה גבר. אל הלסביות היא הצטרפה כדי לסגור מעגל בחייה. גם אביה גודל בידי אביו שהיה אף הוא גבר. אמו, סבתה, נטשה אותו מייד עם לידתו. גם אמה לא שמרה על קשר טוב איתה. ניראה כי נטישת האימהות במשפחתה של גדעון היתה תכונה מורשת. לגדעון לא היו כל תלויות על הדרך בה היא גודלה. אביה וסבה תפקדו, לטעמה, כאימהות מוצלחות מאד ; מוצלחות יותר מכל אמא נקבה שהכירה. גדעון העריצה את אביה ואת אביו לפניו. הם לא דמו כלל לגברים שנזדמן לה לפגוש במהלך חייה. בראש ובראשונה, הם היו משכילים, נבונים ורחבי אופקים מעבר לכל מה שלמדה להכיר. סבה רכש השכלה בתקופה בה חינוך הגברים היה שנוי במחלוקת. דווקא משום כך, הניחה גדעון, הוא היה משכיל יותר מאשר היה אילו חונך במסגרות שהיו מקובלות ומוסכמות בתקופה בה היא גודלה. הוא נולד וגדל בחצרה של המלכה דיאמונד. אולי אף היה בנה, אך זאת לא יכלה גדעון לדעת לבטח. הוא אהב אישה לסבית ומן האהבה הזאת נולד אביה של גדעון. לאחר שמתו שניהם הלכה גדעון אל הלסביות כדי לנסות להכיר ולהבין את מניעיה של האישה שקמה ונטשה באדישות שני גברים נפלאים אלה. היא הלכה אל הלסביות וראתה כי טוב. אורח החיים הלסבי תאם להפליא את רגשותיה. היא לא שנאה גברים, אך נרתעה מקשרים מיניים חודרניים. בקרב הלסביות היא מצאה תכונות מבורכות שעד אז סברה שניתן למצאן רק בקרב גברים. הלסביות גילמו עבורה את הטוב שבשני עולמות: השראה והדדיות. היא למדה להעריך את פרנקו כפרנקופילית מן השורה ומצאה בה את עצמה.

פרנקו כבר היתה מתה עשרים שנה כשהצטרפה גדעון אל הלסביות. עשרים שנה אחר כך

מלחמת הנשים

צברה גדעון כוח והשפעה רבים בקרב אוכלוסיית הלסביות והיתה מועמדת טבעית לרשת את מקומה של פרנקו. היא אמנם זכרה במפורש את שמה של סבתה לפני שזו הלכה אל הלסביות, והשם הזה לא היה פרנקו, אולם עובדה פעוטה זו לא הפריעה לאוכלוסיית הפרנקופיליות להכיר בה כצאצאית אמיתית ומושא ישיר של צוואתה של פרנקו. בדיקת רקמות ומסמכים אף חיזקה את ההכרה הזאת. הידד! יש מנהיגה ללסביות. צאצאית של פרנקו ושל המלכה דיאמונד. נולדה להנהיג ללא ספק. "אנחנו נרדפות, כי אין לנו מדינה משלנו", אמרה, "העולם החל זה עתה להתגבש במבנה של מדינות. אנו חייבות להשתלב במבנה החדש ולייסד מדינה משל עצמנו!". לעצמה ציינה בתחושת התעלות: "בהברקה של רגע אחד, על המרפסת הסתמית של חדר העבודה הפשוט שלי, יסדתי מדינה. יסדתי את מדינת הלסביות!"

מדינת הלסביות בראשות גדעון יכולה היתה לקרום עור וגידים במהירות רבה. סובלנות השלטון הנאור והמתחשב, בדרך כלל, התירה לבודדים ולארגונים להגדיר עצמם בכל הגדרה העולה על דעתם. אולם דרישת הלסביות למדינה עצמאית, כדוגמת מדינת סילברטאון, היתה בלתי מעשית עקב היות אוכלוסיית הלסביות מפוזרת ומפורדת בערי העולם החופשי בלי יכולת לתחום לה שטחים עצמאיים המנותקים משאר האוכלוסייה. לא די היה, על כן, בהכרזה על הקמת מדינת הלסביות. צריך היה להקימה בפועל: למצוא שטחים בלתי נושבים, לייסד בהם ערים, להביא אליהן לסביות מכל רחבי העולם, להגדיר שלטון עצמי בתחומי הערים ההן ובסביבותיהן ולזכות בהכרת העולם החופשי.

לאחר ויכוחים רבים בין הלסביות לבין עצמן, ולאחר שגדעון בעצמה כמעט שנכנעה והסכימה להתפשר על מקום נידח ומוכה יובש, הוחלט להקים את לסבוס – מדינת הלסביות – בליבו של חבל הארץ בו שכן בעבר – טרם המהפכה – מרכז השלטון הלסבי העולמי. הלסביות, מודעות היטב לחשיבות שמירת הסביבה, דאגו מיד עם הקמת מדינתן להפריח את השממה, לטעת גנים ויערות ולטפח גינות בכל מקום בו רק ניתן. בתצלומי הלוויינים הותוו גבולות המדינה חדות וברורות, בהיות השטח התחום בגבולות לסבוס בולט בצבעו הירוק לעומת הצהוב השחון שבשטחים הסילברטאוניים הגובלים בו. במדינתן העצמאית יכלו הלסביות לשוב וליישם את אורח החיים הצודק והטוב שלפני חזרת הגברים לעולם. לסבוס בפריחתה היתה מובלעת בה יוצגה נאמנה פריחת העולם היפה והצודק בדור הראשון שלאחר פרוץ המגפה.

רצה הגורל ודווקא בחבל הארץ ההוא היה ריכוז גדול של ערי סילברטאון. מן הסיבה הזאת התנגדה גדעון, בתחילה, להקמתה של לסבוס במקום בו הוקמה, אך הסכימה לכך בסופו של דבר, כי האפשרויות האחרות היו גרועות בהרבה. תחילה ניסו הסילברטאוניים להראות

מלחמת הנשים

פנים יפות ולכבד את זכויותיהן של שכנותיהן החדשות, למרות המסורות העוינות. אולם, משהחלה ההגירה הלסבית לצבור תאוצה, נעשו הסילברטאוניס לחוצים ועוינים, כפי שניתן היה לצפות. שלא כבשאר אזורי העולם, שבהם היתה אוכלוסיית הלסביות מעורבת בתוך אוכלוסייה חופשית, והתקפות עליהן הצריכו מידה כלשהי של דיוק וארגון, הרי כל ירייה באפילה אשר ירה סילברטאוני חמום מוח לעבר לסבוס, היתה בהכרח קוטלת רק לסביות. המדינה, שהוקמה למען היות מבצר מגן, נהפכה להיות מלכודת משום שריכוזה כלפי עצמה התקפות סילברטאוניות פרועות. מאידך, גם תגובות ההגנה של הלסביות מתוך לסבוס לא הצריכו זהירות מפני פגיעה באוכלוסייה ניטרלית ולעיתים קרובות נהפכו התקפות הסילברטאוניס על הלסביות לקרבות מאוזנים בהם נפלו קרבנות רבים מכל צד. למרות שהשטח בו הוקמו לסבוס ובנותיה לא היה בתחום שום מדינה סילברטאונית, החלו הסילברטאוניס לדרוש אותו לעצמם תוך העלאת נימוקים מופרכים או אפילו ללא כל הנמקות. פתאום נעשתה לסבוס עיר מקודשת על ידי הסילברטאוניס כמעט כמו סילברטאון הקדושה בעצמה. מקור התופעה היה נעוץ במנהגם של הסילברטאוניס לקדש, בהשראת "זכור את אשר עשו לך הנשים", כל מקום בו נהרגו גברים בידי נשים. הלסביות, שנאלצו להתגונן בפני אלימותם הגוברת והולכת של הסילברטאוניס, תרמו, שלא מרצון, לקידוש לסבוס על ידי אויביהן.

גדעון כבר לא היתה בין החיים בתקופת המלחמות. היא מתה בחטף זמן קצר אחרי שנוסדה לסבוס. היא זכתה להיות שותפה לרגעים הגדולים של התגשמות חזון המדינה והצליחה לחמוק ולהיפרד מן העולם רגע לפני שהחלו להתגשם נבואות המלחמה. בעשרים השנים הראשונות לאחר הקמת לסבוס סבלו הלסביות אבדות בנפש יותר משסבלו בכל מהלך ההיסטוריה האנושית. במהלך הקמת לסבוס הקימו הלסביות צבא שהיה מורכב מיחידות סדירות ומיחידות מילואים. כל לסבית, בהגיעה לסביבות גיל חמש עשרה שנים (בכפוף לבדיקות התאמה נפשית וגופנית), נעשתה חלק מן המערך הצבאי. במשך חמש השנים הראשונות להיותן בצבא התבטאה השתייכות זו בשילוב מקצועות צבאיים במערכת החינוך הרגילה. לאחר תקופה זו הן היו נלקחות מבתי אמהותיהן לביצוע משימות קרביות ממשיות במשך שלוש שנים. לאחר מכן היו המתאימות ביותר לפיקוד נשאות במסגרת צבאית מלאה ואילו השאר היו שבות אל החיים הלא צבאיים, אך נשאות כפופות לצבא במסגרת יחידות המילואים. השרות הצבאי הוגדר באופן רשמי כשרות חובה, אולם כל לסבית שמה לעצמה כשאיפה עליונה לשרת בצבא ואף להקריב את חייה על מזבח ההגנה על שלימות לסבוס. כל זאת ראתה גדעון בחזונה. היא גם ידעה כי כעבור עשרים שנה תעמוד לסבוס בפני מתקפה צבאית מאורגנת של כמה ממדינות סילברטאון.

כל ארצות סילברטאון הגובלות בלסבוס תיאמו ביניהן מתקפה כוללת, מוחצת וסופית.

מלחמת הנשים

בראש לסבוס עמדה אז מנהיגה שלא היתה דגולה כפרנקו או גדעון. שמה היה לייבוביץ', ולמרות שניצחונן הגדול של הלסביות היה בתקופת מנהיגותה, הוא לא נזקף לזכותה אלא לזכות קודמותיה הדגולות אשר כבר לא היו אז בין החיים. כאשר כל צבאות סילברטאון צרו על לסבוס, נשאה לייבוביץ' נאום לאומה. זה היה נאום מגומגם וחסר תוכן ממשי אשר שיקף, יותר מכל דבר אחר, פחד ובהלה. כל העולם שמע את הנאום ונד לגורל האכזר הצפוי למדינת לסבוס. יתכן כי הגמגום וחוסר הביטחון היו מתוכננים, ובאו להשרות שאננות ובטחון מופרז על כוחות סילברטאון; זאת ניתן להסיק מן העובדה כי יומיים לאחר שנישא הנאום, תקפו הלסביות בכל החזיתות והכו בהפתעה את הסילברטאונים מכה מוחצת שהפילה תדהמה על כל העולם. צבא לסבוס הפעוט מחץ ביומיים את כל מה שהיה הצבא הגדול והמפואר של איחוד מדינות סילברטאון.

לאחר מעשה התגבשה בעולם דעה כי הלסביות, שהיו מוכנות לעימות הצבאי המכריע כבר עשרים שנה, היו בעצם אלה שיזמו את המתקפה הכוללת על כל ארצות סילברטאון הגובלות בלסבוס. נאומה של לייבוביץ' התקבל בתודעת העולם כחלק מן התכנון הכולל של הניצחון המזהיר ההוא. כל העולם דיבר ביראה מהולה בהערצה על כוחו של המוח הלסבי. על דעת העולם נתקבל כי הנכונות למשמעת, שיתוף פעולה ולהקרבה עצמית אצל קומץ הלסביות, היא זו שגברה על תאוות הניצחון והתהילה האישית של המוני הסילברטאונים.

אף הלסביות עצמן שקעו בהערצה עצמית משיכרון של אחר הניצחון. ניצחונם הצבאי הקנה להן שליטה על חבלי ארץ שמלכתחילה לא היו מיועדים למדינתן. גדעון דיברה על עוצמה צבאית כבסיס לשלום, אך היא לא אמרה מאום על החזקת חבלי ארץ נרחבים תחת משטר צבאי. יורשותיה של גדעון נתקלו במה שניראה להן איבה בלתי ניתנת לגישור מצד הסילברטאונים, והעדיפו לשמור את השטחים שכבשו כאזורי חיץ בפני התקפות צבאיות אפשריות מצד סילברטאון. להחיל את ריבונות לסבוס על שטחים אלה, פירושו היה להפוך לאזרחי לסבוס יצורי אנוש שמטבע ברייתם אינם יכולים להיות לסביות. מאידך, ויתור על שטחים אלה היה ויתור על חיץ הביטחון מפני העולם הסילברטאוני. ישבה המועצה העליונה של לסבוס והחליטה להקנות לשטחים אלה מעמד של מדינה סילברטאונית בחסות לסבית. השליטה הלסבית על מדינת החסות הופקדה תחילה בידי יחידות צבאיות ששימשו חילות מצב, אולם יחידות אלה התפרקו כתוצאה מתופעה שלא היה לה תקדים: עריקה. חיילות לסביות צעירות ותוססות מצאו בגברים הנתונים לחסותן גורמי משיכה שהוציאו אותן כליל משיווי משקלן הנפשי. הן עזבו את הצבא בהמוניהן והקימו משפחות דו מיניות עם גברים סילברטאונים ובכך זעזעו את יסודות החברה הלסבית. בתקופת שלטון החסות עזבו בנות את האוכלוסייה הלסבית יותר מאשר בכל תקופה אחרת. הלך נלמד הן במועצת הלסביות העליונה והן במועצות העליונות של הסילברטאונים: ניצחון

מלחמת הנשים

הלסביות היה תחילת מפלתן. אם ימשיכו הלסביות להחזיק במדינת החסות כהגנה על לסבוס, לא יישאר על מה להגן! שלושים שנה לאחר המלחמה יזמה לסבוס משא ומתן עם מדינות סילברטאון על החזרת שטחי מדינת החסות לידיהן ללא כל תנאים. כל מדינות סילברטאון סרבו לקבל לידיהן את שטחי מדינת החסות בתירוץ הרשמי כי אוכלוסייתה אינה סילברטאונית טהורה אלא מעורבת ביסודות לסביים וחופשיים. הסיבה האמיתית לסירוב היתה הבנתם של הסילברטאונים את תהליך התפוררותה של מדינת הלסביות. לא נותר בידי לסבוס כי אם להעניק עצמאות למדינת החסות, להוציא משטחה את כל מה שנותר מן הצבא הלסבי ולהכריז על עוינות וניתוק. בסופו של דבר השיגו הלסביות את מה שקיוו להשיג בהקמת מדינתן: הן זכו להערכת העולם ולהפסקת הרדיפות אחריהן בזכות עליונותן הצבאית, אם כי על מנת לשמר עליונות זו היה עליהן להתנתק מן העולם.

לא רק צבא מוצלח השכילו הלסביות להקים. ישיבתן במדינה משלהן אפשרה להן לבטא בחופשיות את כשרונן המדעי והטכנולוגי ולפתח תעשייה מפוארת ללא מתחרים. מאז ומעולם היו הלסביות נבונות יותר משאר בנות האנוש, אולם רק במדינתן יכלו ליהנות מפרי עמלן ללא שותפים. שני גלי הגירה גדולים פקדו את לסבוס. הראשון עם היווסדה והשני לאחר הניצחון הגדול. הרדיפות ברחבי העולם כמעט נעלמו לגמרי וההגירה ללסבוס דעכה והלכה. הכבוד שרחש העולם החופשי לקדמה והפיתוח בא לידי ביטוי בשיפור היחס כלפי העם היושב בלסבוס וכלפי נתינותיו הפזורות ברחבי העולם. גם רבות ממדינות סילברטאון מצאו את הסחר עם לסבוס מועיל, בתנאי שנעשה באמצעות מתווכים ובתנאי שניתן היה להתגבר על הסלידה מכמה מן הדברים שהלסביות ייצגו עבור הסילברטאונים. בכל רחבי העולם החופשי נמצאו מדינות בהן הועסקו לסביות כיועצות לפיתוח חקלאי ותעשייתי. במידה רבה של צדק אפשר היה לומר כי הן שבו לשלוט בעולם.

לא כך היה בסילברטאון.

מלחמת הנשים

הסילברטאונים א – סילברולוגיה

סילברולוגיה: עיסוק בדיון אקדמי או אחר בשאלות הנוגעות לדמויותיהם של סילבר, גולד, דיאמונד ותקופתם. בקרב האוכלוסייה הדתית נקראים בשם "סילברולוגיה" שינון דבריו של סילבר ומתן פירוש להם. בקרב האוכלוסייה החופשית נקראים בשם זה המחקרים ההיסטוריים והארכיאולוגיים הקשורים לחמש מאות השנים הראשונות לספירה ומתמקדים בבדיקת ספקות לגבי קיומם של אישים מיתולוגיים בתקופה זו או מעשים ותפקידים היסטוריים המיוחסים להם. סילבר, אשר סביב דמותו נסבה הסילברולוגיה, הן הדתית והן החופשית, ידוע כמי שהציל את המין הגברי מכליה ובכך הציל את המין האנושי, ובכללו המין הנשי, מתלות בתהליכים מלאכותיים, מאבדן סופי של אורח החיים הטבעי ומאיבוד הערכים המייחדים את המין האנושי. ידוע בברור כי הוא היה חבר בצוות שגילה את מנגנון הפעולה של נגיף שחיסל כמעט לחלוטין את הרכיב הזכרי באוכלוסיות של יונקים עילאיים ובכללם האדם. גילוי זה איפשר פיתוחו של חיסון יעיל נגד הנגיף. בזכות קשרים משפחתיים שהיו לו עם אחת מראשי מנהיגות העולם נתאפשר לסילבר לייצר את החיסון בכמות הגדולה מעל ומעבר למקובל ברפואה המונית ולהפוך את החיסון לפולחן כלל עולמי. אין היום בנמצא מידע על קיום עכשווי של נגיף זה או על התחסנות נגדו, ומשום כך לא ניתן לקבוע בוודאות מה חלקו של סילבר בעיצוב פני הרפואה.

ישנם כתבים רבים המיוחסים לסילבר, אשר מהם ניתן להסיק כי היה פעיל בניסיונות לעצב את אופי השלטון ואת אורח החיים האנושי. מתוך ניתוח כתבים אלה ניתן לראות כי היתה לו התנגשות חזקה עם השלטונות, אשר בעטיה הוא נאסר והוגלה. מן העובדה שהשלטון לא העז לחסל אותו, אפשר להניח כי היה כבר אז מקובל ונערץ על מרכיב גדול מאד של האוכלוסייה. מאידך, אין להוציא מן החשבון גם את האפשרות של ניצול קירבה משפחתית להימלטות מעונש.

במקביל לכתבים המיוחסים לסילבר, קיימים כתבים רבים המיוחסים לממשיכי דרכו. כתבים אלה, של סילבר ושל יורשי מקומו, לבד מהיותם יצירות בעלות ערך ספרותי משל עצמן, מקודשים בעיני חלק מן האוכלוסייה האנושית בעולם כבעלי מסר החורג מעבר לזה של מסמכים היסטוריים או מדעיים גרידא. עבור חלק זה של האוכלוסייה, הקרוי "דתיים", מוצפנת בין השיטין של כתבים אלה מערכת של נבואות הצופנות בחובן מידע מלא על העתיד לקרות בעולם בכל רגע ורגע עד אינסוף. הסילברולוגים הדתיים הם אלה המנסים לפענח את הנבואות האלה ולהשתמש בהם ככלי חיזוי וכמורה דרך להתנהגות. על פי פרושי הסילברולוגים הדתיים הפעיל סילבר שיטות חדשניות של מיקרו הנדסה גנטית

מלחמת הנשים

והצליח לשתול ולהחליף רכיבים בתוך גרעיני התאים. כך הצליח לשתול בעוברים נקביים את הצופן הגנטי המתאים ולהשרות בהם גבריות. אם אכן פירושים אלה מבוססים על עובדות נכונות, הרי לא מן הנמנע שסילבר מצא גם דרכים לעצור את השעון הביולוגי ולמנוע הזדקנות ומוות. חסידיו מאמינים כי הוא שומר על נעוריו וכי הוא חי ומסתתר אי-שם ומחכה להזדמנות הנאותה לשוב ולהנהיג את העולם לאחר שהודח מן ההנהגה על ידי אחותו.

הסילברולוגיה בקרב האוכלוסייה החופשית נולדה מתוך צורך למצוא מענה הולם לדרישות האוכלוסייה הדתית בנושאים שונים. בהסתמכם על פירושים שונים לדברי סילבר דורשים הדתיים דרישות רבות המתפרשות בעיני החופשיים כחדירה לזכויות הפרט ולהפרעת אורח החיים החופשי. בעיקר מתמצה הסילברולוגיה החופשית בדרישה נגדית מן הדתיים לבסס את דרישותיהם על עובדות מוצקות, מוכחות ושאינן משתמעות לשתי פנים. למרות שגם בעיני הסילברולוגים החופשיים לא היה ספק בקיומו ההיסטורי של סילבר, נעשתה תורתם מזוהה, במשך השנים, עם כפירה מוחלטת בסילבר. תולדתה של זהות זו מקורה בשיטת דו-שיח חקרני שבה נדרש המאמין הדתי להביא נימוקים והסברים הגיוניים לכל דבר שהוא מאמין בו. בשיטה זו תמיד ניתן להגיע להצגת שאלות אשר לא ניתן למצוא להן תשובות השומרות על עקביות וכללי היגיון בסיסיים. ה"אני מאמין באמונה שלמה כי מפעמת בי רוחו של סילבר", המקובל על הדתיים ללא עוררין, נתקל אצל הסילברולוגים החופשיים בדרישה להגדיר ולהוכיח כל מילה ומילה בו. כל עוד לא מצליחים הדתיים לקיים את דרישת החופשיים להוכחה, ממשיכים החופשיים לטעון כי מבחינתם סילבר מעולם לא היה קיים, ומכאן היתפסותם בעיני הדתיים ככופרים.

המילה "סילברולוגיה" נעשתה בקרב הלסביות נרדפת ל"עיסוק מיותר בדברים חסרי תועלת".

(מתוך אנציקלופדיית העולם בהוצאת לשכת הסקרים
האקדמית העולמית מהדורת שנת שבע מאות ועשר למגיפה)

מלחמת הנשים

הסילברטאוניס ב – אמיץ

אמיץ היה בנה של לסבית לשעבר שהתחתנה עם סילברטאוני במדינת החסות. למרבה הבושה והכלימה, מנקודת מבט לסבית, היתה אמו של אמיץ נכדתה של גדעון. אך מנקודת מבט סילברטאונית היה אמיץ מוערך ביותר היות שיחוסו הגיע עד למלכה דיאמונד ואולי אף לסילבר עצמו. כבר בילדותו בלט אמיץ בחשיבה בהירה ובדרך מקורית להתמודדות עם בעיות אינטלקטואליות. אפילו בקנה המידה של החברה הסילברטאונית, אשר הגברים היו ממילא את עמוד התווך שלה, בלט אמיץ הילד משכמו ומעלה. אמו, אשר ירשה מורשת לסבית חינוכית מפוארת, דאגה לספק לו אתגרים לפי כוחו ואהבתו. אביו, שלמרות הרקע הדתי שממנו בא היה נאור דיו לשאת אישה מבנות הלסביות, התגאה בבנו המוכשר גאוה אין קץ. ללא ספק היתה דרכו של אמיץ סלולה לו לעבר עתיד אינטלקטואלי מזהיר. אולם בוקר אחד, בהיותו כבן שתים עשרה שנים, קם אמיץ ממיטתו ובעיניים בורקות ובלהט שלא מן העולם הזה, בישר להוריו המבוהלים קטעי בשורה מחלום שחלם בלילה:

“...סילבר בא אלי בחלום ואמר לי דברים שלא יתכן שכווננו אלי ...

...וכל הצדיקים קמו מקברם וכל אחד מהם אמר לו שזה בדיוק מה שהוא אמר לי וגם עוד משהו ...

...ואני מעולם לא חדלתי להאמין שרוחו של סילבר מפעמת בתוכי ובכל זאת הוא בא אלי מתלונן ובוכה שאני מפקפק בו שהוא עקר וכי אינני מאמין בו ...

...ולא יתכן שאלי מתכוון הוא אבל בכל זאת זה היה ברור לחלוטין ...

...אף על פי שחלום היה זה, הרי ממש אמיני היה וגם לכשהקיצותי עוד שררה רוחו חזק באויר ולא הניחה לי ואני חושב שאל כל האנושות כיוון הוא באמצעותי, אל כל אלה הכופרים בקיומו וברוחו הפועמת בכל פרט ופרט באנושות כי הוא אביהם של כל הגברים ושל כל הנשים בעולם ...

...“אינך זוכר את אשר עשו לך הנשים” מתכוון לכל האוכלוסייה החילונית המעלה מחזות מבישים ומתכחשת לקיומו ולהשמדה ולאמו ולאחיו ולאחותו הקדושים ...

...סילבר הבטיח לי כי יחזור כאשר יהיה העולם מוכן לקראתו ...

מלחמת הנשים

...אני מאמין באמונה שלמה כי רוחו של סילבר מפעמת בי ובכל בני המין
האנושי עד כי ישוב ...

...להילחם בכל העולם הכופר ובעיקר בלסביות שלא זו בלבד שהן הכופרות
הגדולות מכולן אלא שהן ניסו להשמיד את סילבר ... ”

אמו אמנם ניסתה לייחס את חלום בנה לאוכל חריף מדי שאכל בארוחת הערב, אולם על התבטאויותיו לגבי הלסביות התקשתה לעבור בשקט אלא התייחסה אליהן כאל אמירות גזעניות ולא הסתירה את דאגתה. גם אביו, שהיה רחוק מאמונות טפלות ומענייני דת, לא ראה בחלום בנו יותר מאשר חוויה צבעונית חד פעמית. הוא, לעומת האם, ראה בהתבטאויות לגבי הלסביות סימן להתבגרות מינית תקינה ותו לא. למרות שלא ייחסו לחלום בנם משמעות מיוחדת, הם דיווחו עליו ליועץ המשפחה בעת הביקור החודשי. היועץ, שהיה סילברטאוני אדוק ואף אימץ לעצמו את השם גולדסילבר, ראה מייד כי קם נביא חדש לסילברטאון. גולדסילבר היה מלווהו הרוחני הראשון של אמיץ, הידוע מכולם אם כי לא המוצלח ביותר. לזכותו אפשר לזקוף בעיקר את שחזור חלום הנבואה הראשון מפי הורי אמיץ. אמיץ כלל לא זכר את החלום בשיחתם הראשונה, וגולדסילבר ניסה להוציאו ממנו בשיטות פסיכואנליטיות שונות. את החלום ההוא לא הצליח לשחזר במלואו, אך במהלך ניסיונותיו הפיק מאמיץ חלומות רבים אחרים של נבואה. בתחילה לא זכר אמיץ אף לא אחד מחלומותיו. הוא היה מקיץ פתאום מתוך שינה עמוקה, מספר בלהט רב חלום שזה עתה חלם ומיד חוזר לשקוע בשינה ושוכחו. במהלך שיחותיו עמו השתכנע גולדסילבר כי אמיץ הינו מעצם אישיותו מנהיג חזק ובעל כוח שכנוע רב. בעזרת סמים והיפנוזה לימד גולדסילבר את אמיץ לחזור ולחלום את חלומותיו ולספר אותם באזני קהל המאמינים. אמיץ, אף שהיה רק ילד, היה ישר דרך, חכם מאד ורגיש ביותר לסילוף האמת, ומשהחל גולדסילבר לנסות לשתול נבואות משלו לתוך חלומותיו, חש בכך אמיץ מייד וניתק איתו כל מגע. בסופו של דבר לא הצליח גולדסילבר לקנות לעצמו מעמד של נביא ומנהיג, אולם אמיץ זכר לו חסד והזכיר תדיר את שמו כמי שגילה אותו ועמד לראשונה על סגולותיו וייעודו.

אחרי גולדסילבר ליוותה אותו אמו. היא נזהרה לא לתת פירושים לחלומותיו, אף כשאמר דברים שפגעו במוצאה הלסבי. היא עזרה להציגו כצאצא ישיר של המשפחה המקודשת, ובכך תרמה את התרומה המכריעה לקידושו ולאמינותו. היא ליוותה אותו בנאמנות עד מותה, בהזניחה את ילדיה האחרים ואת שאר חובותיה המשפחתיות. יש אומרים כי לולא היא היו נבואותיו של אמיץ כלפי הלסביות קשות עוד יותר מכפי שהיו. היא ריככה את

מלחמת הנשים

האלימות באישיותו ובנבואותיו, כל עוד היה ביכולתה לקיים עמו יחסי קירבה. אין לדעת אם יחסייהם כללו חיי אישות, אולם לחוקרים רבים ברור כמעט לחלוטין כי בסוף חייה היא ילדה לו אח תאום תוך שימוש בשיטת השיבוט. לא היתה לו אישה אחרת על פניה. היא ליוותה אותו שלושים שנה, וכשמתה הותירה אותו בודד בעולם המעריץ אותו אם כי מרוחק ממנו. עם הסתלקותה חדל סילבר לפקוד אותו בחלומותיו. אז ניסה לראשונה לסדר את כל נבואותיו ולכתוב אותן בספר. הוא התיישב בעיר הקדושה ונשא לו בזו אחר זו ארבע נשים. כל אחת מהן שימשה לו בשעתה מלווה רוחנית עד שנשא את הבאה בתור. ביתו נעשה מוקד עליה לרגל. גברים ונשים באו יומם ולילה להתאבק בעפר רגליו, לקבל את ברכתו ולשמוע עצה ונבואה מפיו. הוא פסק הלכות וקבע אמיתות. דברו היה חוק ולשונו חרצה גורלות לחיים ולמוות. תלמידים לאין ספור היו לו וכולם שיננו: "אני יודע בוודאות מוחלטת כי מפעמת רוחו של סילבר בי ובכל אדם. אני מאמין ויודע כי סילבר חי ועומד לשוב. אני מאמין בנבואותיו של אמיץ. אמיץ ישיב את סילבר לאחר שימגר את הלסביות".

קמו לו מתנגדים רבים בקרב מנהיגי סילברטאון המתונים בארצות שונות. אחד מהם, סילברסון, הוקע על ידי אמיץ כאוהב לסביות משום שטען כי מעולם לא הוכח קשר ישיר בין כתבי סילבר עתיקים, המסיתים למיגור הלסביות, לבין סילבר עצמו. בוקר אחד נמצא האיש דקור למוות בסכין ארוכה. מעולם לא נודע אם בפקודתו הישירה של אמיץ הוצא סילברסון להורג, אך משנודע דבר הרצח יצא אמיץ בהצהרה כי "יד הצדק של סילבר עשתה את מלאכת הקודש. סילבר חי וקיים!". ימים ספורים לאחר מכן נרצח עוד מנהיג סילברטאוני ספקן, אחי-סילבר שמו. רציחות של קרובי-סילבר ספקנים "משתפי פעולה עם הלסביות" נעשו דבר שבשגרה. נרצחו גם קרובי-סילבר שהיו מנהיגים סילברטאונים לאו דווקא מתונים, אלא שהיה בהם כדי להוות תחרות לאמיץ ולאיים על מעמדו הנבואי. רבים החליפו את שמם בניסיון לעבור בשלום את עונת החיסולים.

עד שמלאו לו ששים שנה לא הצליח אמיץ לכתוב אפילו מילה אחת. בעת ההיא, משלא הושפע יותר על ידי שום גורם מרסן, עזב את ביתו ואת נשותיו ויצא בראש צבא חסידי למסע גיוס מאמינים מכל ערי סילברטאון. היעד הסופי היה מדינת הלסביות. המסע, שמלכתחילה תוכנן להימשך חודשים ספורים, התארך למעלה מן הצפוי. בכל מקום הצטרפו אלפי מאמינים, ומכל עיר ועיר נשלחה לאמיץ הקריאה "סילבר קרוב! סילבר כאן!". ככל שהתארך המסע, כך נראה סופו רחוק עוד יותר. במהלכו גדל הצבא והתעצם. "זכור את אשר עשו לך הנשים!", קראו החיילים במסדרי הבוקר והערב; "מוות לכופרים ולמכחישים!", היתה הסיסמא כאשר טבחו בריכוזי אוכלוסייה חופשית וספקנית. נתיב דם ואש היה נתיבם, הרג והרס בכל מקום בו פגעו. אף לא אחת מערי סילברטאון יצאה נקייה מפגיעת חילותיו של אמיץ. בכל רחבי העולם היו סילברטאונים נלחמים זה בזה כאילו לא

מלחמת הנשים

חלקו ביניהם אותה אמונה. וככל שהלכו ארצות סילברטאון ונהרסו, הלך צבאו של אמיץ והתחזק, מורכב מערב רב של פליטי קרבות אשר תאוות הנקם בוערת בקרבם כמו התקווה לגאולת סילבר. "צדיקים", כינה אמיץ את חייליו שנפלו על קידוש שמו של סילבר, "עתידיים הצדיקים לקום מקברותיהם ביום המלחמה המכרעת ולהילחם שכם אל שכם עם סילבר שיחזור".

כשהחל אמיץ את המסע, לא ניראה מבוגר יותר מבן עשרים, למרות שכבר היה בן ששים. גם כשהיה בן מאה היה כבן עשרים לכל דבר. בזכות האמונה בנצחיות חיי סילבר, החלו רבים להאמין כי אמיץ הוא סילבר בעצמו. סברה כבדת משקל מניחה כי אמיץ לא היה אדם אחד אלא קבוצה של שלושה עד חמישה אחים תאומים שנולדו בהפרש של דור או שניים בין האחד לבא אחריו. סברה אחרת, המקבלת חיזוק מן העובדה שאמיץ לא החשיב את ערכם של חיי אדם, מניחה כי במשך עשרות שנים הוא שתל בגופו רקמות שנלקחו מעוברים אומללים של אחיו התאומים שנוצרו בשיטת השיבוט במיוחד למטרה זו. בשעתו אי אפשר היה להעלות בפומבי סברות כאלה בשל החשש מפני זעם המאמינים.

מלחמת הנשים

הלסביות ג – סכסוך משפחתי

שאננות ובוטחות ביתרון האיכותי קיבלו הלסביות בלא דאגה יתירה את השמועות על צבא האספסוף המתגבש לקום עליהן להשמידן. מנהיגתן באותם הימים היתה בת דודתו של אמיץ מנהיג הסילברטאונים, והיא הציגה בתחילה את האיומים מצד סילברטאון כתקרית משפחתית שאין צורך לערב בה את כל האומה. אולם משהלך צבאו של אמיץ וגדל, ואת מקום המעדרים והקלשונים תפסו מיטב כלי הנשק של כל צבאות סילברטאון, כבר חרגה "תופעת אמיץ" מגדר "אירוע משפחתי" והצריכה הכנות חרום. אי אפשר היה לבטוח עוד בריחוק הגיאוגרפי שהעניקו חבלי הארץ שהיו פעם את מדינת החסות, משום שרוב תושביהם היו עתה חסידיו המושבעים ביותר של "אהוב האנושות, שמש האמונה, משחרר האדם, מדביר הלסביות, מבשר שובו של סילבר, נושא כתר סילבר", ואלה רק מקצתם של התארים שנשא אמיץ. הפשיטות מן העבר השני של הגבול היוו מטרד בלתי פוסק ובלתי נסבל לחלוטין. גברים צעירים ונבערים מדעת היו חודרים באישון לילה או בשעות בוקר מוקדמות אל יישובי הספר הלסביים וזורעים טרור, שוד ורצח. מדינת החסות לשעבר היתה למעשה חבל ארץ תחת שלטון עוין ולא היה טעם לנסות להפסיק את הפשיטות האלה בדרכים דיפלומטיות. מאידך, גיסותיו של אמיץ חיכו בקוצר רוח לתקוף את לסבוס וכל מה שנזקקו לו היתה רק אמתלה קטנה כמו פשיטת תגמול על כפר נידח. המודיעין הצבאי של לסבוס צפה אמנם ניצחון ללסביות במערכה הראשונה, אך במחיר כבד מאד עם אפשרות לתבוסה של ממש במערכות הבאות. לסבוס, בין פטיש אמיץ וסדן מדינת החסות, עמדה הפעם מול צבא גדול ואיכותי המוכן להפתעות, חזק הרבה יותר מזה שמחצה במלחמת הבזק שלפני שבעים שנה. כאשר שום נוסחה מדינית גואלת אינה נראית באופק, והעימות הצבאי נראה קרוב ביותר ולחלוטין בלתי נמנע, ניראה סופה של המדינה הלסבית ממשי ביותר. בשעות לוחצות כאלה, כך מראה ההיסטוריה, מניב המוח הלסבי יצירתיות ותושייה יותר מאשר בכל שעה אחרת.

מלחמת הנשים

הסילברטאוניס ג – המלך סילבר והמלכה דיאמונד

כאשר היה אמיץ קרוב לתקוף סוף כל סוף את לסבוס בראש חייליו הנאמנים הגיעה אליו משלחת סודית. כל שידוע על הרכב המשלחת הוא שבמרכזה עמד זוג קשישים, גבר ואישה, זקנים עד מאד וסביבם חיילים צעירים, ככל הנראה מאבטחים בלבד. באוהל ישבו רק אמיץ וזוג הזקנים. הן לבקשת הזקנים והן לבקשת אמיץ לא נשמר כל רישום מן הישיבה. הישיבה ארכה כמה שעות, וכשתמה הורה אמיץ לקרוא לצוות רפואי על מנת שיבדוק את זוג הזקנים. מסקנות הבדיקה נשמרו בסוד וכל רישומיהן נעלמו, כנראה הושמדו מיד עם התקבלן. הצוות הרפואי פוזר; אולי אף חוסלו אנשיו. למחרת התחדשה הישיבה עם רדת הערב. הפעם ננקטו אמצעי בטחון חמורים יותר. עם שחר, נראו השלושה חבוקים בפתח האוהל. אמיץ נראה נושק את ידו של הגבר הזקן ואת ידה של האישה הזקנה חליפות. הוא ליווה אותם רגלי עד קצה המחנה ושם ציווה לשמור אותם מכל משמר עד הגיעם אל גבול ארץ הלסביות. עוד באותו יום נסוג צבא סילברטאון הגדול והמאוחד. העם הלסבי נחלץ מצרה, לפי שעה.

שנים ספורות לאחר הפגישה המסתורית ההיא החל אמיץ עצמו להזדקן, שלא כמנהגו. כאשר מלאו לו, לפי החישובים, מאה ועשרים שנה, ניראה היה כבן שבעים. חמש שנים לאחר מכן, מת. הוא הותיר צוואה קדושה ובה ביקש להיקבר במקום בו נפגש עם זוג הזקנים, ושעל קברו תוצב מצבה ובה ייכתבו רק המלים "תחי האם הקדושה ובנה האמיץ גולד, יחי המלך סילבר, תחי המלכה דיאמונד".

אמיץ מת ובמאזנו מיליוני הרוגים ונרצחים. ועדיין לא נערך טבח בנשים.

כאמור, מן הפגישה ההיא לא נותרו כל רישומים, אלא רק רמזים, ואלה היו קלושים ביותר. ברור כי היא היתה פגישה גורלית. היא שינתה את כל מהלך ההיסטוריה. אמיץ לא כתב ולא סיפר על אודותיה דבר וחצי דבר, אולם ברור לחלוטין כי כל מהלך חייו עד יום מותו הוכתב לו באותה פגישה. האם פגש אמיץ את המלך סילבר ואת המלכה דיאמונד? האם היתה פגישה זו היעוד האמיתי של חייו? אחרי מות אמיץ ניסו סילברטאוניס רבים להתחקות אחר עקבותיו של זוג הזקנים, אך ללא הצלחה. הם כאילו מעולם לא הילכו על פני האדמה. הדמיון פרח. נכתבו עשרות ספרים ומחזות שבמרכז עלילתם הפגישה בין הנביא אמיץ לבין הזוג המלכותי סילבר ודיאמונד. מובא כאן אחד מהם, לא הטוב ביותר מבחינה ספרותית, אך אינו סותר את העדויות ומשקף באמינות טובה למדי את הלכי הרוח שרווחו בתקופה שלאחר אמיץ:

מלחמת הנשים

הפגישה

"אכן! אתה הוא! לא אדע אם חזון אחת מנבואותיי פוקדני שוב, או שמא מקיץ אני. ואתה, שמתוך נפשי ההוזה יצרתוך, יודע אף יודע כי מעולם לא חדלה בי האמונה כי מפעמת נפשך בקרבי ובכל אדם, ויעידו בעדי כל הצדיקים עת יקומו מקברם. איה הם? עוד לא קמו, אין זאת כי מוקדמת השעה. עת רבה יתגלגלו ממחילה למחילה טרם יתייצבו על משמרת התוכחה. אמור נא לי, טרם בואם, האם לא מצאתני נאמן לך ולשמך הקדוש? האם לא בצדק לחמתי את מלחמותיך בכופרים ובמכחישים? דבר! דבר! למה זה תחריש?! הרי אתה הוא אבי, מולדי, מוליד האנושות כולה. הרי אתה הוא זה אשר את שמו הגדול והקדוש חייב העולם כולו להעלות מדי בוקר וערב על דל שפתיו, עת יקיץ מתנומת הליל וטרם ישוב אליה. ובמקום זאת האין שמך מוכפש בביבי הספק ובמדמנות ההכחשה. דבר! דבר! ענני! או שמא אינך הוא?"

אז יענה הזקן וקולו, הגם תשוש ורועד, כמצווה: "אמור את שמי! את שמי נא אמור!" ולא ענה אותו הנביא דבר.

"אמיץ, לא אטעה אם בדעתי אעלה כי אל נכון יודע אתה מי אנו", כך פנתה הזקנה באצילות ובהדר מלכות אל הנביא מנהיג ההמונים אשר מולה רכון ראש עמד, מולה ומול בן זוגה הישיש לפחות כמותה. "אל תשיבני דבר עתה, להשיח מרי נפשנו באנו עד אליך. אנו כואבים את כאבה של אימנו. אימנו האמיצה והנחושה, אשר אך בזכותה עומדים אנו כולנו צאצאים לאבות גברים. היא אשר הצפינה את בניה מעין המושחתות והועידה אותם להשיב את העולם אל מראהו הנכון. אנו כולנו יצירי כפיה וחזונה, גם גולד גם סילבר גם דיאמונד. היא הקדושה. לא חולה ברוחה, כי אם מיוסרת תחת משאם הכבד של החזון והשכול. הלכה מעולמנו טרם התגשם חזונה. סילבר ודיאמונד אך שליחים מידיה. לא מגעת קומתם לדרגת קדושתה. היא הקדושה מכולם. את זכרה הקדוש צריך העולם לשמור לפני הכול. אנו אך ניהגנו את כל אשר היא בנתה".

"אכן אתם הינכם אלה", פתח אמיץ וזמן ארוך לא הוסיף דבר. אחר אמר: "וכה קמוטים מזוקן. אין זאת כי שלוש מאות שנה נעים ונדים

מלחמת הנשים

אתם כמו צל מעוך של עצמכם בעולם כפוי הטובה שאינו יודע לכבד דבר זולתו, ואף את עצמו לא יכבד. או שמא לא בני העולם אתם? אדם בן גילכם לא חי על האדמה מעולם. נכון! עולם אחר עולמכם. נאצל, קדוש וזך. ואני, העני מכל אדם, זכיתי".

אמיץ השתתק לנוכח כובד הרגע, וכך ישבו שלושתם שותקים ושואפים לקרבם את קדושת המקום והזמן. "אתה הוא העניו באדם", פתח פתע הזקן ואמר, "שמעולם לא חדל לייחל ולקוות ולהאמין. אף אני מעולם לא חדלתי להאמין בטוב האדם מעבר לטיפשות ולזילות".

"ראה נא", אמרה הזקנה, "לא צל אנו, כי אם אנשים ממש. צווה נא ויבדקו רקמותינו. תינתן מפת המטען התורשתי שלנו ותשווה לזאת הידועה. אף כי אין אתה מפקפק בנו, זה רצוני. רצוני הוא שתדע כי יש חיי נצח על פני האדמה, חיי נצח הנובעים לא מתוך טיפולים גנטיים אלא מתוך השלוח של הרוח האנושית הגדולה השורה על כל המאמין בשלמות העולם. ראה והיווכח בעצמך. אף לא נושא תורשה מחודש אחד, ואנחנו עדיין חיים ונוסיף לחיות עד קץ כל הדורות. רוחו של סילבר, גם אם תפעם בכל אדם וגם אם לא, הרי סילבר עצמו חייו הם נצח".

אף מילה על הלסביות לא נאמרה במחזה זה שרק קטע ממנו הובא כאן. אולם דווקא משום כך הוא נשמע אמין ביותר. מאד לא סביר שזוג הקשישים הצליח לשכנע את אמיץ להתחיל לאהוב פתאום את הלסביות. יותר סביר שהוא הצליח להסיט אותו מדרכו על ידי הצבת אתגר דתי גדול יותר כמו קידוש אמו של סילבר, שלידו התגמדה הנקמה בלסביות עד כדי גיחוך.

מלחמת הנשים

הלסביות ד – לוחמה בלתי קונוונציונלית

האם יכולה אישה להיות סוכנת חשאית לסבית? בשאלות מן הסוג הזה התחבטו הסילברטאונים עת קצרה לאחר הניצחון הלסבי הראשון: אישה לסבית מתחזה לאוהבת גברים, נישאת לאחד מהם ומתקבלת בקרב הסילברטאונים כאחת מן הקהילה, אך נשארת לסבית וחותרת תחת אושיות הממסד הסילברטאוני. האם קיימת דרך לאתר סוכנת חשאית לסבית כזאת? התשובה היתה כי אמנם אי אפשר לאתר לסבית מוסווית, אולם מרגע שהחלה לקיים מגעים מיניים עם גברים, היא כבר אינה לסבית וכל דאגה בעניין מיותרת. בתקופתו של אמיץ נעלמו ההתחבטויות האלה לחלוטין.

לא מן הנמנע הוא שהיו אלה עורמתן וחוכמתן של הלסביות אשר הרחיקו מעליהן את סכנת אמיץ והסילברטאונים שטופי האמונות הטפלות, וכי אותו זוג קשישים לא היה אלא זוג סוכנות לסביות מומחיות ללוחמה באמצעות תורת הנפש. יתר על כן, יתכן כי אמיץ היה מלכתחילה מכשיר שהלסביות יצרו על מנת לשלוט באוכלוסיית הסילברטאונים ולפגוע בה. בל נשכח כי אמו של אמיץ היתה בעצמה בת לסבוס ויוצאת משפחת ההנהגה הלסבית. שליטתן של הלסביות במדעי הנפש אפשרה בהחלט ליצור מפלצת ולשלוט בה. אם כך הדבר, הרי בלי לירות אף לא ירייה אחת הצליחו הלסביות להקיז מיליוני גברים מדמה של סילברטאון. האם אצרו הלסביות די כוח ליצור מפלצות? האם היו מפלצות בעצמן? מה שמכונה בפי צורת חיים אחת בשם התואר "מפלצת" וזוכה להערכה שלילית ביותר, היו הערך הנעלה ביותר בעיני צורת החיים אשר לה מיוחס אותו התואר. הלסביות, אם לשפוט נכון, שמרו על מסורתן ואורח חייהן בני מאות השנים בזמן שהעולם סביבן פשט ולבש אמונות דתיות ושיטות כלכליות. הן נשארו מאוחדות כגוף אחד בעל מודעות חברתית גבוהה בה בעת ששאר העולם התפורר למדינות, שבטים, משפחות ופרטים. לצורך הבדיקה נניח כי כאשר עזבה אמו של אמיץ את עמה ומולדתה והלכה אחרי ליבה בדרך הנשים בעולות הגברים, היא עשתה זאת בשליחות הלסביות. באותה שליחות היא ילדה את בנה, שתלה בו נבואות וליוותה אותו כל שארית חייה ביודעה כי לא תזכה לחיות ולראות את פרי עמלה. איזו אישה יכולה כך, ביודעין, להוליד את בנה, פרי בטנה ובשר מבשרה, בדרך של רמייה והרס? ולחילופין, איזה אישה יכולה כך, ביודעין, להקריב את כל חייה ורגשותיה על מזבח כלשהו? קשה מאד להבין זאת מתוך הסתכלות על היצור האנושי כעל פרט עצמאי, אולם הסתכלות על אמו של אמיץ כעל תא אחד מתוך גוף האורגניזם הלסבי השלם, כמו דבורה פועלת יחידה בכוורת שוקקת דבורים, מאפשרת את קבלת ההתנהגות הזאת כאפשרית.

מלחמת הנשים

ובכן, האם יכולה אישה להיות סוכנת חשאית לסבית? להוציא הדיונים האוויליים בשאלה זו בתקופה הטרור אמיצית לא ידוע על התחבטות נוספת בעניין. אולם אפשר לראות את השאלה כפתוחה עד עצם היום הזה.

מלחמת הנשים

הלסביות ה – העולם בימי טייגר

בשנת שמונה מאות וחמישים למגפה לא נמצאה אף לא לסבית אחת אשר אילן היוחסין הידוע שלה נקי מגברים. הלסבית טהורת המין, האחרונה הידועה, מתה בשנת שמונה מאות וחמש עשרה בלא שהניחה אחריה בנות טהורות מין. היא עצמה עזבה את אורח החיים הלסבי עוד בשנת שבע מאות ארבעים ושבע. לשכת הסקרים האקדמית העולמית פרסמה נתונים אלה, יחד עם פרטים אישיים וטכניים נוספים, באנציקלופדיית העולם מהדורת שנת שמונה מאות וחמישים למגפה. פרט שלא פורסם, או שיתכן כי פורסם אך לא הובלט, היה כי מספר הלסביות אשר אילן היוחסין שלהן נקי מגברים עשרים דורות ומעלה היווה אחוז גבוה ומכריע באוכלוסיית הלסביות. דבר נוסף שלא פורסם היה מידע על שיעורי עזיבת האוכלוסייה הלסבית ושיעורי ההצטרפות אליה. להוציא פרטים אלה ופרטים נוספים הייחודיים למצב האוכלוסייה הלסבית, הרחיבה האנציקלופדיה והעמיקה בכל נושא ככל הנדרש מפרסום מן הסוג הזה. ניתן לפרש את הפרסום המשובש של המידע הלסבי כאילו משהו במערכת האנציקלופדיה החליט לתת לו סיווג בטחוני גבוה במיוחד. באופן רשמי פעלה לשכת הסקרים האקדמית העולמית בלי משוא פנים, אך רוב עובדיה היו נשים אשר ברובן היו לסביות מוצהרות. בתמונת המצב בשנת שמונה מאות וחמישים לא ניתן היה לראות אף נציגה סילברטאונית אחת (להוציא את עורכות המשנה בנושאי סילברטאון) בצוות המערכת המרכזית ואף לא נציג סילברטאוני אחד בצוות הבכיר. אם כך, ההסתרה המכוונת של המידע על אוכלוסיית הלסביות נועדה ככל הנראה לשרת את הלסביות עצמן.

העניין המדעי העיקרי באותם ימים היה נושא חיי הנצח. הארכת תוחלת החיים והשהיית ההזדקנות היו בהישג כל יד כמעט, הודות לעיסוק הנמרץ בגנטיקה לכל ענפיה. שיטת השהיית ההזדקנות התבססה אז על לקיחת רקמות או חלקי רקמות מגופם של עוברים תוצרי שיבוט שגודלו במיוחד לשם כך. פיתוח עוברים תוצרי שיבוט, שתפס בזמן ראשית הספירה חשיבות עליונה בהיותו האמצעי היחיד להישרדות, וירד בחשיבותו עם השתלטות שיטת הסנדליות, שב וחזר לתפוס מקום חשוב כמקודם. העניין הרגשי בהריונות שיבוט היה קטן משום שהרחם המלאכותי כבר היה מפותח אז די הצורך לשאת עובר תקין למשך תקופת הריון שלמה. שיטת השיבוט, אשר עוד לפני כן הופעלה בהצלחה יחד עם אחותה – שיטת הסנדליות, היתה כעת עניין של מה בכך, וכל מי שרצו בהארכת תוחלת החיים יכלו להאריך ימים ללא הגבלת זמן נראית לעין.

המוליכות בראש במחקרים וביישומים היו, כמובן מאליו, הלסביות, אשר בהיותן מתרבות

מלחמת הנשים

ושורדות רק דרך המעבדה, היה עבורן המחקר הגנטי צורך חיוני להישרדות. בשנת שמונה מאות וחמישים למגפה היתה בידי הלסביות בלעדיות על ידע וציוד שאפשרו שיחזור מלא ומוחלט של כל רקמת המוח בכל תקופה וגיל. שיטת השימור התבססה על גיבוי קבוע של הזיכרון, ועל הקניית יכולת ההתחלקות גם לתאי עצב. עם היכולת לשמר את המוח, יכלו הלסביות, לחיות להלכה לנצח.

היתרונות שבחיי נצח באים לביטוי בעיקר בשמירת הידע האנושי הפרטי אשר בדרך זו יש ביכולתו להצטבר ללא הגבלה ולא לרדת לתהום הנשייה כפי שקורה עם בוא המוות.

אורח החיים הלסבי הדגיש מאוד את חיי הפרט כחלק בלתי נפרד מן החברה הכוללת. למעשה אפשר היה לראות את החברה הלסבית כולה כגוף חי אחד, ואת הפרטים המרכיבים אותה כאיברי אותו גוף. לכל אחת מן הלסביות היה תפקיד ויעוד, וכולן ביצעו אותם מתוך כוונה לתרום לחיזוקו של גוף החברה כולו תוך התבטלות האישית הפרטית, עד כדי הקרבה עצמית בשעת הצורך. לסבוס היתה, אפוא, יצור חי, צאצא אבולוציוני מתקדם של החברה האנושית הפרימיטיבית. במידה רבה אפשר היה לראות גם את החברה הסיילברטאנית כיצור חי שלם, אולם הדבק שאיחד את הפרטים הסיילברטאנים לגוף אחד היה האמונה הדתית הסיילברולוגית שהתבססה על רגשות ועל אמונות חסרות ביסוס מוחשי, בעוד שהלסביות היו מאוחדות תחת יעוד משותף המבוסס על הבנה נכונה של המציאות הגשמית. שלא כמו בקרב החברה בסיילברטאון, שאורח חייה הושתת על גבריות ותחרותיות, היה עניינן של הלסביות השתלבות והתאמה הדדית. הידע הפרטי, למשל, היה אצל בנות החברה הלסבית נחלת הכלל, משום שהתחלקות בידע, אשר מטבעה מחלישה את כוח התחרות של הפרט, מחזקת את החברה. ראוייה היתה החברה הלסבית, החכמה והחזקה יותר מכל חברה, לחיות לנצח. היצור האנושי החי לנצח ומודע לכך, אף ברמה שטחית, מפתח סבלנות הנובעת מן הידיעה כי הזדמנויות אינן מוחמצות לנצח. מה שלא הושג עד היום יושג מתישהו ולא חשוב אם בעוד מאה שנה או אפילו אלף שנה. הרי זו יכולת בלתי מוגבלת, החלום הרומנטי הישן שגולם באמונה העתיקה באלוהים כבר אינו בגדר חלום.

אך טרם הגיעה העת לשמוח ולנוח. כל התקדמות, כך ניראה היה, הביאה בכנפיה בעיות חדשות שהצריכו טיפול. בד בבד עם הגידול ביישום שיטות הארכת תוחלת החיים, הלכה ופחתה ההתרבות והולדת בנות חדשות. צרוף נסיבות זה הינו מובן לאור העובדה כי העולם אז היה עדיין משטח סגור, והתחום המוקצב למחיה היה מוגבל. הלסביות מאז ומעולם נקטו פיקוח חמור על הילודה, ובמצב העניינים החדש על אחת כמה וכמה. כך נעשתה החברה הלסבית צפויה להתאבנות ולניוון אשר היו עלולים להביא עליה את קיצה. עדיין

מלחמת הנשים

היה הבלתי נודע רב מן הידוע. מי יכול היה לדעת, למשל, איזו תסמונת חדשה עלולה לפקוד גוף בן מאתיים שנה? ואם במהלך ההתאבנות יפקוד את הגוף נגיף מזן חדש, יבוא באחת הקץ לכל ההישגים.

והיו הגברים.

את תפקידם במהלך התפתחות המין האנושי סיימו הגברים כבר לפני כמה מאות שנים ומאז הם היוו רק נטל על צווארי העולם המתפתח לקראת עידן היכולת הבלתי מוגבלת. כל גבר הוא אולי חזק יותר מכל אישה, אולם חוזקה של החברה האנושית צריך להתבסס דווקא על ריסון הכוח הפרטי והקרבתו לשימוש הכלל, וזאת לא ניתן היה להיעשות במסגרת מגבלות האישיות הגברית. הגברים, עם אופיים החטטני חסר הגבולות, עלולים היו לשים את ידיהם השעירות על הישגיהן של הלסביות ולהיות חזקים כמותן או אף יותר. הידע היה יקר ומסוכן מכדי לחלוק עם גבר כלשהו. לכן, לא זו בלבד שהגברים נעשו מיותרים לאחר שסיימו את תפקידם, כעת הם רק הפריעו להמשך ההתפתחות, סיכנו אותה והיה עליהם ללכת. צריך היה לטהר את העולם מגברים, וכפי שקרה לפני ארבע מאות שנה שוב החלה להירקם מזימה למיגור בני המין המאוס יחד עם הנשים האומללות הנלוות אליהם, אשר חייהן המשותפים איתם עשו אותן מאוסות בדיוק כמותם.

כמו לכל גוף רב תאי מפותח, היתה גם ללסבוס מערכת עצבים מרכזית אשר ריכזה בידיה את הכוח להפעיל את כל המדינה. לא היה לה שם מוגדר, אך אפשר להשוות אותה למועצה העליונה שהיתה קיימת בהרבה מדינות בתקופה ההיא וכך גם אפשר לכנות אותה כאן. מועצת לסבוס העליונה היתה מורכבת (כמה לא מקרי) משבע נשים. אחת מן השבע היתה מתמנה להיות פרנקו, כלומר הפוסקת הסופית בשאלות קשות וגורליות. בשנת שמונה מאות וחמישים מילאה טייגר את תפקיד הפרנקו. כל השש מתחת טייגר היו תמימות דעים באשר לצורך להשמיד את הגברים, אך היא פסקה שלא להשמידם. ההחלטה לחסל היתה מסוג ההחלטות שחייבו תמימות דעים מוחלטת. טייגר פסקה לא, ובכך גזרה את גורל הגברים לחסד. קל להבין כיצד יכולה הפרנקו לפסוק בניגוד לדעת כל ששת שותפותיה, לאור הבנת דרך פעולת המועצה העליונה. כל השבע היו ערוכות בסדר פיקוד דמוי פירמידה, ארבע בבסיס, שתיים מעליהן והפרנקו בראש. המועצה העליונה היתה מורכבת, בכוונה תחילה, מנשים השונות זו מזו באופיין ובמבנה הגנטי שלהן. היתרון שבמבנה זה היה ביכולתו להשיג אי הסכמה במידה הרבה ביותר האפשרית, אי הסכמה שביכולתה למנוע קיפאון במידה רבה. מעמדה של הפרנקו היה לא רק של פוסקת סופית אלא גם ובעיקר מתווכת-מסכסכת בין השתיים שמתחתיה. שתיים אלה תפקדו באותה דרך כל אחת לגבי השתיים שמתחתיהן, אך יצגו אותן כלפי הפרנקו. יסודותיה של השיטה הזו הונחו, כנראה,

מלחמת הנשים

עוד בימיה של גדעון אך העקרונות המנחים אותה נמסרו ללסביות כבר מפיה של פרנקו המקורית.

טייגר היתה גם נכדתה וגם נינתה של פרנקו הראשונה. היא היתה תוצר מלאכת מחשבת של הנדסה גנטית מתוחכמת שהקנתה לה מבנה גנטי זהה כמעט לחלוטין לזה של פרנקו ושל גדעון גם יחד. לא היה שום מקום לחשד בנוגע לטוהר לסביותה או לחוכמתה. אך כאשר עמדה יחידה כנגד כל השש, נדרש ממנה להסביר ולנמק. וכך אמרה: "אנו זקוקות לגברים! יש באישיות הגברית יסוד של דמיון יוצר ויוזמה אשר אנו למרות כל לסביותנו קצרות מלהכיל. את דברי אני אומרת על סמך בדיקה היסטורית הכוללת למעלה מאלף שנים. כן, גם כמה מאות שנים לפני המגפה. רק עכשיו הגענו להישגים גנטיים שאני משוכנעת שהיינו אמורות להגיע אליהם כבר לפני שלוש מאות שנים לפחות. שיטת השיבוט ואיתה הארכת תוחלת החיים פותחה על ידי גברים לפני המגפה והיתה יישומית כבר אז. אנחנו שיכללנו אותה מאד, יחד עם שיטת הסנדליות, ואין כל ספק שאפשר לזקוף רק לזכותנו את הפיתוח הנרחב. אולם אנחנו פעלנו מתוך הכרח. הגברים עשו זאת מתוך סקרנות. ההכרח לשרוד דחף אותנו לפתח ולשכלל. אני משערת כי אם לא היה קיים ההכרח, לא היינו עומדות היום אפילו בחיתוליה של שיטת השיבוט. אבל אני משוכנעת שאילו לא היתה פורצת המגפה ההיא אז לפני שמונה מאות וחמישים שנה, היו עומדות בינינו היום נשים צעירות בנות שמונה מאות שנה ואף יותר. במצב הדברים ההיפותטי שאני מדברת עליו אינני יודעת להגיד אם היו היום לסביות בעולם, או לא. אבל ברור לי לחלוטין כי המין האנושי היה לבטח עומד אלפי שנים קדימה מן המקום בו הוא נמצא היום. חובתי ללסביות היא חובה קדושה. אך קדושה ממנה היא חובתי למין האנושי כולו. את הגברים אפשר לרסן בעזרת הורמונים, ולתת להם להתפרע תחת ביקורת. אנו לא חייבות להשמיד! עדיין רב הנסתר על הגללה. אנו זקוקות לכל התפרעות רעיונית אפשרית. אני לא בוטחת במין הנשי לבדו. אנחנו בנויות לשמר את הקיים, הגברים בנויים למהפכות. עדיפים בעיני הגברים עם שפתם העילגת ועם הסילברולוגיה המטופשת שלהם על פני עולם ללא גברים. אני אומרת לכן שעלינו לשתף גברים במחקרינו, לא להשמיד אותם!"

המטען הגנטי המשובח לא אכזב גם הפעם. טייגר באמת היתה משכמה ומעלה. היא הצליחה לשכנע את כל חברות המועצה העליונה של לסבוס להיכנס לחיי שיתוף עם אויביהן המושבעים ביותר.

מלחמת הנשים

הסילברטאונים ד – פרוץ השלום

בסופו של דבר כן הושמדו פרטים רבים מן האוכלוסייה הגברית. הלסביות כרתו ברית עם גברים נבחרים ונתנו בידם כלי משחית. "מלאכת ההרג והמלחמה יפה לגברים", אמרה טייגר, וכך היה. הסילברטאונים היו מסוכסכים בינם לבין עצמם ובינם לבין שרידי האוכלוסייה החופשית. הסכסוכים נסבו על שטחי קרקע, הסגת גבול, חסימת דרכים בגלל התכח"ן, אמונה דתית מול כפירה, נקמה, נקמה חוזרת, גאולת דם וכל תרוץ אפשרי, אך בשורש כולם מצאו הלסביות רקע כלכלי ירוד. האוכלוסייה החופשית נהנתה ממצב כלכלי טוב יותר, והלסביות ייחסו זאת להעדר הגבלות הדת. לכרות בריתות עם גברים חופשיים היה קל יותר מאשר עם הסילברטאונים הן משום שהיו רחבי אופקים יותר מהם, והן משום שהיו נחותים מהם במספר אך חזקים מהם בחשיבה לטווח רחוק וידעו להעריך יותר את התועלת הצבאית הגלומה בברית כזאת. אך טייגר עמדה על כך שהרקע של הגברים העתידיים להיות שותפים להישגי הלסביות יהיה מגוון ככל האפשר, וכך חלק מן הגברים הנבחרים היו יוצאי סילברטאון. נבונים עד כמה שיכולים ילידי סילברטאון להיות, עדיין מולעטים אמונות טפלות ללא תקנה והוזים רומנטיים חסרי תועלת. "בטלנים של ממש הם", אמרה עליהם טייגר כאילו בסתירה לטענתה שיפה להם מלאכת הלחימה, "וכאלה בדיוק חסרות אנו".

למגינת ליבן של הלסביות, הן נאלצו לקבל, עם התחלת עבודתן המשותפת עם הגברים ועם דמיונם היוצר, את הרעיון להחזיר לחיים את סילבר: "אם כל יכולים אנו, שליטים על החיים ועל הנצח, האם ייבצר מאיתנו להשיב חיים לאלה אשר כה יקרים הם לנו"? "הם מנצלים את הכוח שהענקנו להם לעבודת אלילים", התלוננו חברות המועצה העליונה של לסבוס. טייגר השתיקה את הלסביות הממורמרות: "הם אמנם רוצים רק להחיות את מושא האמונה הטקסי שלהם בעזרת המכשור היקר והחדשני שלנו, אבל עלינו להודות שלא אנו הגינו את רעיון תחיית המתים, אלא הם. גם במורשת שלנו יש כמה וכמה דמויות נערצות שאנו מתגעגעות עליהן מאד. הם ינסו להקים לעצמם לתחייה את גיבורי המיתולוגיה הסילברולוגית שלהם. אם יצליחו (ובכך אני מפקפקת מאד) נוכל בעזרתם לחזור ולשמוע את עצותיהן הנבונות של פרנקו וגדעון, ואם לא יצליחו, הרי שבמהלך ניסיונות הנפל שלהם הם ודאי ישכללו תהליכים קיימים או יגלו תגליות חדשות, וגם בזאת נצא כולנו נשכרות".

הסילברטאונים נהגו לכנות את טייגר בשם "דיאמונד השנייה" בזכות שלטונה הנבון והישגיה בתחום ההידברות שבין גברים ונשים. עבור הלסביות לא היתה טייגר אלא אחת

מלחמת הנשים

מן השורה בעלת תפקיד ככל אחת אחרת; אולם עבור הגברים היא היתה המנהיגה והשליטה, משכמה ומעלה נישאת מעל ההמון, זוהרת ומושכת, אתגר אמיתי למה שנוטר מזכריותו של כל גבר, לאחר הטיפולים ההורמונאליים שעבר על מנת לאפשר לכל אישה לסבית להתגבר על הדחייה הנפשית ולחלוק עימו את סודותיה. ההתנהגות המינית דוכאה גם משום שכבר לא התאימה לאוכלוסייה החיה לנצח. הגברים קיבלו זאת בהבנה רבה יותר מן הנשים הלא-לסביות. הלסביות, משלא נאלצו לעמוד במבחני מיניות הזרים להן, למדו אפילו לחבב את הגברים שעימם עבדו.

הגברים, במסגרת ניסיונותיהם להחיות במדויק דמויות מן העבר, הכניסו את חקר העבר למדעי הטבע. עם התפתחות מדע הארכיאולוגיה העלה אחד החוקרים הגברים את הטענה שלולא המגפה היתה התפתחות העולם נותרת תקועה הרחק מאחור וחיי הנצח היו נשארים בגדר חלום בלבד:

"העולם שלפני המגפה היה שבוי בתוך מסכת של אמונות טפלות ובחקיקה רחבה שנבעה ממנה, אשר לא אפשרה שום מחקר מוצלח בשימוש ברקמות עובריות. מערכת החוקים התבססה על קביעות בנות אלפי שנים אשר כלל לא התאימו למצב העניינים בעולם המתחדש ומתפתח, אך לא ניתן היה לערער עליהן, משום שהיו קשורות בתודעה האנושית עם ישות דמיונית לא מוגדרת שהטילה אימה על הגברים, ובאמצעותם גם על הנשים. אפשר להקביל את האמונה בישות ההיא עם האמונה ברוחו של סילבר המפעמת בכל אדם ובכל האנושות, אך קשה להבין מן ההקבלה הזאת בלבד מהיכן נבעה האימה. ההבדל בין האמונה ברוחו של סילבר לבין האמונה בישות ההיא, הוא בכך שהישות ההיא נתפסה כבעלת כוחות ועוצמה אינסופית והיתה ממוקמת מחוץ לעולם ומחוץ לאדם ויוחסו לה כל כוחות הטבע והפעילות הבלתי פוסקת שלהם, בעוד שרוחו של סילבר נתפסת בעיקר כשיטת חשיבה בלא שיהיו מיוחסים לה כוחות שמעבר לכוחות אנוש. לישות ההיא, למרות שתבקה את כל היקום, יוחסו רגשות אנושיים שליליים כמו קנאה וכעס, והיא היתה פוקדת את העולם באסונות כל אימת שמישהו הביע כפירה בה. למשל, אסונות טבע כמו רעידות אדמה באזורים מסוימים יוחסו לכך שאדם אחד או כמה אנשים באותם אזורים נמנעו מלנשק בשפתיים רצועות עור שעליהן היו כתובות מלים שהתייחסו לאותה ישות נוראה. היא גם לא אפשרה מחקר מדעי מסודר, משום שכל תגלית או המצאה שנפלה לידי בני אנוש נחשבה להתערבות במעשיה ולשלילת הבלעדיות שלה, והיא היתה כאמור קנאית וכעסנית עד מאד. ניסיונות בעוברים, או בכל צורה אחרת של הנדסה גנטית, נחשבו לחילול קודש ונאסרו לביצוע. גם אם היו, אי פה אי שם, אנשים שהשכילו להסיר מעל

מלחמת הנשים

עצמם את הפחד חסר הבסיס מפני הישות הבלתי מוגדרת, הם נאלצו להיכנע לאלה שכן האמינו, משום שאלה היוו רוב מכריע באוכלוסייה. בין כל התכונות האנושיות שיוחסו לה, יוחסה לה גם מיניות גברית, דבר המחזק את ההנחה כי האמונה הזאת נוצרה והתמסדה בידי גברים. רק אחרי שפרצה המגפה וסולקו הגברים מן השלטון, סולקה גם האמונה המשונה ההיא ונפתח פתח לקדמה ופיתוח שלא היו מתאפשרים כל עוד היה העולם שקוע בחשכתה של אותה אמונה. אולי נכונה הטענה שלצורך פיתוח והתקדמות נחוצה אישיות גברית, אולם אותה אישיות גברית, המצטיינת בתעוזה ובדמיון יוצר, עלולה לפעול כגורם מעכב תחת השפעה של אמונות טפלות. חמש מאות שנה של העדר גברים ניקו את העולם משרידי האמונה ההיא ופתחו את התודעה האנושית אל פריצת הדרך הנוכחית."

הלסביות בלעו את הפיתיון עם החכה ולמדו לחיות עם הגברים בשלום. הן מצאו אותם משעשעים ושובי לב באותה מידה שהיו רציניים בעבודתם. אמנם לפעמים מצאו שהם בטלנים, אך הן סיגלו לעצמן התייחסות חיובית והתרגלו לומר כי גם השעות שעברו על הגברים בבטלה לא היו שעות מבוזבזות לריק, אלא נוצלו לשם "טעינה של מצברי הנפש". כדרכן עם כל מנהיגותיהן בעבר שמחו הלסביות לאשר גם הפעם כי צדקה טייגר, כאשר עמדה על הניצוץ היצירתי הגברי והגנה עליו.

מלחמת הנשים

חלק רביעי אהבת נצח

ערך דיאמונד על פי קטעי יומן ומכתבים אישיים של הוריו.

א – היומן של דיאמונד המלכה

דיאמונד המלכה ניהלה יומן אישי. היומן, שהיה אוסף של כמה עשרות קלטות סרט מן הסוג העתיק ביותר, נשמר ונגנז בין יתר פריטי עיזבונה של דיאמונד בלי שנחקר כלל. ההישג המשמעותי הראשון של העיסוק בארכיאולוגיה היה גילוי של היומן. את היומן גילה (איך לא?) גבר. ארכיאולוג צעיר ונמרץ (אולי יותר מדי) שהחליט לאמץ לעצמו, לאחר הגילוי, הפרסום והסקת המסקנות, את השם "קרבון" – על שם היסוד הכימי המרכיב הן את היהלום הנוצץ והן את הפחם השחור – כדי לסמל את הסרת הקדושה מן המנהיגה הנערצת והצגתה כאחד האדם הנבזה והנקלה עלי אדמות.

מה היה ביומן? היה זה בעיקר אוסף ארוך ומייגע של הגיגים ושיחות שניהלה דיאמונד עם עצמה ואשר השתרע על פני תקופה בת למעלה מחמישים שנה. מעט מאוד קולות נוספים, בלתי ניתנים לזיהוי או לקישור עם דמויות ידועות, שנשמעו כמו יועצים או שותפים לתכנון מהלכי הנהגה ושלטון. להוציא קלטת אחת שהוקדשה לתיעוד קולות הנשמעים בעת מגע מיני בין גברים לנשים, העיד היומן בראש ובראשונה על בדידותה של העומדת בראש.

בדרך אגב גם נשברו מיתוסים: אמנם ההשמדה אכן היתה, אולם גולד וסילבר היו יצירי כפיה של דיאמונד בעצמה, פרי ניסיונות בגנטיקה, אשר מתו בעודם עוברים מחוסר תנאי מעבדה מתאימים לגדלם מעבר לשלב המבחנה הראשוני. הם שימשו לניסוי החיסון שגילתה דיאמונד לנגיף הגברים ומשהוכתר הניסוי בהצלחה, תם תפקידם. הם נוצרו מחומר תורשתי שהפיקה דיאמונד מן הגוף של עצמה, והיו כנראה צאצאיה המושלמים היחידים. גולד, סילבר ואימם הקדושה לא היו אלא דמויות ספרותיות שנולדו מתוך ייסורי השכול והגלמודות. "שבע המושחתות", אשר היו לפעמים גם חמש עשרה ולפעמים רק שלוש, היה צוות אשר כלל בהרכבו דרך קבע את דיאמונד. היא היתה שותפה בדיון הסודי על ההשמדה, ולמרות שהצליחה ליצור את הרושם כאילו התנגדה להשמדה ברוב שלבי הדיון, היתה היא היוזמת, המשכנעת והמוציאה לפועל.

תחילת רעיון השמדת הגברים היתה בשאיפתה הבלתי מוסברת של דיאמונד להנציח את עצמה על ידי השלטת החומר התורשתי שלה על כל הגומחה אשר בשימוש המין האנושי. תוכניתה היתה גאונית בפשטותה: להקיץ מתרדמתו בת מאות השנים את המנגנון הטבעי של ההתרבות, ולהזין אותו בנתונים התורשתיים שלה. את החיסון נגד הנגיף אף לא היה

מלחמת הנשים

צורך לגלות. הנגיף היה מתועד ונוסחתו עם אמצעי הנגד היו גלויים ופתוחים לעיון הכול. לאחר שהצליחה לאתר את החלבון המנטרל את נגיף הגברים, ולשכפל אותו, היא החלה לייצר תאי מין זכריים מתאי מין של עצמה אשר בהם הוחלפו חלק מן הגופיפים נושאי התורשה.

אוכלוסיית החומר התורשתי בגופם של הגברים ששרדו מן המגפה החלה להוות מאותו רגע תחרות לחומר התורשתי שלה עצמה, והפתרון היה השמדה. השמדה מוחלטת. גם את הנשים אשר חיו עם הגברים היה צורך להשמיד, שמא נושאות היו הן עוברים זכרים מתחרים.

לאחר שהשתלבה בצוות המנהל את העולם, הצליחה לתמרן את שאר הצוות להחלטה להשמיד את הגברים השלווים ואת הנשים אשר חיו איתן. היא עשתה זאת בדרך של הצגת שאלות בלתי ניתנות לשום פתרון, תוך הדגשה כמעט בלתי מורגשת של הצורך לנקוט צעדים במהירות. היא העלתה את רעיון ההשמדה כאפשרות היפותטית בלתי אפשרית ובלתי רצויה, במשפטים מן הסוג: "אילו היתה לנו כאן בעיה עם חרקים, היינו מרססים אותם בלא חשיבה יתירה, אולם כאן מדובר על יצורי אנוש כמונו!" לאחר שהעלתה את הרעיון, כאילו יצא העניין מכלל שליטה, וחברות אחרות לצוות החלו להשתעשע בו בעצמן. היא הביעה התנגדות, אך עשתה זאת תוך הצגת חוסר בטחון, ובכך רק האיצה את התהליך. אולם לאחר פרסום הזוועות, היתה היא היחידה שהצליחה לשרוד בראש ההנהגה העולמית משום שהצליחה להוכיח כי היתה היחידה שהתנגדה לתוכנית ההשמדה לכל אורך הדרך.

עד למינוי מועצת שלטון חדשה, נהנתה דיאמונד ממעמד של שליטה בלעדית, ומכאן הכינוי "המלכה" שדבק בה. כדי לחזק את תדמיתה החיובית, היא יצאה כמגנה על המין הגברי, בלי להסגיר את מעורבותה הישירה בהיווצרותו המחודשת. אך כדי להפיץ את הגברים בעולם, היא יזמה חקיקה מגבילה ומשפילה שאילצה אותם להגלות את עצמם הרחק ממרכזי הישוב ולהקים ערים חדשות. היא ניחנה בכישרון ספרותי רב אותו ניצלה לכתובת מאות ספרים בהם סיפרה על חידוש המין הגברי אשר ניצל כבדרך נס, ועל עצמה כתוצר תמים ראשון של חידוש זה. היא בנתה את דמותו של סילבר כאחיה, ספק דודה ספק אביה, אהובה בגוף ויריבה בניהול העולם; היא כתבה ספרים בהם האשימה אותו בכישלונותיה, וכתבה ספרים בהם הוא מאשים אותה. בתקופה בה נוסדו ערי סילברטאון המקוריות, היא שלחה מנהיגות מנשות שלומה שהציגו עצמן בתור "סילבר הגולה" וניהלו את הערים הצעירות די הצורך לבנותן ולתקן כחממות יעילות לגידול הדורות הגבריים הבאים.

מלחמת הנשים

באמצעות השמדה וחידוש של המין הגברי היא הצליחה להשליט את המערך הגנטי התורשתי של עצמה על כל האנושות. כל בני האדם שחיו בעולם מאתיים שנה אחרי תקופתה של דיאמונד, היו בדרך זו או אחרת צאצאיה, צאצאי האם הקדמונית האחת והיחידה, דיאמונד.

בדרך הטבע מועלית, עם גילוי תגליות כאלה, האפשרות כי מדובר בזיוף. ובמקרה המסוים הזה, המציג את דיאמונד כסופרת מוכשרת אשר בכוח כתיבתה בלבד משכה את כל העולם באף, על אחת כמה וכמה. קשה היה להאמין באמיתות תגלית היומן, כי לא מתקבל על הדעת שכמות אדירה כזאת של כשרון ספרותי פורה ומוצלח כל כך מתרכזת כולה באדם אחד. היאך הצליחה דיאמונד בחן כה רב ובעושר צבעים לתאר את ילדותם של אחיה, אמיתיים או מדומים, בלא שיהיה לה כל דגם מציאותי לשאוב ממנו תיאורים מוצלחים שכאלה? מתוך איזה חומר גלם יכולה היתה לבנות את שעשועי ילדותם ואת דאגתה האמיתית והכנה של אימם בעולם נטול כל שריד של זכריות? והיאך השכילה לבנות בצורה כה אמינה, באמצעות דמיונה בלבד, את אישיותו של גולד ולהראות כיצד הוא נהפך מילד רגיש ומתחשב להיות רוצח סדרתי מטורף צמא דם? ומניין שאבה את אחיו תאומו, שאותו בנתה כאיש אשר בילדותו בז לכל רגש ובגרותו נעשה צדיק וחכם?

מצד שני היומן, אם אינו זיוף, מצליח לסלק הרבה סימני שאלה כגון כיצד זה קרה שבאמצעות כפתור אחד האחוז בידו, הצליח סילבר להשתלט על כל העולם או כיצד, באמצעות אמתלה קלושה, הצליחה דיאמונד ליטול את השלטון מידי סילבר ולשכנע הן אותו והן את נתינות כל העולם בצדקת אותה אמתלה. וכיצד, למרות יחסה הקשה אל הגברים נותרה דיאמונד קדושה עבור בני סילברטאון, עד עצם היום הזה, קדושה אפילו יותר מן האם הקדושה הראשונה אשר לולא גבורתה ונחישותה לא היה שריד למין הגברי.

ובאמת, לאור מה שמתואר ביומן קל גם להבין כיצד קרה שהאם הקדושה מוזכרת בכתובים, ללא הצנעה יתירה, כאישה קשת יום אשר נטרפה עליה דעתה ונעשתה חולת רוח, וכיצד קרה שלא קיים בנמצא אפילו איש אחד אשר לו שמץ של מושג מה היה שמה. מן היומן מתברר כי דיאמונד היתה בתה של אישה מטורפת ומסוכסכת עם עצמה ועם הסובבות אותה, מאיימת תדיר לברוח אל מושבות הגברים ולהתאבד בנעיצה של אברי מין זכריים ארוכים וקשיחים אל תוך כל פתח פנוי בגופה. דיאמונד העריצה אותה ושנאה אותה בזמנית, ואת יחסה הכפול בטאה בשני הפנים השונים בהם הציגה את האם הקדושה. אף את היריבות בינה לבין אמה הכניסה דיאמונד בתיאור ילדותה כאחותו של סילבר, ספק בתו ספק אחייניתו, מוגנת על ידו מפני איומיה.

מלחמת הנשים

אך, בראש ובראשונה, היומן מסלק את הצורך להתייחס אל שיבתו של המין הגברי לאחר השמדתו המוחלטת, כאל נס של היווצרות חדשה.

מלחמת הנשים

ב – בלאק וטייגר

גילוי היומן הרעיד את אמות הסיפין של הקהילה המדעית והקהילה הדתית כאחד, אשר נטו לקבל אותו כיומן אמיתי. ההפתעה והזעם התערבבו יחד ונמזגו אל תוך ההערצה לאישה הדגולה ההיא ויצרו מזיגה של שאט נפש ממנה ומכל צאצאיה, דהיינו מן האנושות כולה. קשה מנשוא היתה האכזבה שבסילוק סילבר מן התודעה האמיתית. העובדה כי סילבר הצדיק לא היה ולא נברא, יחד עם הגועל מן ההווייה העצמית, חברו יחד כאיום חמור על כל ההישגים האנושיים של התקופה, לרבות ההישג שבהנצחת החיים.

טייגר זימנה את קרבון לשיחה בארבע עיניים:

טייגר: "ודאי ידוע לך כי פרסום היומן היה מעשה פזיז ונמהר. היה עליך לשתף במחקר בנושא רגיש כזה צוות המורכב מן הדרג השלטוני והדרג המדעי ביחס של אחד לאחד. אתה גרמת לנזק אשר רק אתה יכול לתקן. מוטב היה להרגשה הכללית אם היית יוצא בהצהרה כי היומן של דיאמונד הוא זיוף".

קרבון: "אינני יכול. אני מדען. אינני פוחד מן האמת. את יכולה להוקיע אותי כשרלטן וזייפן ואפילו להוציא אותי להורג, אולם אני דבק בתגליתי אותה גיליתי ביושר מדעי ובטוהר כפיים".

טייגר: "אתה יודע יפה שכבר לא מוציאים להורג על פני כוכב הלכת הקטן שלנו. הקדושים המעונים יצאו מן האופנה כבר לפני מאות שנים. אינך אלא שחצן תמים החפץ בתהילה של רגע על חשבון גורלו של עולם שלם. אנו עומדים עתה על סף הגדולה שבפריצות הדרך שעשתה האנושות, ואתה בא ומוציא לנו את האוויר מן הצמיגים (ביטוי עתיק החביב עלי). אני רוצה שתבין שאני באופן אישי מאד מעריכה את האומץ והתושייה ואת כוח ההתמדה שלך, ומאד הייתי רוצה לראות אדם כמוך ברשימת הידידים הקרובים שלי; אולם יש לי אחריות כלפי כל העולם ואני מנסה לשתף אותך, כידיד, באחריות זו. אתה טועה כשאתה חושב שאני רוצה להוקיע אותך כשקרן וזייפן; לדעתי מגיעה לך תהילת עולם. אבל צא וראה מאיזה עולם תזרום אליך התהילה. עולם שבור ברוחו, עולם הבז למוצאו. אני מתחננת בפניך. תקן את המעוות. ידידותי נתונה לך לנצח, בלי כל קשר למעשיך. בשם ידידותי אני כורעת מולך על ברכי (עוד ביטוי עתיק וחביב)".

קרבון: "נגעת בעמקי לבי (גם אני מכיר ביטויים עתיקים), אבל אני לא אחטא למצפוני אפילו במחיר שלום כל העולם ואפילו, כן אפילו, במחיר הידידות הנפלאה שלי איתך

מלחמת הנשים

הנמשכת כבר נצח בן דקה שלמה. גם אני לא נהנה לגלות את מוצאי מואר באור הדלוח הזה. אני מרגיש שאני מוכן למות ואפילו אשמח לקדם את מותי, אבל בשום פנים ואופן לא אסכים ל..."

טייגר: "גם אני רחוקה מלהיות מאושרת. הבט. אין לי כל כוונה להציג אותך כזייפן. כוונתי היא לבדוק אם הקלטות ההן שמצאת לא היו מלכתחילה זיוף שהונח שם בכוונה כדי שיימצא על ידי חוקר תמים ויטיל כתם על דיאמונד ובלי משים על האנושות כולה. נכון. אני יודעת שאתה חושב שאתה יודע מראש מה יהיו מסקנות הבדיקה שאני אערוך, אבל חשוב על כל הסבל והצער שיחסכו מכל אותם העלולים לראות עצמם צאצאיה התמימים של הרשעות במלוא התגלמותה. מאידך, אם נכון הדבר, רק אתה ואני נדע את האמת המרה ונישא אותה בתודעתנו הנצחית ונתנחם בעובדה שהצלחנו לגדל דור חדש ונצחי של אנושות מאושרת."

קרובן שתל ראיות חדשות ביד גסה ומסר את הקלטות לבדיקתה של ועדה דתית מדעית. הסערה העולמית שככה. לתדהמתו של קרובן, או לא לתדהמתו, גילתה הוועדה סימני זיוף שהוא באמת ובתמים לא ידע על קיומם. הוא העדיף לא להניח כי אותם סימנים הושתלו במתכוון על ידי חברי הוועדה או על ידי טייגר. הוא לא הוקע כזייפן אלא כטיפש ופזיז, אך בלע את הגלולה המרה שהומתקה באותה ידידות נצח שהובטחה לו. הוא יצא בנאום פומבי בו הודה לוועדה על כי השכילה למצוא את מה שהוא בחפזו לא טרח לחפש, אבל בינו לבין עצמו ידע כי אי פעם עוד תתגלה האמת. שום דבר לא בוער כעת; הוא הרי חי לנצח. לנצח?! אי אפשר לדעת. הרי הוא חולק סוד אומלל עם השליטה האחת והיחידה של העולם. היא הבטיחה לו ידידות נצח, אולם מי יודע מה באמת מתחולל בראשם של מנהיגים? מי יודע, אולי היא עצמה הינה דיאמונד?!!

קרובן שינה שוב את שמו ומעתה נקרא בלאק. הקהילה המדעית והדתית הבינה את השינוי כהכאה על חטא, אך הוא לבדו ידע כי השם הזה, שאותו הוא עתיד לשאת לנצח, משקף את מה שגילה על התייחסות האנושות אל עצמה ואל האמת. הוא זנח את הארכיאולוגיה ועבר לעסוק בביולוגיה מולקולארית, שהיה תחום בטוח יותר בתקופה בה הרוב השולט מעדיף לעסוק בהנצחה עצמית על פני הקמת העבר לתחייה. להתרחק מטייגר! לא לדרוך על יבלות! להישאר דרוך! להשכים להרוג את הקס להרגך!

הוא כתב לטייגר מכתב קצר: "דעי לך כי שמור במקום סודי עותק מקורי של יומנה של דיאמונד. וגם דעי לך כי אם יארע לי דבר מה, יופץ העותק הזה בצרוף תיעוד שיחתנו בכל פינה נידחת של הכדור ידוע הסבל שלנו. בידידות. בלאק."

מלחמת הנשים

טייגר ענתה: "אני מבינה אותך. יתכן כי במקומך הייתי מפתחת סימני מחלת רדיפה אפילו יותר קשים. אני רוצה שתבין כי ידידותך חשובה לי באמת. מאז ומעולם הוקרתי כשרון וחכמה, ולא אסכים לאבד אדם כמודך בעד שום מחיר. החלטתי לפרוש מן ההנהגה ולפנות לך את מקומי, אם תואיל לקחתו. העולם זקוק לך. בוא".

"את מתלוצצת!", ענה לה. "העולם אוהב אותך כמו את המלכה דיאמונד לפחות. את צעירה לנצח, מוכשרת לנהל ולתווך מאין כמותך. את הצלחת לבדך לגשר על פער עמוק בין מאות שנים בין סילברטאוניס ללסביות ובין חילונים לדתיים. את מיטיבה יותר מכל אחר לדעת מה הוא הדבר הנכון לגלות ואת מה יש להסתיר ומתי. לולא את היה עולמנו שרוי עדיין בחשיכה ובצער. אינני יכול לראות בשום אופן שום סיבה שתצדיק את פרישתך, ועל אחת כמה וכמה לפנות את מקומך למהפכן הרסני ופיזי כמוני".

"אתה צודק בראיית העבר, ידידי. תמיד צדקת. אולם באשר לראיית העתיד יש לך עוד מה ללמוד, ואני מציעה לך את בית הספר הטוב ביותר. אם אתה תוהה מדוע דווקא אתה מכל העולם, אז מותר לך לדעת שאני בחרתי בך כי אתה השכלת לכופף ראשך ברגע הנכון! צר לי לראות אדם כמודך מתבזבז בתסכול ובשיגעון רדיפה. בעולם שלי יש תמורה ופיצוי על כל קרבן. יש גם יעוד. אני לא מנסה להעלים את ההישגים שלי או לזלזל בהם, אבל יש גבול גם לכל דבר טוב. העולם כעת קפוא. קפוא במצב טוב, אבל קפוא. אני השכלתי לתווך, כדברך, או לשדך בין הטובים שבכל קבוצה אנושית, אולם כל השידוכים האפשריים מוצו. עכשיו תורך לעשות איזו מהפכה, לנער קצת את הסיר (ביטוי עתיק, זוכר?), לזעזע את התודעה המשותפת כפי שלא פחדת לעשות עם היומן. שמעתי שהחלטת לעבור הסבה למיקרוביוכימיה; אולי תעשה אתה את פריצת הדרך המיוחלת? בוא הנה, נער יקר. תן לי ללטף את ראשך המתולתל בעודך מפיק ממנו את המיטב".

היש בעולם מישהו היכול לעמוד בפני מתקפת חיבה מרוכזת כזאת?! אולי. בלאק, על כל פנים, לא. הוא בא כמעט בריצה לשבת על הכסא המצפה בכיליון עיניים ללפות את אחוריו. בינתיים, בישיבה סודית של המועצה הלסבית העליונה, אמרה טייגר: "אנחנו בצרות!"

זמן רב לא התאספה מועצת הלסביות העליונה לישיבה סודית בהרכב טהור מין. מאז התחלת שיתוף הפעולה עם הגברים ישבו תמיד נציגים של המין המאוס ההוא בהרכב של כל ישיבה. טייגר יזמה זאת. עכשיו, עומדת מול הקבוצה טהורת המין של חברותיה, רועדת כולה מהתרגשות ומפחד, אמרה טייגר: "עשיתי טעות חמורה. צפויה לנו שואה. הכנסת הגברים לחיינו היתה שגיאה נוראה. הם, הגברים, כשהם נופלים, הם סוחפים איתם אלי קבר את כל מה שמסביבם, בחגיגת נקמה חסרת גבולות. בלאק הוא פצצה דרוכה אשר כל

מלחמת הנשים

טלטול קטן שבקטנים עלול להפעיל אותה ולפוצץ את כל האנושות. השגתי השהיה זמנית, אבל הזמן אוזל והולך במהירות! אם יוציא בלאק את השד מן הבקבוק, – כוונתי לומר: יממש את איומו – נהיה אנחנו, הלסביות, הנפגעות העיקריות, כפי שקרה בכל משבר בתקופה בה היו הלסביות מעורבות באוכלוסייה הגברית. אם תוחדר לתודעתם של הגברים ההכרה בכך שהם כולם צאצאיה של בת כלבים אחת, אשר כל ייעודם עלי אדמות הוא לשאת את מאגר התורשה שלה עד אין סוף, הם עלולים לנתץ את המסגרת המשותפת לכולנו. חלקם מאמינים אדוקים בסילבר, אשר למרות המסורת שלהם, העוינת אותנו, אפשר לסמוך עליהם כי בראש ובראשונה הם מצייתים לכללי מוסר שהוכתבו על ידי סילבר. כאשר סילבר יעלם, ייעלמו אותם כללי מוסר אך תישאר העוינות. גם הגברים החופשיים אינם צפויים לחלוטין. אין לדעת כיצד הם עלולים לנהוג כאשר הם ישוכנעו בגרסתו של בלאק על מוצאם הקדום. צריך לחסל אותו חיסול שקט, בלי לאפשר לו לממש את איומו להפיץ את היומן המקורי. בינתיים הבטחתי לו כי הוא עומד להיות מלך. הוא עומד להיות מלך בובה. זה מעניק לנו פסק זמן, אבל פסק זמן מוגבל. כי בובות כאלה, בהינתן להן די זמן ללמוד את מערכת החושים, הן הופכות את כיוון ההפעלה ומתחילות להפעיל את מפעיליהן. במקרה שלנו זו בובה החיה לנצח אשר עוד בטרם התיישבה על הכסא כבר הספיקה ללמוד כל מה שצריך בנושא התככים בשלטון. כרגע הוא רואה בי ידידה, אבל הוא נגוע בשיגעון רדיפה ואינני יכולה לצפות מתי וכיצד יתהפכו רגשותיו כלפיי וכלפי כולנו. במקרה הטוב ניצור מערכת כמעט נסבלת בה אנחנו נצליח להחזיק מעמד בדיוק במידה הרצויה לו לסחוט אותנו. על אפשרות גרועה יותר אינני מעזה לחשוב".

מעולם בעבר לא הודו מנהיגות הלסביות בכישלון. תמיד הן חזו בביטחון את העתיד לקרות, ותחזיותיהן תמיד התגשמו. הודאתה של טייגר בכישלון השרתה מועקה עמוקה; לא בגלל הכישלון, אותו עדיין לא הבינו או לא סיימו לעכל, אלא בשל ההודאה עצמה שגרמה להן לאבד את הביטחון בעצמן ובצדקת דרכן, אותו גיבשו לאורך עשרות דורות של חוכמה לסבית ועליונות מוחלטת. "אז מה את אומרת?", שאלה השנייה לה בדרגה, "את רוצה להתפטר ולהשאיר אותנו עם כל הדייסה?" "לא את זה אמרתי", השיבה טייגר, "למרות שבמצב העניינים הנוכחי אני מרגישה חלשה ועייפה מכדי להמשיך. אמרתי שאנחנו בצרות". השתררה שתיקה ארוכה מן הרגיל, אותה הפרה החברה ליידי: "אני זוכרת את אמיץ. איך פתרנו את הבעיה אז? הצמדנו אליו סוכנות חשאיות שלנו. במה בלאק נבדל מאמיץ?" בו ברגע בוצעו החילופין בצמרת ההנהגה הלסבית: טייגר חדלה להיות העומדת בראש, וליידי מונתה להיות המנהיגה. אולם חילופין אלה היו סודיים ונודעו רק לחברות המועצה הלסבית העליונה. כלפי חוץ נותרה טייגר המנהיגה, וככזאת הופיעה לעיני בלאק, אם כי למעשה היתה סוכנת חשאית.

מלחמת הנשים

מלחמת הנשים

ג – תינוק של אהבה

גם בלאק וגם טייגר עברו בגילם את מאה ועשרים השנה המוקצבות מכוחה של מסורת עתיקה לחייו של בן אנוש. בלאק מימיו לא היה קשור בקשר משפחתי עם בת זוג, וטייגר, שהיתה אם וסבה לשבעה דורות של צאצאיות לסביות מהוללות, מעולם לא היתה בקשר משפחתי או ביחסי קירבה כלשהם עם גבר. "במו רחמי ילדתי בנות, נכדות ונינות – שלושה דורות", אמרה לבלאק, "אך לפי מערכת הגדרות מסוימת, הרווחת בין הגברים, אני עדיין בתולה".

"את מדברת כאילו מעולם לא היתה איבה בין הלסביות לגברים", ענה לה בלאק, מישר מבט רך אל תוך עיניה, "עד כדי כך מהלכת גבריותי קסם?"

"מעולם לא התיידדתי עם גבר. תמיד הייתי לסבית למופת, ממלאה בנאמנות את כל ציוויי הלסביות בדבר התנזרות והתעלמות מגברים. אבל עכשיו, משהתרבות הגזע האנושי חדלה זה עידן ועידנים להתבצע דרך קירבה גופנית ממשית, ניראה לי החיץ בין הלסביות לגברים מיותר לחלוטין. אם ארצה לתת למישהו לחדור אל מקומות צנועים שבגופי במהלך מגע מיני, לא אכפת לי אף אם יהיה זה גבר, ובלבד שאוכל לאהוב אותו. עכשיו אני ידידתך, וניראה לי כי אוכל לאהוב אותך באמת ובתמים. הב לי את ידך. שים אותה כאן, על שדי. כן זה יכול להיות מוצלח ביותר".

"את יודעת, אני רוצה שתהרי לי. שתהרי ממש, במו גופך. שתלדי לי ילד שיהיה פרי אהבתנו האמיתית הבלתי אפשרית"

"שאלד לך דיאמונד?"

"את גועלית!"

"אני חושבת שעדיין אפשר לסדר משהו כזה. אבל זה לא יהיה כמו בין גבר ואישה בגיל הפוריות הרגיל. אנחנו הרי בני אדם סינטטיים. כל המערכות בגופנו משומרות ומשוכפלות באורח מבוקר וקבוע. אפילו אם נשחזר בדיוק את תהליך ההתרבות הטבעי, זה יהיה מלאכותי בסופו של דבר. אבל גם אני רוצה בזה ממש כמוך. כן אהובי. אהרה לך!"

שניהם ידעו היטב כי הריון היה באותה תקופה מעשה בלתי חוקי לחלוטין, בעל השלכות קשות על עתידם הפרטי ועל עתיד האנושות כולה. כל אחד מהם היה מתוסכל במידה

מלחמת הנשים

כלשהי; היא עקב היותה מודחת מעמדת ההנהגה, הוא עקב היותו נאלץ למכור את עקרונותיו בעבור ... בעבור מה בעצם?! תסכולם איפשר להם לחוש עצמם מורמים מעל החוק, להיות פושעים ולהרות.

בלאק נעשה ראש צוות המחקר המיקרוביוכימי, כלומר בעל הסמכות הגבוהה ביותר אחרי מנהיגת הלסביות. טייגר, מתוך מעמדה כמנהיגה הרשמית של הלסביות, האצילה לידי סמכויות שלטוניות רבות. הוא נדהם לראות עד כמה מלאה ומוחלטת נאמנותן של הלסביות למנהיגתן, עד כדי קבלה של סמכויותיו עליהן ללא עוררין. במציאות, ידעה טייגר, השלמתן של הלסביות עם שלטונו של בלאק היתה כלפי חוץ בלבד. היו אלה חברות המועצה הלסבית העליונה שבישיבות סודיות שכבר לא כללו את טייגר, העניקו לו למעשה את מה שהיא נתנה לו להלכה. קיומן של ישיבות סודיות בלעדיה, הדריך את מנוחתה, אך היא נאלצה לקבל אותן בהשלמה שנבעה מתוך הצייתנות הלסבית האמורה להיות מושרשת בה. אבל יום אחד, כאשר עובדת הריונה של המנהיגה הנערצת לגבר הנתעב עמדה להפוך לנחלת הכלל, הבינה פתאום טייגר דבר חשוב. היא לקחה את בלאק למקום רחוק מישוב ונידח מאדם ואמרה לו כך: "הייתי לסבית ועכשיו אני סוטה. אתה האדם היחיד עלי אדמות שקיים עבורי כעת. אם אינך אוהב אותי ואינך נותן לי לבטוח בך, ברגע זה אני מתה לנצח!"

"אני אוהב אותך, טייגר שלי, אותך ואת השד הקטן שאת מבשלת לי בתוך בטןך. רק את והוא קיימים עבורי עלי אדמות. למען אהבתכם אעשה הכול".

"עליך להבטיח לי שאוכל לבטוח בך. הבטח לי מראש את סליחתך על הדברים שעלי לומר".

"סלחתי, ולנצח אסלח".

אז סיפרה לו טייגר על אמיץ ועל הסוכנות החשאיות שהוצמדו אליו: "הן היו נאמנות ללא גבול. את המטלות הקשות ביותר הן ביצעו ללא ערעור ומתוך אמונה שבכך הן מועילות לשולחותיהן ובכך לעצמן. כאשר הגיע הזמן שנקבע להן למות, הן מתו מתוך שמחת הידיעה בהצלחת שליחותן. בכל מקרה הן היו מתות בסופו של דבר, והמוות שבשליחות עדיף על המוות שבא באקראי. אבל אני חיה לנצח. ואני אוהבת אתכם באמת. אני לא רוצה למות!"

בלאק אחז בידיה ושתק עת ארוכה. הוא חיבק את כתפיה בשמאלו, ואת ידו הימנית האוחזת בידה הניח על בטנה. "אני לא רוצה שתמותי", אמר, "אבל גם לי יש סוד קשה לספר לך. הבטיחי שלא תכעסי". היא נשקה לשפתיו העתיקות בחום הצעיר של אהבתם. הוא אמר: "יומנה של דיאמונד הוא באמת זיוף. זה היה מכשיר שעזר לי להתקרב אליך".

מלחמת הנשים

"זה כבר לא חשוב כעת", היא ענתה, "גורלי עומד להיחרץ לשבט בכל מקרה. אני אמורה להתחסל בתירוץ כלשהו, כאשר תפקידי אתך מסתיים. אסור לאפשר לסוכנות חשאיות לחיות מעבר לתקופה מסוימת, כי הן נושאות עדות הרסנית מסוגים רבים. אותך הן לא ישמידו, כל עוד אינן יודעות את האמת על היומן המקורי, כי האיום שלך עדיין מרתיע אותן. אבל אותי אפשר לסלק ואני אצטרך ללכת ולפנות מקום לסוכנת חשאית אחרת שגם היא בבוא שעתה תפנה את מקומה, לנצח או עד שבעיית 'הגבר הנתעב' תיפתר. אני רוצה לגדל את ילדנו. הוא יקר וחשוב לי יותר מכל צאצאי גם יחד".

"טייגר שלי, אני רוצה לקרוא לך שיר עתיק, מלפני המגפה :

עד שיבוא המוות, עד שטיפול התנומה

עדיין ער, עדיין חי

עד שיבוא השקט, עד שטיפול העלטה

עדיין ער, עדיין חי.

הקץ הרצוי, הסוף הבלתי נמנע

עדיין ער, עדיין חי

סוף התקווה, תחילת התגשמותה

עדיין ער, עדיין חי.

פעימת הלב, הלמות הדם בעורקים

עדיין ער, עדיין חי

זרימת המחשבות, המשך ההזיה

עדיין ער, עדיין חי.

הכוח לחלום, ההכרח להקיץ

עדיין ער, עדיין חי

הכמיהה לסוף הבלתי נמנע

עדיין ער, עדיין חי.

נכון שזה מגוחך, לרצות למות כי המוות יבוא ממילא? את מבינה, אפילו אנחנו, החיים לעד, עדיין לא יודעים להתייחס אל עצמנו כאל נצחיים. זה אולי גם מה שמושך ומרגש. את הנצחת החיים יצרו בני אדם שבעצמם היו אורחים לרגע וכאשר הצליחו, עדיין לא למדו לעכל את הצלחתם. המשורר שכתב את זה כתב אחר כך משהו אחר עם אותם המלים,

מלחמת הנשים

כמעט :

כשרוח של ערב לוחשת שיר ליום שכלה
כשבאופק סחות להבות : "עברה כבר, שקעה החמה"
היא הולכת שפופה אל ראש הגבעה
לספוג כל ניצוץ שנותר
זוקפת גווה בכל יכולתה
לשמר את היום שעבר
כוכבים יבהקו לה ממעל, יציצו אל תוך ליבה
אך היא רק תלך ותביט על היום של הבוקר הבא

עד שירד כבר הלילה, עד שתשקע בתנומה
עד שיבוא השקט, עד שטיפול העלטה
היא עדיין ערה, עדיין חיה
כמו כמהה לסוף הבלתי נמנע
עיניה כבויות אך רוחה עוד רואה
את התקווה ואת התגשמותה
כוכבים לשווא נוצצים לה, אומרים לה : "בואי זקנה"
אך היא רק רואה את השמש זורחת בבוקר הבא

כל ערב נעים הפרחים כשרוח לוחשת קלה
לנצח מצאה היא חיים שם למעלה בראש הגבעה
זה הכוח לחלום, התקווה להמשיך
הדם ההולם בעורקים
פעילות לבבה בחזות צעירים
יחיו לעולמי עולמים
כוכבים נסגרים שם ממעל, חיוורים וקולם לא נשמע
קרבה השעה, השמש עולה, התחיל כבר הבוקר הבא

בני אדם שכנעו את עצמם להתייחס אל צאצאים כאל הנצחה. לא תמיד הם הזדקקו
לשכנוע הזה כי לפעמים הם האמינו שהחיים נצחיים מעצם מהותם. החיים נחשבו להיות
ישות נפרדת מן הגוף. הם קראו לזה 'נשמה' והאמינו שהנשמה היא החיים עצמם והיא
נצחית והיא 'עוזבת' את הגוף אבל לא מתה בעצמה. הגוף הוא רק 'בשר ודם'. הוא נולד
ומת. אבל הנשמה היא זאת שבאה אליו ועוזבת אותו ומגדירה בו חיים ומות. לפעמים

מלחמת הנשים

האמינו שתנומה היא מוות זמני, והחלומות הם החיים שמנהלת הנשמה כשהיא עוזבת את הגוף. לכן, כאשר הנשמה עוזבת את הגוף לבלי שוב, היא ממשיכה לחיות אי שם. לפעמים היא מוצאת לה גוף חדש של תינוק שזה עתה נולד, ואז קוראים לזה 'גלגול נשמות'. אני חושב שיש בזה יופי. יש איזה קסם בניסיונות להאמין בנצח למרות שהמציאות כולה מראה את ההפך"

"כן. זה מקסים. גם השיר, גם הסיפורים, גם אתה. אצלנו היום זה בדיוק להפך: רגשות באים ורגשות הולכים, והגוף חי לנצח. אתה גורם לי לראות שהשמחה היא נצחית. גם לי יש שיר עתיק. אני אוהבת אותו כי גם הוא מציג נצחיות של המשכיות:

גוזלים

מקינה עמדה ציפור
למלט למקום מסתור
גוזלים רכים שלושה
בליל אפל, סוער, נורא.

גוזל אחד נטלה
ועפה אל תוך הסופה
וכשמעל נהר עברה
פתחה מקורה ואמרה:
"גוזל, גוזל יקירי,
כיצד תשיב לי כגמולי?"
"הו אמי היקרה
הו אמי האהובה
הנני לך עבד נרצע
כי את חיי את מצילה;
קרבן זה שאת מקריבה
אותו אחזיר לך פי שבעה"
ועוד דברים רצה לומר
אולם נפל אל הנהר
כי מדבריו האם עייפה
ואת אחיזתה שמטה.

גוזל שני נטלה

מלחמת הנשים

אודות אחיו לו סיפרה
וברוח מעל הנהר
פתחה מקורה לומר :
"גוזל, גוזל, גוזל יקירי,
כיצד תשיב לי כגמולי?"
"הו אמי היקרה
הו אמי האהובה
אותך אזכור עד סוף חיי
בכל ימי ולילותיי
תהילתך אשיר שירים
באזני כל הציפורים"
ועוד דברים רצה לומר
אולם נפל אל הנהר
כי מדבריו האם עייפה
ואת אחיזתה שמטה.

השלישי ברוח ובסופה
גורל אחיו לו סיפרה
וכששאלה על תגמול ושכר
ענה לה מעל הנהר :
"שום שכר לא אגמלך
את ממלאה את תפקידך
ואף את זאת אינך עושה
כדרך אמא רחומה.
ורק דבר אחד אומר :
חוץ מן ההטבעה בנהר,
כל מה שעשית לאחיי ולי
אעשה לגוזלי שלי".

את כל דבריו האם שמעה
כוחה גבר על הסופה
ועוד בטרם בוקר אור
הגיעו למקום מסתור.

מלחמת הנשים

דפוסיה ההתנהגות מוכתבים על ידי מציאות שכבר אינה קיימת, הצורך לשרוד ולהמשיך את קיומם של גורמי התורשה. אבל כבר אז ראו את הפתח לנצחיות הפרט ולזכותו להתקיים בלי תלות בגורמי התורשה עליהם הוא מופקד: 'חוץ מן ההטבעה בנהר'...

"כן. אני מכיר את השיר. חשבתי שרק אני, בכל העולם, מכיר אותו. לא תיארתי לעצמי שיש עוד מישהו שהעניין שלו בכתבים עתיקים משתווה לשלי. כנראה, כשחיים לנצח, צריכים לצפות להפתעות. אבל את שיניית בו משהו קטן; במקור כתוב '... אם לא תטביעיני בנהר, כל מה שעושה את לי...' ולא כמו שאת אמרת '... חוץ מן ההטבעה בנהר, כל מה שעשית לאחיי ולי'.

"שום שכר לא אגמלך
את ממלאה את תפקידך
ואף את זאת אינך עושה
כדרך אמא נאותה.
ורק דבר אחד אומר:
אם לא תטביעיני בנהר,
כי כל מה שעושה את לי
אעשה לגוזלי שלי".

זה לא משנה הרבה מן המשמעות, אני חושב, חוץ מן העניין של האמונה בנצחיות. גם שינית את ראייתו של הגוזל את תפקיד האם: במקור היא 'אמא נאותה' ואת עשית אותה 'אמא רחומה'. אז עכשיו בואי נרחם על הגוזל שלנו שעלינו לדאוג לו בתקווה קלושה שהוא גם ישרוד בעולמנו האכזר וגם ידאג לגוזלים שלו, כאילו כל חיינו נמשכים רק חורף נצחי אחד.

האם את שמה לב שאנחנו גולשים לשטויות? אף אחד לא יהרוג אותך. הכול קפוא. אפילו את לא יכולה להרוג את עצמך. בעולם שלנו אי אפשר למות לנצח! תמיד יימצא איזה ארכיאולוג-מיקרו-ביו-כימאי טרדן שמתוך געגועים, אם לא מתוך רגש נבזי אחר, יתחשק לו להקים אותך לתחייה. אבל ברצינות, חיי אדם חדלו להיות הפקר. היום כבר אי אפשר לחסל אדם בתירוץ שהוא ממילא היה מת מסיבה זו או אחרת, משום שהיום בני אדם כבר לא מתים. היום גם יש סבלנות; עשרות או מאות שנים, אפילו אלפים, הם תקופה שמשתלם לאדם בודד לחכות. סוכנת חשאית היתה מסיימת את תפקידה ומתה אחרי ארבעים שנות עבודה מסורה, כי אם לא כן – היתה מתה מזקנה שבוע לאחר מכן. את, שאינך מתה כמובן מאליו, מחוסנת מכל צורה של מות. את חיה לנצח! את יודעת מה פירושו של לחיות לנצח?! זה אומר ששום דבר לא יכול להרוג אותך!!

מלחמת הנשים

"...את יודעת מה אנחנו יכולים לעשות? אנחנו יכולים ליישב את הירח. או את כוכב הלכת הבהיר הזה שמעל האופק..."

"אני עייפה. התינוק שלנו עדיין לא יודע שהוא חי לנצח. הוא דורש ממני שאלך לישון עכשיו".

"לא. לא. לא. את לא מבינה. אני מתכוון ברצינות. אנחנו יכולים להתחיל ליישב את כל מערכת השמש. אנחנו חיים זמן מספיק להשקיע ולקטוף את הפירות..."

"טוב. נדבר על זה בפעם הבאה. עכשיו, יקירי, אני רוצה להתכרבל ולהירדם בזרועותיך".

מלחמת הנשים

ד – לקראת הנצח

"כשחיים לנצח", אמר בלאק בהרצאתו השבועית, "אפשר לדבר על כדאיות כלכלית של השקעות לטווחים ארוכים יותר מאלה שאנו מורגלים בהם מתוקף היותנו שרויים עדיין באורח חשיבה של אדם אשר מוקצבות לו מאה שנה. במערכת השמש שלנו יש כוכב לכת שאפשר היה ליישב כבר היום, אילו לפני אלף שנה היתה האוכלוסייה השלטת כאן מוכנה להשקיע מאמצים בהכשרתו ליישוב בני אדם במקום להשמיד אחד את השני ולהרוס, אגב כך, את כוכב הלכת הפרטי שלנו. לפני אלף שנה היה אורך חיי האדם קצר בהרבה מן הזמן שנדרש היה להכשיר כוכבי לכת להתיישבות אנושית. בני אדם חשבו אז במונחים של 'כדאיות אישית ותוכניות חומש' – ראייה קדימה והשקעה לטווח של חמש שנים בלבד. אנחנו, אפילו אם עדיין יש לנו אותה צורת חשיבה של ראיית עולם מתוך נקודת המבט הפרטית האישית, יכולים להכין תוכניות חומש של חמשת אלפי שנים. אני מעריך שאת הרכב האטמוספירה של כוכב הלכת ההוא, הידוע לרובנו בשם נוגה, נוכל לשנות ולהתאים לצרכי אנוש בתוך אלף שנה לכל היותר. חללית אחת, אפילו בלתי מאוישת, שתחסם את קליפתה החיצונית של המעטפת הגזית של נוגה במטען של אצות, תתחיל תהליך שרשרת שבסופו יהיה האוויר של נוגה מורכב ברובו חמצן בלחץ אטמוספרי הדומה לזה שלנו. 'תוצא החממה' שבגללו הטמפרטורה שם היא כעת בלתי אפשרית לחיים מן הסוג שלנו, ייעלם ובתוך מאות שנים ספורות ישררו על כוכב הלכת תנאים מספיקים לחיי אוכלוסייה אנושית. צוות המחקר בו אני שותף, כבר הכין אצות עמידות חום. בהינתן האישור של המועצה העליונה, תישלח החללית.

מדובר, למעשה, ביצירת גומחה פנויה שתאפשר המשך גידול האוכלוסייה האנושית. כולנו מחויבים להימנע מהתרבות, עקב היותנו חיים לנצח. הכשרת כוכב הלכת הנוסף תאפשר לנו להשתחרר ממחויבותנו הקשה לפחות עד שגם הוא יאוכלס במלואו. אבל עד אז, אני מאמין שנגיע לשאר כוכבי הלכת של מערכת השמש שלנו ואולי אף מעבר לה".

טייגר, שעדיין הצליחה, אך בקושי, להסתיר את הריונה, זומנה לשיבת מועצת הלסביות העליונה בהרכב טהור מין. שם היא נתבשרה כי לדעת החברות מעיד נאומו האחרון של בלאק כי חלפה הסכנה ומשום כך החליטה המועצה להחזיר לה את סמכויותיה. "המחיר היה כבד", אמרה טייגר, "אני הרה לו. כבר אינני לסבית". דבריה היו קשים מאד לעיכול. בראש ובראשונה ניראה כי היא עוברת על חוקי הטבע. הריון מעבר לגיל מאתיים שנה ניראה בלתי אפשרי לביצוע אפילו בעידן של שימור רקמות לנצח. אולם מה שקשה עוד יותר לתפוס הוא כיצד מנהיגת הלסביות בכבודה ובעצמה (לפחות באופן רשמי) עוברת על

מלחמת הנשים

חוק הלסביות, שלא לדבר על חוק הפיקוח על הילודה. המנהיגה עצמה, האהובה מכולן והאמורה לשמש דוגמה עיקרית, חדלה מהיותה לסבית. מה יקרה ללסביות?! הנזק העלול להיגרם לרעיון הלסבי הוא קשה מנשוא. טייגר נתבקשה בחומרה רבה לתת דין וחשבון מקיף ולהסביר את פשר התנהגותה המחרידה.

"יש דברים רבים שאינני יודעת", פתחה טייגר, "וככל שנוקפות השנים גדל מספרם של מושאי אי הידיעה שלי. בניגוד לרוב הלסביות, אני נולדתי כלסבית ומעולם, עד מינויי לסוכנת חשאית המרגלת אחר בלאק, לא חדלתי להיות לסבית. גם כאשר מתוקף המינוי נאלצתי לנהל אורח חיים של סוטה, עדיין הרגשתי עצמי לסבית. חיי במחיצתו של בלאק קרבו אותי אליו ויחסי אליו הפך לידידות כנה ואף לאהבה, עד כדי כך שרציתי להרות לו בדרך המסורת הסוטה העתיקה. ולמרות זאת אני עדיין לסבית. לסבית שאוהבת גבר, אבל לסבית. לא חדלתי לאהוב אתכן, אחיותיי, ונאמנותי נתונה בראש ובראשונה לכן. הרעיון הלסבי תמיד היה חשוב לי, ותמיד הייתי נכונה להגן עליו אפילו במחיר חיי. אבל כעת, משנעשיתי חיה לנצח, חיי יקרים מכדי שאקריב אותם. אי אפשר לזלזל בחשיבותו של הרעיון הלסבי ובתפקיד שהוא מילא בחייה של האנושות. אי אפשר גם לדעת אם תפקידן של הלסביות תם או לא. אבל כעת, משנעשתה האנושות מורכבת מפרטים אשר חיים לנצח, נעשה המצב קפוא, והלסביות אינן תורמות דבר. גם הגברים, הן הסילברטאוניס והן החופשיים, חדלו לתרום. ובל נשכח, אגב, כי גם להם היה תפקיד לא מבוטל בעיצוב פניה של האנושות העכשווית. כולנו גיחכנו כאשר הם רצו להקים לתחייה את סילבר. גם הם התייאשו בסופו של דבר, אבל עד אז הם הספיקו לבסס את מדע הארכיאולוגיה וההיסטוריה ולחדש לנו או לפחות לאמת לנו עובדות חשובות הנוגעות למהות חיינו. עוד לפני המגפה האמינו המונים בהשפעתם של גרמי השמים על אופיים של בני האדם. הם היו מיישמים את האמונה ההיא בתחומים רבים של יעוץ אישי וניסיון לחזות עתידות וליצור שידוכים. האמונה הזאת, שנקראה בשם 'אסטרולוגיה', אילו הייתן מכירות אותה הייתן בוודאי דוחות אותה בזלזול ובשאט נפש. אבל אמונת ההבל הזאת החזיקה מעמד במשך למעלה משמונת אלפים שנה, עד שחדלה יחד עם עיסוקים אנושיים רבים שחדלו במגפה. אולם דווקא היום, כאשר כבר אין אף אחד שמאמין בה, אנחנו מכירים סוגים רבים של קרינה המגיעה אלינו מאזורים שונים של כיפת השמיים ויכולים לחשב השפעות אפשריות שלה על הרכב החומרים בתוך מערכת העצבים בכל רגע נתון ובכל נקודה על הארץ. מה שאני רוצה לומר הוא כי יש דברים שלמרות שהם נלעגים בעינינו ונראים מחוסרי תועלת כלשהי ומשוללי היגיון, יש להם תפקיד חיובי. מן הסיבה הזאת אני נשארת לסבית. אתן כולכן, הרי, זוכרות כיצד לפני מאה וחמישים שנה עמדנו להשמיד את הגברים ורק אני הצעתי לשמר אותם ולשתף אותם בקדמה שלנו. במשך זמן רב נהנינו משיתוף הפעולה הזה ושמחנו על כי לא השמדנו אותם. לפני חמש שנים באתי אליכן, ובבהלה גדולה סיפרתי לכן

מלחמת הנשים

כי אנו צפויים לשואה בגלל אלה שלא השמדנו כשיכולנו. היום אני מבינה שחששותיי נבעו מהיכרותי עם גבר שנראה לכולנו רשע ומאיים, אך מסתבר שהיה רגיש ומפוחד כמו כל אחת מאיתנו. השואה היחידה אשר קרתה אז היתה ההתאהבות שלי בגבר ההוא. אז עוד לא הבנתי את משמעות רגשותיי כלפיו ובאתי אליה בבהלה. היום, כאשר באופן מעשי אני לא עונה להגדרה של לסבית, אני שמחה באותו גבר ומאושרת מחיי המשותפים איתו. אני לא אומרת לכן לקום ולמצוא לעצמך גברים, כי הסיכוי שאישה תצליח למצוא לעצמה גבר שאפשר להיות עמו, מה גם כאשר האישה היא לסבית, הוא זעיר עד כדי אפסי. אני לא מאמינה בניסים. לי זה קרה עקב העובדה שלא הסכמתי לשלול דברים בטרם בחנתי אותם ונוכחתי במופרכותם בעצמי. כך גם נעשיתי מנהיגה, כי כל עם לסבוס פירש את מעשי ותוצאותיהם כיכולת לחזות את העתיד. באופן מעשי אינני יכולה היום להיקרא לסבית, אולם את כל צאצאיותיי שיוולדו בעתיד, כמו כל אלה אשר כבר חיות איתנו, אחנך במיטב יכולתי להיות לסביות חכמות וגאות. ייוולדו לי הרבה, אבל לא כאן. כאן אנו כבולות לחוק הפיקוח על הילודה, אבל לא שם על כוכב הלכת נוגה. היו שלום אהובותיי. המסר שלי אל העם הלסבי הוא שלא חדלתי להיות לסבית, אלא התחלתי פריצת דרך חדשה".

מלחמת הנשים

ה – סיכום ביניים של אהבה

אני, דיאמונד, בנם היחיד של טייגר ובלאק, הנני ככל הידוע לי האדם האחרון בחלד שנולד עם זהות מינית. את חיי כעובר התחלתי בתוך רחם אמי, אולם לאחר ששה חודשי הריון היא מתה ללא תקנה. גרסת הרופאים היא כי מותה נבע מסיבוכים של הריון בגיל מתקדם, אולם אני חושד כי נרצחה, משום שלא ידוע לי על שום נזק בלתי הפיך למוח הנגרם כתוצאה של סיבוכי הריון. רק בזכות אבי, שהצליח להעביר אותי בעוד מועד לרחם חלופית, אני כאן. במשך עשרות שנים ניסה אבי להקים את אמי לתחייה, עד שאיבד את שפיות דעתו מרוב צער ורגש אשם עמוק. אפשר להשיב לו את צלילות המחשבה, אולם המחיר במונחי רגש הינו כבד מאד. היום כבר אינני יכול לשמור על קשר קבוע איתו, אבל אני דואג להתעדכן היכן הוא נמצא וכמה הוא סובל. לא ברור לי מפני מה הוא לא התאבד כאשר דעתו עדיין היתה צלולה. הוא לא היה מוכן לשמוע על התאבדות, למרות הבטחותי המפורשות כי אקים אותו לתחייה ברגע בו תימצא הדרך להשיב לחיים את אהובתו. הוא לא אמר מפורשות, אך יתכן כי הוא בחר להמשיך לחיות רק על מנת להעניש את עצמו. זה קרה אחרי שחדרה לתודעתו ההכרה כי הדרך להשיבה אליו לא תימצא לעולם. גם לי קשה להאמין כי אכן תימצא, אי פעם, הדרך; כי גם אם קיימת כזאת, ברור לי כי אותה השגחה עליונה אשר נטלה את חייה של הלסבית הסורחת טייגר, תעשה הכל על מנת למנוע את השבתה לחיים.

כוכב הלכת נוגה, למרות הפרסומים המעודדים, עודו רחוק מלהניב חיים. לכן אני, כמי שנחשב לאדם התורם תרומה חיובית לחברה ובעל חשיבה הגיונית ומעשית, הצטרפתי לאחרונה אל סדנת הנצחה. אתחיל אותה במקום היחיד בכל היקום ממנו אי אפשר לראות את כדור הארץ – הצד האחורי של הירח. קשה לי להאמין כי אתמיד שם יותר ממאתיים שנה, ותקוותי היא כי עד אז כבר יוכשר כוכב הלכת נוגה. עקב הסיכון הכרוך בסדנה זו מצאתי לנכון, בטרם אטול על עצמי את התחייבויות הנצחה, לפרסם את הכתבים האלה.